

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXIV • Núm. 1.236 • 1,60 €

29 • maig • 2003

«Tot cristià ha de ser com
una font, que dóna aigua a tothom
sense fer cap distinció»
Joan XXIII

El poder creixent dels mitjans de comunicació els fa esdevenir instruments privilegiats d'evangelització

Comunicadors al servei de la pau i la veritat

Els mitjans de comunicació són les catedrals del segle XXI. Arriben allà on no arriba cap altre mitjà, i més ara que les autopistes de la informació són capaces d'unir fins i tot els llocs més recòndits del planeta. Els mitjans són avui els nous areòpags, el lloc on es convoca les masses i on l'Església ha de poder expressar sense por ni ambigüitats les raons de la seva esperança. Al servei de la veritat que és Jesucrist, els *mass media* esdevenen en aquest tercer mil·lenni l'avançada en el camp de l'evangelització. Han de sembrar el que altres més tard, a través del contacte personal, hauran de recollir. Els mitjans són avui un instrument privilegiat a mans de l'Església i representen l'espai públic en què la Bona Nova ha de proclamar-se amb entusiasme i convicció.

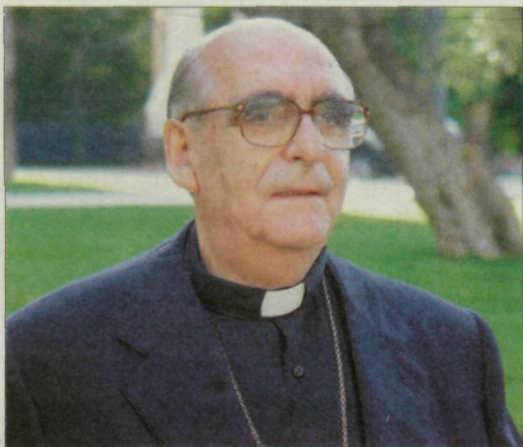
Aquestes i altres idees van ressonar amb força els dies 15, 16 i 17 de maig a Múrcia durant la celebració del II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social. Convocats per la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia, els comunicadors catòlics més competents d'Espanya i de l'estranger es van unir una mica més en l'esforç per fer més eficaç el missatge evangèlic a través dels mitjans. La coherència de vida i el servei a la veritat i la pau autèntica van ser presentats com els requisits fonamentals per al professional catòlic del periodisme, el gran objectiu del qual no ha de ser altre que aportar una visió cristiana, i alhora humana, del secularitzat i materialista món actual.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Cartell de la CEE per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Commoció a Mallorca per la mort del bisbe Teodor Úbeda

Mons. Úbeda, trenta anys al capdavant de l'Església mallorquina.

La mort de Mons. Teodor Úbeda Gramage ha causat gran commoció a la societat mallorquina i a tota l'Església local, que plora la pèrdua del que ha estat el seu pastor durant els últims trenta anys. Després d'una revisió mèdica el bisbe Úbeda va ser intervingut d'urgència per extirpar-li un nòdul pulmonar. El prelat no va superar les conseqüències greus del postoperatori, i finalment, després de passar uns dies ingressat a l'UCI va finar a migdia del diumenge 18 de maig. El cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, va presidir el solemne funeral a la seu de Mallorca, acompanyat del nunci d'Espanya, Manuel Monteiro de Castro, amb la presència de nombrosos bisbes d'arreu de l'Estat i milers de fidels. Andreu Genovart Orell, que ha estat vicari general de la diòcesi en l'última etapa del bisbe Teodor Úbeda, ha estat elegit l'administrador diocesà que regirà la comunitat catòlica mallorquina fins a l'arribada del nou bisbe titular.

Pàg. 17-18

El Papa celebra el seu aniversari canonitzant quatre beats

Joan Pau II ja té 83 anys. Els va fer el 18 de maig entre milers de compatriotes polonesos que van ocupar la plaça de Sant Pere per assistir a la canonització de quatre beats, entre ells dos polonesos. El Papa va agrair el «do de la vida, i torno a lliurar la meua existència i ministeri a Maria». Aquest any es va poder felicitar el Bisbe de Roma per correu electrònic gràcies a una iniciativa de la Santa Seu. De tots els racons del món van arribar missatges d'estimació per a Joan Pau II. El dia després d'aquesta celebració, el Papa va assenyalar davant dels seus compatriotes que «sé que s'apropa el dia en el qual m'hauré de presentar davant de Déu per donar compte de la meua vida».

Pàg. 7

La catedral de Solsona mostra cinc anys de restauració

La seu del bisbat llueix tot un conjunt artístic monumental gràcies a les reformes en cobertes, façanes, absis, capelles, claustres i enllumenat

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 9 Luis Aróstegui, nou superior dels Carmelites descalços

Pàg. 10 Entrevista al responsable de la campanya de la Renda

Pàg. 19 La Gna. Teresa Forcades, o.b., va professar solemnement

Pàg. 25 Els bisbes catalans veuen molt positiva la visita del Papa

Pàg. 27 La Fundació Bonal ajuda a construir un hospital a l'Índia

Editorial

Periodistes catòlics

La Universitat Catòlica Sant Antoni de Múrcia ha celebrat recentment el seu II Congrés Internacional sota el lema «Església i mitjans de comunicació social». Hi han participat alguns dels millors periodistes catòlics d'arreu del món. I és que, per sort, tenim molt bons comunicadors en totes les facetes: premsa escrita, ràdio, televisió, Internet...

Els mitjans de comunicació tenen avui dia una gran transcendència en la societat. Gairebé totes les persones passen moltes hores seduïdes per aquests mitjans, sobretot per la televisió, i darrerament i de forma creixent per les xarxes d'Internet. Ignorar aquesta realitat i menysprear-ne la influència és un greu error que ningú no hauria de cometre i l'Església no en pot ser una excepció. Això sí, els cristians hem de ser crítics davant d'aquests mitjans i no caure en l'actitud d'alguns ciutadans que s'empassen irresponsablement alguns continguts que no són propicis per a persones coherents amb la seva fe. Els mitjans de comunicació són necessaris i són bons si se saben utilitzar de forma adequada i ens informen oportunament del que veurem, sentirem o llegirem.

L'Església ha de tenir també els seus mitjans propis, i aquests, tot i humils, poden ser perfectament dignes i ocupar el seu espai dins d'aquest món tan competitiu, on sembla que només sobreviuen els més forts econòmicament o els que aposten per arribar a l'audiència al preu que sigui, encara que caiguin en la immoralitat o la vulgaritat. Els responsables eclesiàstics han d'apostar pels nostres mitjans propis, i contribuir-hi perquè tinguin el necessari per poder realitzar la seva tasca de forma efectiva i amb una qualitat suficient.

No podem oblidar que els mitjans de comunicació cristians no sols transmeten informació, sinó que també són una eina extraordinària per a l'evangelització. L'Església té molt sovint seriosos problemes per fer arribar el seu missatge als no creients i, fins i tot, als creients. Per això són tan necessaris uns mitjans que difonguin de forma fàcil i comprensible la doctrina dels pastors.

Però no n'hi ha prou de tenir uns bons mitjans cristians si no es tenen uns bons professionals i periodistes que transmetin els valors de l'Evan-

geli. Per això, la formació de comunicadors competents i compromesos amb la seva fe és primordial. I no sols per als que treballen en mitjans explícitament cristians, sinó també per als que són coherents amb les seves creences encara que treballin en mitjans de comunicació oficialment no confessionals o fins i tot en aquells que es caracteritzen per tenir una postura crítica amb l'Església. És molt trist comprovar que persones que tenen influència important en revistes, diaris, ràdios o televisions independents no facin res per frenar les crítiques contra l'Església o els seus representants, o encara pitjor, que contribueixin a crear un ambient crític, on abundin les calúmnies infundades contra les actuacions de la jerarquia eclesiàstica.

Jesucrist va ser un comunicador excel·lent, no tenia ni micròfons ni càmeres, però reunia al seu voltant milers de seguidors que estaven desitjosos d'escoltar el seu missatge, perquè parlava d'una manera diferent dels altres i explicava les coses d'una forma comprensible, com quan utilitzava les paràboles. En aquella època els únics mitjans de comunicació consistien en llocs propicis per reunir les multituds, i on es podia escoltar amb claredat la veu del comunicador. De forma semblant podríem parlar de sant Pau, el gran evangelitzador de l'Església, tampoc no tenia mitjans, però aprofitava tots els ressorts del moment per fer arribar al màxim nombre de persones el missatge de Crist i aconseguir que molta gent se sentís cridada a formar part de les primeres comunitats cristianes. Alguns periodistes cristians han fet un exercici enginyós de ciència-ficció per imaginar com actuaria avui sant Pau en el nostre temps. Per a uns seria un empresari d'una gran cadena de mitjans de comunicació cristians, per a altres un autèntic líder mediàtic, el que està clar és que es deixaria ajudar pels mitjans del nostre temps per evangelitzar.

Cada cristià, seguint l'exemple de sant Pau i també el del Bon Mestre, hem de comunicar la Bona Nova de l'Evangeli als qui ens envolten, i donar suport als mitjans de comunicació de l'Església que d'una forma inigualable poden difondre multitudinàriament la Paraula de Déu.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanova, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

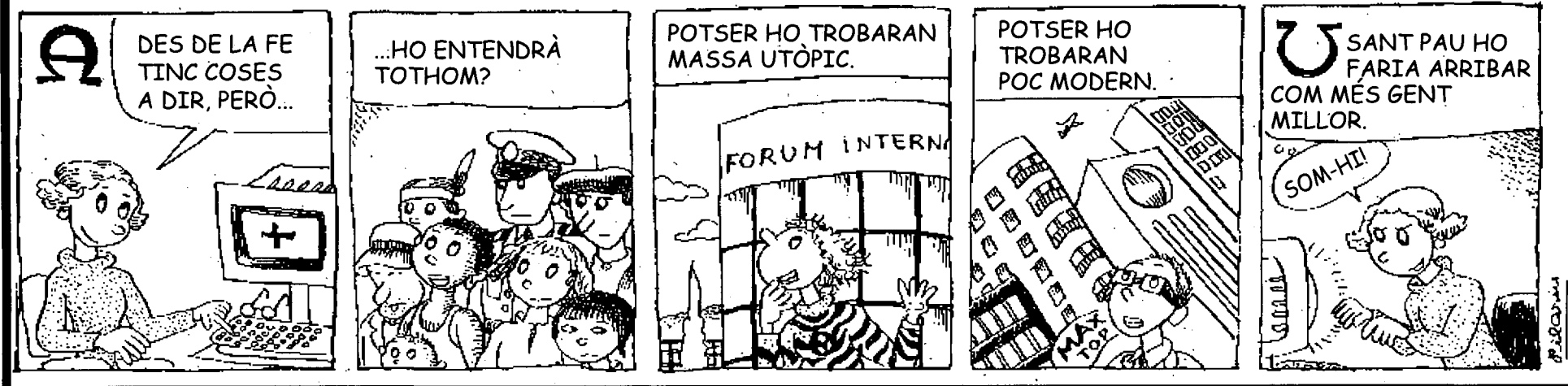
Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El debat sobre si l'Església ha de comptar amb mitjans de comunicació propis o si, per contra, s'ha d'introduir als mitjans aliens, ha passat ja a millor vida, com es va poder comprovar en el transcurs del II Congrés Internacional Església i

Mitjans de Comunicació Social, organitzat per la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia (UCAM) els dies 15, 16 i 17 de maig. La gran preocupació avui, i la que hauria d'haver estat sempre, és com transmetre més eficaçment la Bona

Nova a través dels mitjans. Un interrogant al qual comunicadors catòlics d'arreu del món, presidits per Mons. John Patrick Foley, prefecte del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials, han intentat donar resposta durant el congrés de Múrcia.

Mitjans de comunicació: les catedrals del segle XXI

■ Celebrat a Múrcia el II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social

Per a la persona que ha descobert Jesucrist en la seva vida, aquesta representa la millor notícia que mai hagi pogut ser anunciada. És la Bona Nova! Una cosa que li canvia completament la perspectiva vital i que el fa llançar-se a l'anunci entusiasta d'aquest descobriment. A l'arrel, doncs, de tot cristià, hi ha un periodista *amateur* ansiós per donar a conèixer les raons de la seva esperança. Algú que no tan sols manté una relació d'amistat amb Crist, sinó que en la seva vida de cada dia és capaç de descobrir-lo encarnat en els esdeveniments i en les persones amb les quals es troba. La Bona Nova és donar a conèixer aquesta encarnació continuada. És mostrar amb paraules, sons o imatges que Crist viu avui i està entre nosaltres, com ho van començar a fer els apòstols fa gairebé 2.000 anys, poc després de la resurrecció de Jesús.

Els primers cristians a exercir pròpiament com a periodistes van ser els evangelistes. Després li va tocar el torn a Pau, i finalment, al llarg de 2.000 anys d'història, a tot aquell cristià que sense por ni complexos ha proclamat als quatre vents la Bona Nova de Jesús. Avui, en l'era tecnològica i dels *mass media*, aquesta missió concierneix d'una manera particular, encara que no exclusiva, els periodistes.

Els mitjans de comunicació de masses, com ha insistit a recalcar una vegada i una altra Joan Pau II, són avui els nous areòpags. Són les catedrals del segle XXI, on es pot trobar els allunyats i els indiferents. En una època en la qual en lloc d'acollir la

Els periodistes catòlics van ser cridats al congrés de Múrcia a ser fidels a la veritat.

gent, l'Església està cridada a sortir-ne a la recerca, els mitjans es converteixen en un instrument privilegiat en tot procés d'evangelització. I encara més en una Europa tan secularitzada i cridada cada dia amb una urgència més gran a tornar la mirada envers les seves arrels cristianes.

L'ESGLÉSIA I ELS MITJANS

En aquest marc de debat i de reflexió tan interessant s'ha situat el II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social celebrat recentment a Múrcia. Procedents d'arreu del món, periodistes i estudiosos de la comunicació s'han

interpel·lat sobre els reptes que avui es presenten a l'Església en l'àmbit mediàtic. S'han posat sobre la taula iniciatives noves i camps d'actuació i s'ha fet una crida entusiasta a la unitat d'acció. «Avui l'Església no pot prescindir dels mitjans —assenyalava contundent Mons. Manuel Ureña en l'acte d'inauguració. Són una plataforma privilegiada. Cal conrear els mitjans, cal invertir-hi, potser més que ningú!»

Al Campus dels Jerònims de Múrcia, seu del congrés i de la Universitat Catòlica San Antonio, va planar durant tres dies una crida a no tenir por i a llançar-se sense complexos a la proclamació mediàtica de l'única Veritat que salva i que dona sentit

últim a la vida, Jesucrist. «Si no comuniquem la veritat, no comuniquem res», s'ha repetit moltes vegades.

En col·laboració amb el Consell Pontifici de les Comunicacions Socials i la Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya, la UCAM va proposar als assistents un tema de reflexió que dia a dia cala més i més a fons en el si de l'Església. L'objectiu, com recordava José Luis Mendoza, president de la UCAM, era ben clar: «Que els mitjans catòlics prenguin consciència que han de fer present en la societat la veu de l'Església i del Sant Pare, com a missatgers de la Veritat, com a instrument privilegiat de Déu per a la reevangelització d'Europa.»

En el congrés organitzat per aquesta jove universitat catòlica de Múrcia, el creixement ràpid de la qual només és explicable a la llum de la fe, s'ha abordat el tema de la comunicació catòlica des de múltiples perspectives, des dels àmbits de la premsa, la ràdio, la televisió, Internet, i sense oblidar tampoc la seva dimensió ètica i forma-

«Si no comuniquem la veritat, no comuniquem res»

tiva. El colofó el va posar un home de la terra, Joaquín Navarro-Valls, director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, un murcià universal que fa gairebé 20 anys que treballa freg a freg amb el Sant Pare en la seva faceta més mediàtica. En la conferència de clausura del congrés, aprofitant l'entusiasme encara efervescent causat per la recent visita a Espanya del Sant Pare, el portaveu vaticà va desvetllar els secrets comunicatius de Joan Pau II, el Papa més mediàtic de la Història.

Abans, però, i durant tres dies intensos de feina i posada en comú, van tenir lloc conferències i taules rodones que van desgarrar al detall les inquietuds i les esperances dels periodistes catòlics. I és que un altre dels objectius com assenyalava també Mendoza en la inauguració, era «renovar tots junts el compromís evangelitzador en la professió i insistir en el fet que tots els professionals catòlics han de col·laborar en l'anunci de la Bona Nova, i han d'oferir una informació basada i fonamentada en la veritat i en el respecte de la dignitat de la persona».

Al servei de la pau autèntica

El II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social s'ha convertit en la millor de les avantales per preparar la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que se celebra l'1 de juny en tota l'Església. El lema d'enguany no deixa cap dubte: «Els mitjans de comunicació al servei de la pau autèntica, a la llum de la *Pacem in terris*.»

En el missatge pontifici escrit per a l'ocasió, Joan Pau II ha tornat una vegada i una altra la mirada a la cèlebre encíclica del beat Joan XXIII: «La divisió dels pobles en blocs contraposats és gairebé només un record dolorós, però encara la pau, la justícia i l'estabilitat social estan absents en moltes parts del món.» El Sant Pare fa referència al terrorisme, a la injustícia, a l'explotació i violació de la dignitat de les persones... Paral·lelament adverteix el creixement enorme del poder dels mitjans, «tant per al bé com per al mal». El Pontífex insisteix en aquest

sentit en el fet que «l'exigència moral fonamental de tota comunicació és el respecte i el servei a la veritat».

Al servei de la veritat i del bé comú, «els homes i les dones dels mitjans estan especialment obligats a contribuir a la pau arreu del món i a enderrocar les barreres de la desconfiança, impulsant la reflexió sobre el punt de vista dels altres, i a esforçar-se sempre per unir els pobles i les nacions en un enteniment i respecte mutu». «Encara que tot això sembli un gran desafiament —aclareix, per concloure, Joan Pau II— de cap manera és demanar massa. Tant per vocació com per professió, els homes i les dones dels mitjans estan cridats a ser agents de pau, de justícia, de llibertat i d'amor, i contribuir amb una tasca important a un ordre social basat en la veritat, establert d'acord amb les normes de la justícia, sustentat i emplenat per la caritat, i realitzat sota els auspicis de la llibertat.»

Navarro-Valls va desgranar els secrets comunicatius de Joan Pau II.

Joan Pau II, testimoni de comunicador

El punt final al II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social el va posar el 17 de maig Joaquín Navarro-Valls, portaveu de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu. I com no podia ser d'una altra manera, va parlar de *L'exemple i el magisteri sobre la comunicació social de Joan Pau II*. En una conferència molt esperada, Navarro-Valls va mirar a grans trets de desvetllar els secrets comunicatius del Papa polonès. «És obvi —començava el portaveu vaticà— que el Papa ha concedit a la comunicació una atenció particular. Aquesta atenció és necessària avui per a qui desitja comunicar alguna cosa a algú.» No obstant això, l'interès dels mitjans pel mateix Papa ha arribat fins i tot a ser superior que el del Papa pels mitjans, i això sí que és una cosa ben nova.

Navarro-Valls va intentar explicar els aspectes que destaquen en la comunicació de Joan Pau II, que tant d'interès despertien per part dels mitjans. El primer és la seva obstinació per refer un sistema comú de referències «com una tasca imprescindible perquè es pugui entendre avui l'univers de valors cristians». En aquest sentit, «l'aparent dificultat formal d'uns quants dels seus documents i escrits tenen una explicació: no donar per vàlid el llenguatge comú com a mitjà de comunicació i, per tant, la necessitat de raonar des de l'arrel, definint cada terme».

El segon dels secrets del Papa mediàtic és «la seva patentització de la fe». Un bon exemple en són els viatges apostòlics. «Els viatges del Papa —va recalcar el portaveu vaticà— estan al servei d'una oferta literalment global de la veritat religiosa i cristiana. Amb els viatges, el Papa fa patent el que és religiós.» I no tan sols això, sinó que són «ocasió perquè en cada lloc visitat es faci visible l'Església», com s'ha pogut comprovar fa molt poc amb el seu viatge a Espanya.

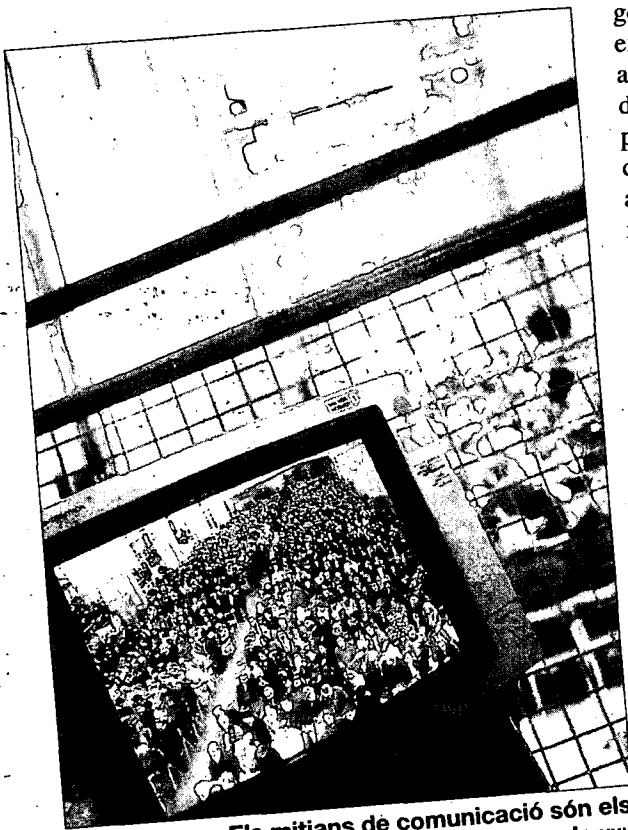
El tercer i últim dels aspectes assenyalats és l'actualització que Joan Pau II ha fet del pontificat. La imatge d'aquesta institució històrica ha canviat diametralment en els seus 25 anys de ministeri. «Aquesta gran obra de renovació en la institució pontificia —afegeix Navarro-Valls— no ha estat feta a través de decrets i lleis formals, sinó amb un exercici personal decidit, audaç que, naturalment, es reflecteix també en la forma literària i en el contingut dels seus documents magisterials». És precisament aquesta manera d'exercitar el seu ministeri el que ha atret l'interès de tots i particularment dels mitjans, amb els quals des del principi, el Papa ha establert «una relació personal i sistemàtica que cap dels seus predecessors havia intentat mai».

Els exemples no s'acabarien mai, fins i tot ara, que les seves facultats físiques no són les de fa 25 anys. En Joan Pau II, els periodistes catòlics troben avui un exemple inigualable de comunicador, una persona que transparenta com ningú la seva vivència profunda de fe.

CRIDA A L'ACCIÓ

Sense temps per a les lamentacions, van primar entre els ponents les crides a l'acció i l'optimisme, i van generar un halo d'entusiasme que es va contagiar d'una manera eficaç entre els joves comunicadors assistents. Va passar per la UCAM el millor del periodisme «catòlic» espanyol. Allà hi van ser, entre altres, donant testimoni, Miguel Ángel Velasco i Àlex del Rosal, com a representants de l'àmbit de la premsa, José Luis Restán i Cristina López, de la ràdio, M. Ángeles Fernández, de la televisió, i Jesús Colina, com a representant del mitjà dels mitjans, Internet. També es va comptar amb la presència d'un publicitari, Paco Segarra, que procedent de Barcelona, va aixecar una gran expectació en presentar la seva ja coneguda Fundació Kolbe (a la qual fa unes setmanes vam dedicar un reportatge en aquest setmanari).

No van faltar tampoc professors d'universitat, investigadors i representants de mitjans de comunicació estrangers, com el P. Ignacio Arregui, cap dels serveis infor-

Els mitjans de comunicació són els areòpags del segle XXI.

matius de Ràdio Vaticana, o Mons. Guido Todeschini, director de la cadena de televisió italiana Telepace. D'Itàlia va arribar també Mons. Enric Planas, català de naixement, encara que italià ja d'adopció, que va centrar la seva ponència en l'àmbit de la Xarxa, com a coordinador general de la Xarxa Informàtica de l'Església a Amèrica Llatina (RIHAL).

AL SERVEI DE LA VERITAT

Si en alguna cosa hi va haver unanimitat en totes les intervencions del congrés va ser en el requisit indispensable del periodista catòlic de servir a la veritat. Només un límit li era imposat, com va recordar el professor de la Pontifícia de Salamanca, Arturo Merayo, el de la caritat. I la veritat no entesa com una cosa ambigua i etèria, sinó la veritat entesa com la persona de Crist i el seu missatge, avui tan actual com fa 2.000 anys. «I és que el cristianisme —recordava Velasco, director d'*Alfa y Omega*— no és un codi moral ni una ideologia, sinó la persona de Crist. I no és una possessió nostra, sinó que és una revelació, ens ha estat donada. Per això no es pot ser professional autèntic

de la comunicació sense saber servir. Ens devem als lectors, però abans que a ells, ens devem a la Veritat, a Crist i la nostra missió és fer brillar la seva esplendor.»

En aquest punt, l'editor i periodista Àlex del Rosal es va mostrar també molt contundent i autocrític: «El gran problema que afronta avui el cristianisme no són els enemics de Crist, sinó les ànimes que creient en Déu, no s'atreveixen a seguir-lo i ser-li fidel.» Rosal, veterà ja a la «guerra» dels mitjans, va llançar davant d'una nombrosa audiència de joves estudiants de la UCAM, les cinc benaurances per no tenir por d'obrir a Crist les portes de la comunicació. Va instar els futurs periodistes a deixar les seves pors de banda i a donar testimoni en els mitjans de la seva amistat amb Déu: «No podem plorar ni donar-nos cops al pit, sinó posar-nos a treballar per donar ànima a la cultura d'avui, i no amb un vernís de valors, sinó manifestant clarament el querigma.»

Un altre dels punts de coincidència de la majoria de ponents ha estat el fet d'entendre que la informació religiosa no és només informació sobre capellans i monges, sinó que ha de ser «mirar i explicar el món amb ulls cristians». «És la *Gaudium et spes* del dia a dia —recordava algun ponent— perquè la Bona Notícia no només va ser fa 2.000 anys, sinó que és i serà sempre notícia.» Per aconseguir aquesta mirada, però, només hi ha una manera: la pregària, la trobada íntima amb Crist present en l'Església. «D'aquesta experiència concreta, de la trobada personal amb Jesucrist, deriva una mirada sobre la realitat, i amb ella, una cultura», assenyalava José Luis Restán, director de l'àrea de programació socioreligiosa de la cadena COPE.

En termes similars s'expressava la seva companya d'emissora Cristina López Schlichting, directora i presentadora del programa *Las tardes con Cristina*, la qual va assegurar que «el catòlic està particularment dotat

per al periodisme perquè la fe és la certesa de la positivitats última del que és real». De la seva pròpia experiència personal, del seu lent i gradual procés de conversió en el si del moviment Comunió i Alliberament, López Schlichting ha pogut anar descobrint que «el que l'Església diu i proclama respon al més profund del nostre cor, és el més humà i el que realment ens fa persones».

El II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social va reunir durant tres dies a Múrcia uns 700 i escaig congressistes que, sota el lema «els mitjans catòlics en el segle XXI», van sentir revitalitzar el seu compromís mediàtic. El millor esperó ha estat comptar amb testimonis reals de periodistes de tots els àmbits, coherents amb la seva fe i competents en la seva feina. Ells han estat el millor aparador per als futurs comunicadors, i han mostrat que no és per res incompatible la fe amb l'exercici de la professió. Des dels mitjans, ja siguin propis com aliens a l'Església, el periodista catòlic està cridat a crear cultura al servei de la veritat i de la dignitat de la persona. És el més humà, i al mateix temps, com s'ha repetit tantes vegades al congrés, el més cristià. (S.G.)

Ressons del Congrés

IGNASI MIRANDA,
E-cristians

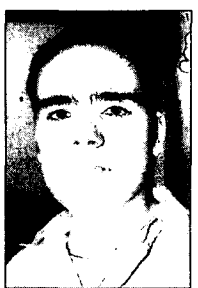
«Ha estat un congrés amb una clara visió de futur, amb moltes idees posades en comú, molt intens i interessant. S'ha fet una crida clara a posar-nos en marxa perquè l'evangelització, la comunicació de la Bona Nova i de la Veritat de Jesucrist, no la farà ningú més que nosaltres. Torno a Barcelona amb el cor encès i amb moltes ganes de donar a conèixer la Bona Nova a través dels mitjans.»

LAURA BENAVENT,
«Paraula»

«Del congrés, a més de permetre'm aprendre de l'experiència dels altres i conèixer gent de molts mitjans diferents, m'ha cridat especialment l'atenció l'ambient d'il·lusió, projectes, col·laboració i joventut que allà s'ha viscut. He vist que hi ha moltes, moltes ganes de treballar perquè la Bona Nova arribi a tothom, i això m'ha animat per continuar endavant amb la meua feina amb més il·lusió.»

ALEX NAVAJAS,
suplemento
«Fe y Razón»

«Ha estat un congrés molt motivador, en el qual he pogut percebre i palpar entre tots els ponents i assistents una inquietud real per donar un impuls als mitjans de comunicació catòlics. Em quedo sobretot amb aquesta impressió, amb el desig de fer alguna cosa, de moure'ns, perquè la «casa» està molt malament.»

MARTA LAGO,
Zenit
Internacional

«Congressos com aquest renoven molt professionalment. En sortim amb més ganes de fer les coses i de fer-les millor. Crec que són molt formatius i sempre donen una òptica nova, un bon vernís per fer front a les situacions que els mitjans catòlics tenim cada dia, combinar el contingut amb l'interès.»

L'ENTREVISTA

Miguel Ángel Velasco, director del setmanari catòlic d'informació «Alfa y Omega»

Al seu pas pel II Congrés Internacional Església i Mitjans de Comunicació Social, organitzat recentment per la Universitat Catòlica San Antonio de Murcia, Miguel

Ángel Velasco ha proclamat sense complexos ni mitges tintes les raons de la seva esperança. Els periodistes catòlics que s'hi van reunir han trobat en ell un testimoni viu del que ha de ser un professional

del periodisme coherent amb la seva fe. El director d'*Alfa y Omega* ha contagiado un optimisme sincer, fonamentat, com ell mateix reconeix, en la convicció profunda que Jesús és el Camí, la Veritat i la Vida.

—Sobre un tema com el dels mitjans de comunicació catòlics, amb el qual és tan fàcil lamentar-se i caure en la desesperança, vostè no fa més que pensar en positiu i transmetre ganes de treballar i deixar-s'hi la pell, d'on treu tant d'optimisme?

—Crec que del mateix lloc que el treu el Papa a Cuatro Vientos i a Colón: de la pregària de cada dia i de la convicció profunda del cor. Estic convençut que lamentar-nos no serveix absolutament de res, és completament estèril. Per això jo sempre acostumo a dir als que es queixen que tot és un desert, que hi facin créixer oasis, i amb un oasi aquí i un altre allà, adéu al desert... És qüestió de posar-nos mans a l'obra. Hem de passar del «cal

al mercat de la vida intentant vendre la veritat, no la nostra veritat... Molts cristians encara avui s'atreveixen a preguntar què és la veritat. Doncs mireu, Crist és la Veritat, i el Camí i la Vida. Ho va poder dir més alt, però no més clar. Si intentem sortir com un producte més estarem creant confusió i caos i no comunicació. Sense veritat i sense servei als altres no hi ha veritable comunicació.

Jo sempre poso l'exemple dels primers cristians. Que jo recordi els primers periodistes cristians es deien Lluc, Marc, Joan i Mateu... I més tard, sant Pau. I què faria sant Pau avui? Sant Pau avui seria un gran empresari de mitjans de comunicació. Estaria ficat en el món que més pogués influir en el llenguatge actual per escam-

«Sant Pau avui seria un gran empresari de mitjans de comunicació»

Miguel Ángel Velasco és un entusiasta de l'evangelització a través dels mitjans.

cipi: la pregària.

—De la trobada personal amb Jesucrist neix tota la resta. Per això, molt encertadament el papa Joan Pau II fa poc que ha dit, i ho ha repetit els darrers anys, que el drama de la cultura del segle XXI és la manca d'interioritat. Des d'*Alfa y Omega* m'he vist molts cops sotmès a mil tensions i problemes de tota mena. Però tots els matins sé que tinc 13 convents de contemplatives que estan pel que s'ha d'estar. I ja pot venir el que sigui, que no prosperarà. Si a això hi afegeixes que tu, al matí, el primer que fas és dedicar una estona a la pregària, i que durant el dia, també dediques temps a recarregar les piles, no hi ha dificultat ni entrebanc que enfonsi. Avui sembla que els que resen són anormals, però jo crec que és exactament al contrari.

—Aquest tarannà que mostra i que ara expressa amb paraules, amb gestos, amb la pau de la seva mirada... també s'ha anat reflectint en un producte com *Alfa y Omega*?

—Naturalment tot és perfectible, però estic veritablement sorprès perquè *Alfa y Omega* és un miracle cada setmana. En realitat som quatre gats, però tenim tres coses molt clares. A més de molta llibertat i autonomia professional, hem apostat per fer les coses amb rigor, amb professionalitat... I és que a la societat espanyola hi ha molta més fam de Déu i de plenitud del que sembla. El Papa ho ha demostrat: 20

milions de persones l'han seguit. Són molts milions de persones i això no s'improvisa.

—I també són moltes les persones que cada setmana llegeixen *Alfa y Omega*...

—Una cosa que a mi m'omple d'agraïment al Senyor, i de sa orgull professional, és que *Alfa y Omega* toca la vida. Tot interessa, no només els capellans i les monges... Un professional de la Gregoriana pot fer classe amb *Alfa y Omega*, una monja pot pregar, els frares el llegeixen al refectori, els nens a les classes s'hi formen i hi juguen... Això és important, que es comenci a vertebrar de nou un teixit social que nosaltres, per irresponsabilitat, hem deixat de vertebrar. És fonamental, que estiguem vertebrats pel que avui vertebra la vida social,

que són els mitjans de comunicació social. I per això cal que la gent prengui consciència de la necessitat d'uns mitjans propis o d'uns mitjans que duguin aquesta veritat sense complexos a la vida de cada dia.

—Encartar-se en un diari com *ABC* ha facilitat aquest objectiu?

—Això ha estat un gran encert. Un mitjà de comunicació, on ha de ser?, quin és el seu lloc?, la porta de l'Església? Doncs no, el seu lloc és el quiosc. I molta gent pot pensar que hem anat a l'*ABC* a demanar de genolls... No ha estat així, ha estat exactament al contrari. L'*ABC*, amb molt bon criteri professional, veient com estaven les coses després de desaparèixer l'editorial catòlica, es va adonar que hi havia un buit al mercat i ens va proposar aquest projecte. Es van ajuntar la fam amb les ganes de menjar. Tots dos n'hem sortit guanyant. En aquest moment *Alfa y Omega* és el diari catòlic de més tirada del món. Estem arribant a dos milions de lectors setmanals... Quantes homilies fan falta per arribar a tanta gent?

És un altaveu i una difusió de la fe que és impensable que es pugui aconseguir d'una altra manera. Per això el Papa té tant d'interès en els mitjans de comunicació, perquè ell és molt conscient que avui no es pot evangelitzar sense ells.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

que» al «posem-nos a... Amb lamentacions no només no es resol res sinó que es crea un clima exactament contrari al que cal perquè les coses rutllin.

—De fet, el desengany és la gran temptació que avui tenim a l'Església i de manera particular en els mitjans de comunicació catòlics.

—Certament, i això és just el contrari de l'essència del cristianisme, que és l'Esperit, Pentecosta, el vent impetuós que entra a casa. El Senyor ens ho ha dit clarament: la llum és per posar-la a la llàntia, de manera que il·lumini tots els de casa. I després ve el Papa i ens ho recorda amb una gran força: «Sortiu al carrer, no us quedeu a casa.» Què és

això de la família fortalesa? Sortir al carrer és un congrés com aquest, és *Alfa y Omega*, és *Catalunya Cristiana*, és el Parlament, són els tribunals de justícia, és la vida de cada dia... Hem de ser al carrer, és el nostre lloc natural. I sense complexos, ja que no es tracta de cridar ni de xerrar gaire. Fa més soroll un arbre que cau que un bosc que creix. Siguem bosc que creix, silenciosament, però a la nostra, i sense complexos de cap mena.

—Comptem, a més, amb el millor dels productes per «vendre», la Bona Nova, encara que a vegades, per la manera com la fem conèixer, sembla que no sigui tan bona.

—Nosaltres, els catòlics, hem de sortir

par la veritat. Una veritat que no és qüestió de consens, ni de majories ni de referèndums...

—Una veritat que, com vostè ha reconegut al congrés, cal comunicar sense por ni ambigüitats, i sense rebaixar un pèl l'essència de la fe, cosa que molts cops fem creient que arribarem millor als allunyats.

—Tinc l'experiència acreditada dia a dia que quan anem amb la veritat per davant, amb humilitat i sense cridar, això arriba i amara tothom, sobretot els allunyats. Als que no creuen els interpel·la més la veritat d'algú que està convençut de les seves coses, que no un baliga-balaga que ven mercaderia avariada. El Senyor ens ho va dir ben clarament, però com que en parlem tan poc, així ens trobem. Ell va dir, qui s'avergonyeixi de mi davant del meu Pare, jo m'avergonyaré d'Ell.

—Manipulem, doncs, l'Evangeli a la nostra mida?

—No sé si manipular, però almenys no ens el creiem. Parlem de coses que no vivim a fons. Per això parlem de tot, menys de Jesucrist, fins i tot en els mitjans de comunicació que s'anomenen catòlics. És cert que hi ha un desvetllament religiós i que es torna a parlar molt de Déu, però el gran problema és que no es parla amb Déu.

—I de nou tornem al mateix del prin-

«Sense veritat i sense servei als altres no hi ha comunicació veritable»

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

ambient i tracte familiar

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

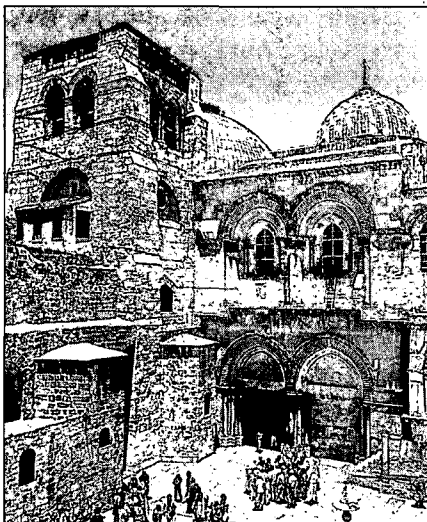
e-mail: persones@teleline.es

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«*Pelegrins de la Paraula*»
al país de Jesús

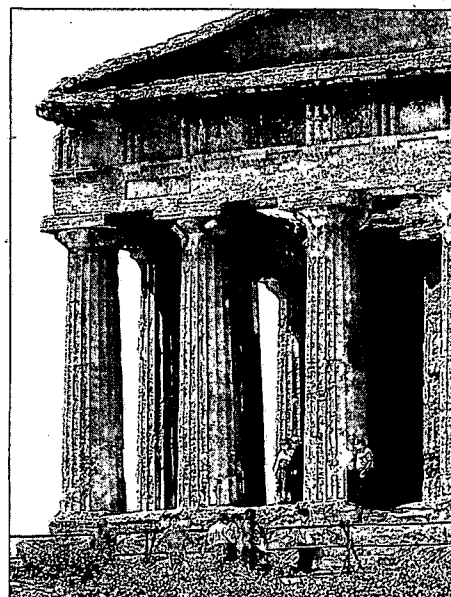
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

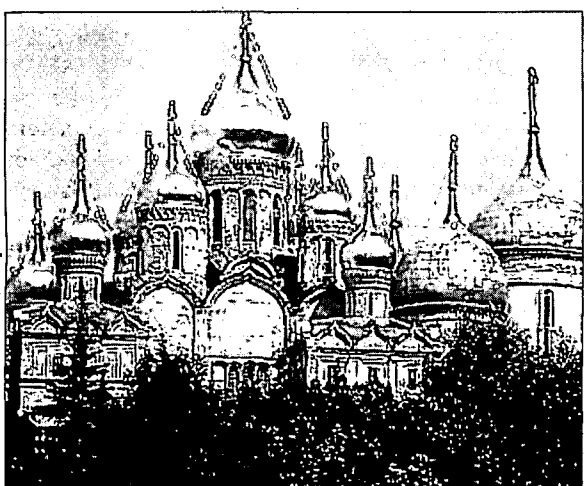
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la mediterrània.
L'illa del gran volcà

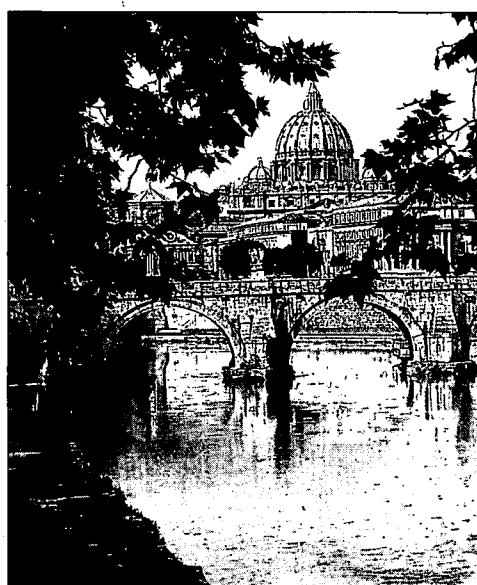
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

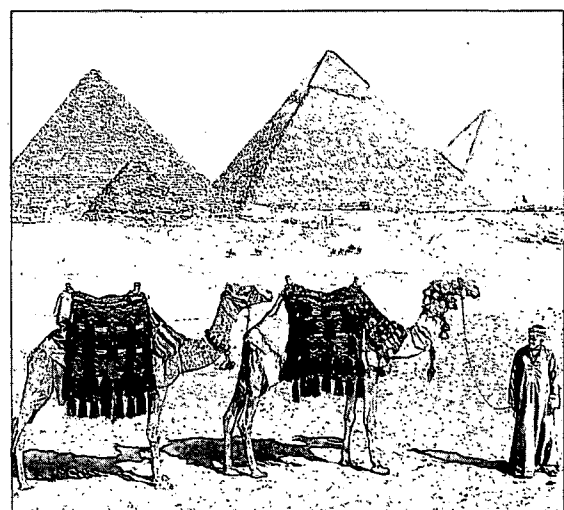
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat faraònic al cristianisme primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

El Papa celebra el seu 83è aniversari amb la canonització de quatre beats

■ També rep el doctorat «honoris causa» per la Universitat La Sapienza

ROMA.— La vida del Papa continua tan intensa com sempre. El 18 de maig va complir 83 anys enmig de milers de compatriotes polonesos que van omplir literalment la plaça de Sant Pere del Vaticà per assistir a la canonització d'un bisbe polonès i d'una religiosa de pare polonès, a més de dues italianes. Són ja 474 els sants canonitzats pel Papa, que a l'octubre arribarà al 25è any de pontificat, el quart més llarg de la història.

Joan Pau II va commemorar l'aniversari «agrint el do de la vida i tornant a lliurar la meua existència i el meu ministeri a Maria». El Papa va demanar als cinquanta mil fidels agrupats a la plaça de Sant Pere «que em doneu suport en la pregària per-

suïssa, que va fundar una branca de les ursulines, les Germanes del Sagrat Cor de Jesús Agonitzant, dedicada al servei dels més pobres. Tant ella com el nou sant van ser beatificats pel Papa durant una de les seves visites a Polònia. El Papa també va canonitzar sor Maria de Mattias (1805-1866), fundadora de les Adoratrices de la Sang de Crist, i Virginia Centurione Bracelli (1587-1651), que després d'haver viscut un matrimoni convingut, va fundar les Germanes de Nostre Senyora del Refugi al Calvari.

Tot i el pastís d'aniversari fet per les monges poloneses que l'atenen, el Papa no sol celebrar el seu aniversari, sinó que només fa festa pel seu sant i festeja el dia del seu accés a la seu de Pere com a Pontífex, el 16 d'octubre. De totes maneres, les banderes vaticanes blanques i grogues van onejar durant tot el dia als departaments vaticans.

«Honoris causa» en Dret

D'altra banda, el dia abans del seu aniversari, Joan Pau II va rebre l'onze doctorat *honoris causa*. En aquesta ocasió, per part de la Universitat La Sapienza de Roma, amb més de 700 anys d'història. El Papa va oferir una lliçó magistral centrada en el lloc que els drets humans han ocupat en el seu pontificat. La lliçó papal va seguir en resposta a la *laudatio* (lloança) que li va fer el professor de la Universitat La Sapienza de Roma Pietro Rescigno, catedràtic de Dret Civil, en què va definir el Papa com a «legislador dotat de perícia, doctrina i saviesa».

El doctorat en jurisprudència conferit al Papa ha estat motivat «per la seva defensa dels drets humans», van dir els organitzadors. L'acte va tenir lloc a l'Aula Pau VI del Vaticà, l'auditori on se celebren habi-

tualment les audiències. Hi eren presents el president del Consell de ministres italià, Silvio Berlusconi, i molts professors que formen part del claustre de la universitat La Sapienza, la que compta amb més docents de tot Europa.

El Papa va manifestar que dedicava ampli espai als drets humans en el seu pontificat perquè «tenen dos punts fonamentals de la moral cristiana: la dignitat de la persona i la pau». El Bisbe de Roma va aclarir que «Déu ha creat l'home a imatge seva, l'ha cridat per ser el seu fill adoptiu i li confereix una dignitat incomparable».

Joan Pau II va parlar durant vint minuts i va desgranar els drets humans que més han ocupat la seva atenció. Així, va començar parlant del dret a la vida, i va insistir en el fet que «la vida humana és sagrada i inviolable des de la concepció fins a la fi natural». El Papa va repetir, com ha fet infinites vegades, que «l'embrió humà és un individu humà i, per tant,

titular dels drets inviolables de l'ésser humà».

La llibertat religiosa, tema que preocupa especialment aquest Pontífex, també va ser analitzada: «La llibertat religiosa no és un dret humà més, sinó que dona sentit als altres, ja que la dignitat de la persona té la seva primera font en la relació essencial amb Déu.» El Papa va declarar que la llibertat religiosa és un «test» de cara als altres drets humans. També es va referir al dret a la no-discriminació per motius de raça, llengua, religió o sexe; al dret a la propietat privada, «que no s'ha de separar mai del principi fonamental del destí universal dels béns»; a la llibertat d'associació, d'expressió i informació «sempre que respecti la veritat i la dignitat de les persones» i a altres drets, com el de participar a la vida política, el de la família o el dret a la cultura, a la feina i als drets dels treballadors.

Miriam Díez i Bosch

Joan Pau II va rebre les mostres d'estimació de fidels d'arreu del món.

què Déu m'ajudi a complir fidelment la missió que m'ha confiat». El cardinal Joseph Ratzinger, en qualitat de degà del Col·legi dels Cardenals, va felicitar el Papa pel seu aniversari en nom de tots els catòlics. Ratzinger li va dir que «el programa del seu pontificat és creure i estimar». Enguany s'ha pogut felicitar al Papa per correu electrònic (John_Paul_II@vatican.va), gràcies a la iniciativa de la Santa Seu, que a la seva pàgina web (www.vatican.va), ha ofert aquest servei.

Els nous sants són tots quatre fundadors. L'únic home canonitzat va ser Jozef Sebastian Pelczar (1842-1924), fundador de la Congregació dels Àngels del Sagrat Cor de Jesús i bisbe de Premysl. Les religioses que tenen cura del Papa pertanyen a aquesta congregació. L'altra beata polonesa que ha pujat als altars és la religiosa Julie Urszula Ledochowska (1865-1939), austríaca, filla de pare polonès i mare

Joan Pau II crea nous bisbes per a Colòmbia, el Brasil i Canadà

ROMA.— El Papa va erigir una nova diòcesi a Colòmbia i va nomenar un nou bisbe per al Brasil i un bisbe auxiliar per al Canadà. El Pontífex va erigir la nova diòcesi de Vélez a Colòmbia, amb territori desmembrat de la de Socorro y San Gil, i la va fer sufragània de l'Església metropolitana de Bucaramanga. Va nomenar Mons. Luis Albeiro Cortés Rendón com a primer bisbe de la diòcesi de Vélez. A més, Joan Pau II va nomenar Mons. Décio Zandónade, *s.d.b.*, fins ara bisbe auxiliar de Belo Horizonte (Brasil), com a bisbe de Colatina al Brasil. El Papa també va nomenar Daniel Bohan, bisbe auxiliar de Toronto, al Canadà. (ACI)

Montserrat

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2003

Direcció musical

I Trobada: del 21 al 26 de juliol. FRANCESC D'ASSÍS PAGÈS

II Trobada: del 28 de juliol al 2 d'agost. RAÜL MARTÍNEZ

III Trobada: del 4 al 9 d'agost. XAVIER PASTRANA

IV Trobada: del 18 al 23 d'agost. XAVIER NOGUÉ

A totes les trobades, instructor adjunt: ANDREU MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Música sacra

De sant Pius X al Vaticà II fins als nostres dies per

JOAN BABURÉS I NOGUER

TROBADA GENERAL

L'Espluga de Francoí
4-5 d'octubre del 2003

Matrícula: 250 euros

Termini d'inscripció: 15 de juny del 2003

INFORMACIÓ:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) — El Bages —
Tel. 938 777 766 (de 17.00 a 18.00)
Fax 938 777 762

Paraguai

El nou president del CELAM demana solucionar el deute extern

■ El cardenal Errázuriz, elegit per al proper quadrienni, és un religiós xilè de Schönstatt

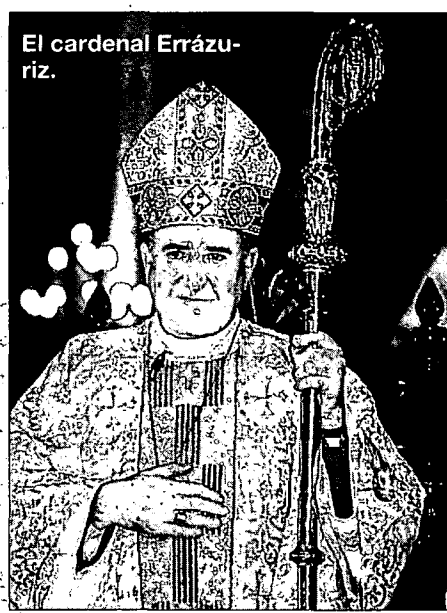
ASUNCIÓN.— El nou president del Consell Episcopal Llatinoamericà (CELAM) és el cardenal arquebisbe de Santiago de Xile, Francisco Javier Errázuriz, dels Missioners de Schönstatt. L'elecció es va fer en l'última jornada de la 29a assemblea ordinària del CELAM. El purpurat, que té 69 anys i és president del Consell Episcopal Xilè, succeeix el bisbe colombià Enrique Jiménez Carvajal.

A més d'aquesta elecció, l'assemblea (en la qual van participar vuit cardenals, entre ells el president de la Pontificia Comissió per a l'Amèrica Llatina, Giovanni Battista Re, enviat especial de Joan Pau II, i prop de 60 bisbes) va brindar l'oportunitat per a un diàleg sobre els problemes del continent i l'aportació de l'Església per a la seva solució. «L'anàlisi de la realitat que les 22 conferències episcopals participants han posat en comú —va dir durant la conferència de premsa final el nou secretari general, el bisbe dominicà Ramón de la Rosa y Carpio— ens preocupa i ens dol. Els problemes socials s'han aguditzat en gairebé tots els

països de la regió.»

Segons els prelats, les causes més importants d'aquesta situació són el deute extern, la corrupció i l'alt índex d'impunitat. «Els deutes —va assenyalar el cardenal Errázuriz— graven sobre molts estats i els obliguen a destinar importants recursos per pagar-los i no per al progrés del país. El tema del deute està vinculat al dels organismes de control, de manera que els recursos que arriben a un país s'utilitzin per al bé comú i no es produeixin casos de corrupció.»

Els bisbes tenen davant seu un continent on creix la pobresa, la desocupació és altíssima, i la salut i la instrucció són

El cardenal Errázuriz.

deficients. Aquests temes han estat recollits en el pla global del CELAM per al quadrienni 2003-2007, que serà l'instrument per a l'acció. (VID)

COLOMBIA

Finalitza la visita d'una comissió internacional de bisbes

BOGOTÀ.— La delegació internacional de bisbes catòlics que va fer una gira humanitària per Colòmbia, va concloure la seva visita expressant el seu total suport a una sortida negociada per al conflicte intern que assota el país des de fa diferents dècades. Mons. Paul Jozef Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum i president de la delegació que va portar a Colòmbia un missatge del Papa, va mantenir que «hem pogut constatar que el poble colombià vol per sobre de tot la pau i lamenta veure's embolicat en una guerra

de la qual es considera aliè». Un altre integrant de la delegació, el bisbe de Sigüenza-Guadalajara, Mons. José Sánchez González, va declarar que als membres del grup visitant els «va sorprendre, sens dubte, el deteriorament d'alguns valors fonamentals». També va elogiar «la feina que fa l'Església als llocs més apartats, a vegades amb risc per a la seva vida».

A més de Mons. Cordes i Mons. Sánchez González, la delegació va estar integrada per Mons. Marc Slenger, bisbe de Troyes (França), i Mons. Joseph Say-

er, director de la fundació alemanya Misesor, que va patrocinar la visita. Durant la seva estada a Colòmbia, la delegació es va reunir amb representants de la Conferència Episcopal, el president de la República, Álvaro Uribe Vélez, el representant de l'ONU per als drets humans a Colòmbia, Michael Fröling i el representant de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats. El 17 de maig es va realitzar una eucaristia a Bojayá per recordar les víctimes de la massacre a l'església de Bella Vista, fa un any. (ACI)

Celebrat el Congrés Nacional de Reconciliació

BOGOTÀ.— «Colòmbia es troba en un dels moments més crítics de tota la seva història» afirma la declaració final del II Congrés de Reconciliació que va tenir lloc a Bogotá del 5 al 7 de maig, promogut per la Conferència Episcopal de Colòmbia, amb la finalitat d'intercanviar experiències, idees, reflexions i propostes sobre «la reconciliació com a horitzó de la pau» sota els paràmetres de la justícia, veritat, misericòrdia i pau. «El conflicte armat i la perversa convivència amb el fenomen del narcotràfic», «el desplaçament forçat que s'ha convertit en un dels flagells més grans i escandalosos de la societat colombiana» juntament amb «una crisi generalitzada de superposició d'interessos privats en detriment dels públics» fan que Colòmbia

es trobi en una situació veritablement crítica.

Enfront d'aquest panorama social, els participants al Congrés van voler presentar «el seu anhel i propòsit de transformar aquesta realitat en una dinàmica de reconciliació capaç d'apropar a una pau integral i sostenible». Per això, van afirmar cercar una societat «on encara sigui possible el diàleg i l'acord social i polític»; «una societat reconciliada amb la naturalesa i amb ella mateixa i on el perdó sigui possible i sigui valorat com a virtut de grandesa i generositat». Es van comprometre a rebutjar qualsevol forma de violència, a «impulsar un acord humanitari que doni solució al drama dels que han estat privats arbitràriament de la seva llibertat»; a «continuar treballant en els programes pastorals de promoció humana» i «enfortir la pastoral de la Reconciliació Social, centrada en la Veritat Alliberadora que guareix i porta a la Vida i a la justícia». Per últim, van fer una crida a totes les parts compromeses i van pregar al Déu de la Pau que «obri les ments i els cors dels que poden aportar la solució dels conflictes perquè iniciïn processos d'apropament i de diàleg que albirin sortides a aquesta guerra». (Fides)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al

972 645 262

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRIPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9 08002 Barcelona Tel. 933 175 685 Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligioso.com www.articulosreligiosos.com

BRASIL

L'episcopat ajudarà el govern amb la «crítica constructiva»

RIO DE JANEIRO.— En assumir la presidència de la Conferència Nacional de Bisbes de Brasil (CNBB), l'arquebisbe de São Salvador de Bahía, el cardenal Geraldo Majella Agnelo, va assegurar que l'episcopat col·laborarà amb el govern de Luiz Inácio «Lula» da Silva però conservant-ne la independència. «La nostra actitud serà de crítica constructiva», va explicar el cardenal Agnelo. Tanmateix, va considerar que els principals problemes del país a l'inici del govern de Lula da Silva continuen sent «la gana, la misèria, l'atur i la violència». Durant la cerimònia de clausura de la 41 Assemblea General de la CNBB, el purpurat va assenyalar que el seu compromís és «que cadascú tingui una trobada i experiència de Crist Viu, anunciant l'Evangeli de Jesús, la llum de l'opció evangèlica pels pobres, el coratge de renovar la comunitat eclesial, promoure la dignitat de la persona humana, convocar tothom al camí de santedat i participar en la construcció d'una societat justa i solidària, mentre peregrinem cap al Regne definitiu». (ACI)

VATICÀ

«S'apropa el dia de presentar-me davant de Déu», diu el Papa davant dels seus compatriotes

ROMA.— En trobar-se amb els milers de compatriotes arribats per celebrar el seu aniversari 83 i la canonització de dos nous sants polonesos, el Papa va assenyalar que s'apropa el dia de presentar-se davant de Déu. El Pontífex va rebre els pelegrins que van participar en la canonització dels beats polonesos Jozef Sebastian Pelczar i Urszula Ledochowska, i de les beates italianes Maria De Mattias i Virginia Centurione Bracelli. Després de llegir el discurs, el Papa va afegir: «He complert 83 anys, he entrat en el meu 84 any de vida. Sé que s'apropa el dia en què m'hauré de presentar davant de Déu per passar comptes de la meua vida, des dels anys de Wadowice, passant per Cracòvia fins a Roma.» «Em poso a les mans de la Divina Misericòrdia i de la Mare de Déu», va concloure el Pontífex davant de l'emocionada audiència. (C.C.)

CUBA

Les religioses de Maria Immaculada obren una casa de noviciat

L'HAVANA.— Les religioses de Maria Immaculada van arribar a Cuba el 1915. En aquests moments són 27 germanes, 14 d'elles espanyoles, en cinc comunitats i el seu treball prioritari consisteix en l'acollida de dones joves i necessitades absents de la llar, per motiu d'estudi o de feina. A més, treballen en la pastoral de conjunt de l'Església local i en un asil que tenen a l'Havana. A aquestes tasques s'afegeix la labor formativa, després de l'obertura d'una casa de noviciat a la capital. La religiosa María Luisa García explica que «és un desafiament gran que la congregació assumeixi a Cuba i és a la vegada una resposta a l'Església cubana, que camina pas a pas enmig de moltes dificultats». (IVICON)

Espanya

Luis Aróstegui, elegit superior general dels Carmelites descalços

■ El religiós espanyol succeeix en el càrrec el P. Camilo Maccise

ÀVILA.— Del 28 d'abril al 18 de maig es va celebrar a Àvila el 89è capítol general de l'orde dels Carmelites descalços. En ell, el P. Luis Aróstegui Gamboa va ser elegit nou superior general dels Carmelites descalços, en substitució del mexicà Camilo Maccise, que va ocupar aquest càrrec durant 12 anys. El P. Maccise ha demanat un any sabàtic a Àvila abans de tornar a Mèxic.

Per al P. Aróstegui, la seva elecció com a nou superior general «no ha estat una sorpresa enorme perquè hi havia rumors i més o menys es veia a venir, tot i que mai no s'està preparat per a una cosa així. És una gran responsabilitat». Aquesta nova etapa de la seva vida reconeix que «suposa una ruptura amb tot el treball que he estat fent fins ara. És un nou servei que se'm planteja i que he de prestar a la família carmelitana. Vull treballar per la cohesió interna i per la comunió. És la comunió en la pluralitat».

El nou superior general dels Carmelites descalços empenh la seva comesa amb energia i amb il·lusió. Davant seu es dibuixen nous reptes. Un d'ells és l'actualitat del Carmel. Així, el P. Luis Aróstegui explica que «tenim un gran tresor en la nostra tradició espiritual, en els nostres sants... però no ens podem limitar a estu-

diar-lo i prou. Cal actualitzar aquest bagatge vivint-lo amb autenticitat i fidelitat. Cal ser fidels al 'home d'avui i treballar a favor de la humanitat». El P. Aróstegui considera que l'Església, però sobretot el Carmel, ha d'afrontar aquest gran desafiament: «Necessitem unir aquesta experiència de Déu, l'oració i la contemplació, amb el compromís de lluitar per la pau i per la justícia».

Una altra idea en què rumia el P. Aróstegui és la d'animar l'orde, perquè «no es tracta només de governar, sinó de mantenir el contacte i la proximitat amb tots els indrets on hi ha carmelites. Cal encoratjar-los i aquesta tasca l'empenh amb molta alegria».

Amb l'elecció del carmelita espanyol, el P. Camilo Maccise posa fi al seu mandat al capdavant de l'orde. En relació amb

El P. Aróstegui comença una nova etapa.

la seva figura, el P. Luis Aróstegui comenta que «en el capítol es van veure moltes mostres d'agraïment al P. Maccise perquè ha estat un gran superior general

Perfil biogràfic

Luis Aróstegui Gamboa va néixer a Gatica (Biscaia) el 1939 i va professar a l'orde dels Carmelites descalços el 1956. Es va llicenciar en Teologia pel Teresianum de Roma i va ser ordenat prevere el 1964. Ha treballat al Panamà i els Estats Units (Dallas), entre d'altres països. El 1972 va ser traslladat a Pamplona per formar part de l'equip formatiu dels teòlegs, on va ensenyar Filosofia al Centre Teològic de la diòcesi. El 1987 va ser elegit provincial de Navarra durant dos triennis. Després, va ser nomenat director de la Casa d'espiritualitat de Larrea-Amorbieta (Biscaia). També ha estat nomenat per la Santa Seu assessor de les Carmelites descalces de S. Joaquim de Navarra. (SIC)

que ha estimat l'orde, l'Església, i que ha treballat incansablement. M'ha ajudat molt».

Rosa María Jané Chueca

FRANÇA

La família espiritual de Foucauld plora la mort del P. René Voillaume

PARÍS.— El 13 de maig va morir, als 97 anys, el P. René Voillaume, fundador dels Germanets de Jesús, dels Germanets de l'Evangeli i de les Germanetes de l'Evangeli, que formen part de la família espiritual inspirada en Carles de Foucauld. D'arreu del món han arribat signes d'estimació envers aquest entranyable capellà.

La lectura sobre Foucauld el va impactar i hi va trobar el ressò de les seves aspiracions missioneres i contemplatives. Va fundar els Germanets de Jesús el 1933 al Sàhara, centrats en la regla del 1899 escrita pel germà Carles, amb un tarannà marcadament monàstic. El 1946, pren contacte amb dirigents de la JOC i el món obrer i comença a pensar en la presència de la fraternitat en aquest món del treball. El 1950 el P. Voillaume va publicar una

El P. René Voillaume.

recopilació de cartes i conferències pronunciades per ell en anys anteriors. En aquest llibre s'expressa la base de l'epi-

ritualitat futura de les fraternitats. El 1950 ja n'hi ha 50, presents en ambients molt diversos i arreu del món. El tarannà universal de la fraternitat obliga el P. Voillaume a viatjar constantment i a mantenir el contacte amb les fraternitats per correspondència. El 1956 funda els Germanets de l'Evangeli que, amb el mateix esperit que els Germanets de Jesús, tindran com a missió evangelitzar els ambients més pobres i més allunyats de Déu, per mitjà de l'apostolat directe. El 1963 funda les Germanetes de l'Evan-

geli, per les mateixes raons. El P. Voillaume va ser un veritable germà i pare per a moltes de les comunitats que s'inspiren en l'espiritualitat del germà Carles de Foucauld. En els darres anys, sense deixar de visitar les fraternitats i comunitats que anaven sorgint arreu del món, vivia retirat en un poblet a prop de Carcassona, amb un intens treball de reflexió sobre l'espiritualitat de Foucauld i l'evolució de les fraternitats que el va portar a escriure un gran treball històric i d'espiritualitat. (C.C.)

REPÚBLICA DOMINICANA

El cardenal López demana expulsar els «turistes sexuals»

SANTO DOMINGO.— En declaracions a la premsa local, el cardenal Nicolás de Jesús López Rodríguez, arquebisbe de Santo Domingo, ha exhortat les autoritats a expulsar els «turistes degenerats» que visiten el país per corrompre nens. El purpurat ha explicat que el turisme sexual és perjudicial per a qualsevol nació i ha lamentat que no sempre els països receptors de turistes, com el cas de la República Dominicana, siguin conseqüents amb les lleis que s'estan aplicant en nacions desenvolupades per frenar el tràfic i l'exploació sexual infantil. (ACI)

Ajuda'ns a salvar una vida!

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
BONAPLATA, 42, 1º, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ SÍ A LA VIDA, DESITJO REBRE EL BUTLLETÍ INFORMATIU PRO-VIDA

NOM .....
Adreça .....
Població .....
Província .....

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 204 71 11 08034 BARCELONA

Juan José Beltrán, encarregat de la CEE de la campanya de la declaració de la renda

«Probablement la visita del Papa a Espanya ha conscienciat els contribuents»

Ja ha començat el període perquè els espanyols facin la seva declaració de la renda. En aquests moments, l'Església catòlica fa una crida als fidels i als seus simpatitzants perquè recordin que, per poder continuar portant a terme la seva tasca pastoral, cal la col·laboració de tothom, sense implicar una despesa de més per al contribuent.

—En què consisteix la campanya de la Conferència Episcopal per a la declaració de la renda?

—Cada any, quan els espanyols han de fer la declaració de la renda, l'Església catòlica els recorda que, segons els acords entre l'Església i l'Estat espanyol, poden destinar una part dels seus impostos per al sosteniment econòmic de la nostra Església, així com poden destinar una altra part dels seus impostos a altres fins d'interès social. Amb ells, l'Església pretén recaptar els fons suficients per portar a terme la seva tasca.

—Quines quantitats es recullen cada any?

—Acostumem a recollir al voltant de 15 mil milions de les antigues pessetes (més de 90 milions d'euros). L'Agència Tributària lliura mensualment aquests di-

ners a la Conferència Episcopal i des d'aquí es gestiona.

—Què es fa amb aquests diners?

—La Conferència Episcopal ho distribueix entre totes les diòcesis d'Espanya segons una sèrie de variables que la mateixa Conferència Episcopal estableix, perquè amb aquests ingressos i la col·laboració econòmica dels catòlics puguin portar a terme la seva tasca pastoral, el manteniment de les infraestructures per fer aquesta feina i la retribució dels capellans i seglars a les diòcesis.

—Alguna part d'aquests diners va destinada al Vaticà o a accions humanitàries fora de l'Estat espanyol?

—No, l'assignació tributària va destinada al sosteniment de l'Església espanyola i, evidentment, a l'acció caritativa i social dins del nostre país. L'ajuda als països necessitats funciona per unes altres vies.

—N'hi ha prou amb aquests ingressos?

—Encara que sembli que són molts milions, no és la part més important dels recursos amb què l'Església es finança i se sosté econòmicament. La part més important són les aportacions voluntàries dels fidels. D'aquestes aportacions, la que implica més recursos és l'aportació mensual familiar o personal, mitjançant transferència bancària. A més, les col·lectes que es fan a les eucaristies, a part de tenir el sentit d'ofrena dins de l'Eucaristia, a la vegada

«Els declarants no paguen més si posen la X a la casella de l'Església catòlica a la vegada que a la de fins d'interès social»

serveixen per finançar cada parròquia.

—Quina és l'evolució respecte d'anys anteriors?

—El percentatge dels declarants a Hisenda que posen la creu a la casella de l'Església puja de mica en mica. A més, des que fa dos anys es pot posar la creu a les dues assignacions, hi ha hagut un gran percentatge de gent que també ha posat la X a la casella de l'Església.

—Com preveu que siguin enguany els ingressos per aquest concepte?

—Probablement la visita del Papa a Espanya conscienciï una mica els contribuents espanyols, els catòlics i els simpatitzants de l'Església, que l'Església necessita la seva ajuda per sostenir-se econòmicament.

—Marcar la casella implica una despesa per al contribuent?

—Els declarants no paguen més si posen la X a la casella de l'Església catòlica a la vegada que a la de fins d'interès social. Si s'assigna a una de totes dues, es contribueix en un 0,52% dels teus impostos a l'opció seleccionada. Si se seleccionen

Juan José Beltrán.

totes dues, es destina un 0,52 a cadascuna, de manera que destines un 1,04% dels teus impostos per ajudar. L'elecció de qualsevol de les opcions no tindrà cap cost econòmic per al contribuent. L'Estat resta dels seus propis ingressos la quantitat que assenyalen els espanyols a les seves declaracions i aquests diners els dona a l'Església catòlica i a les ONG que formen part de la Plataforma d'ONG d'Acció Social.

—Com s'ha de fer?

—Dins dels impresos habituals de la declaració de la renda, hi ha una casella que diu: «Vol destinar a l'Església catòlica el 0,5% dels seus impostos?» Es marca i ja està. Això es pot entregar amb tota la documentació habitual a l'Agència Tributària fins al 30 de juny, tant les declaracions que resulten a ingressar com a retornar.

Marçal Sarrats

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....

Adreça .....

Població ..... Província ..... C.P. ....

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular ..... Data .....
 Entitat ..... Oficina ..... DC .....
 ..... Compte .....

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Vicente Altaba, administrador diocesà de Terol i Albarracín

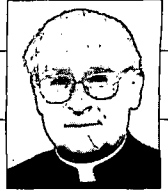
MADRID.—El 20 de maig el Col·legi de Consultors de la diòcesi de Terol i Albarracín va escollir, per majoria absoluta, Vicente Altaba Gargallo com a administrador diocesà. Ha estat vicari general de la diòcesi des del 1995. Altaba va néixer a Mosqueruela (Terol) el 1994 i va ser ordenat sacerdot el 1967. Va fer estudis eclesiàstics al Seminari Conciliar de Terol i és llicenciat en Teologia per l'Institut Superior de Pastoral de Madrid, adscrit a la Universitat Pontifícia de Salamanca.

Del 1970 al 1980 va ser missioner de l'OCSHA i va treballar a la diòcesi de Mar de Plata (Argentina), on va ser vicari

cooperador en dues parròquies, capellà d'un col·legi i un hospital, i professor de Religió i Teologia a diversos centres d'ensenyament. A la seva tornada a Espanya, va ser vicari parroquial de Santa Margarida, a Getafe, i capellà del Col·legi Major Chaminade, a Madrid.

A la diòcesi de Terol i Albarracín ha tingut nombrosos càrrecs. També ha publicat nombrosos articles teològicopastorals, així com d'opinió al setmanari *Crónica*, a la revista *Ecclesia* i al *Diario de Teruel*. Amb l'editorial San Pablo ha publicat recentment el llibre *20 encuentros de oración con el Rosario. Contemplar con María el rostro del Señor*. (SIC)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La resurrecció de Crist, esperança per al món

Som encara en el temps litúrgic de Pasqua. És oportú, per això, insistir en una veritat nuclear de la nostra fe cristiana: la nostra futura resurrecció.

Diu sant Pau que tots ressuscitem, «però cadascú en l'ordre que li correspon. Primer Crist, com a primícia; després, els qui són de Crist.» Sempre m'ha impressionat aquesta definició paulina de nosaltres els cristians: «Els qui són de Crist.»

Aquest fet de ser dels de Crist té molt a veure amb el fet d'esperar la resurrecció. Jesús és el primer engendrat per Déu després d'haver passat per la mort i per això fa travessable per als qui estan units a ell un pas que abans era intransitable. Crist ens aporta una victòria sobre la mort i el pecat. Amb ell passem «per valls fosques» sense témer cap mal.

En els passos delicats d'una escalada, el primer de la cordada, que sol ser un dels més segurs, ha d'anar al capdavant per poder ensenyar als altres per on cal passar per superar aquell pas delicat. I aquest pas

delicat que és la mort, el primer que l'ha travessat amb un resultat de vida darrere seu és Jesús. Per això, nosaltres, l'hem de travessar darrere d'ell, seguint fidelment les seves petjades. Crist ens condueix al món previst per Déu des del principi. La resurrecció, a més de la plenitud de Crist, és el destí definitiu somiat pel Pare per a mi i per a tots els homes. Per això, quan contemplem Crist ressuscitat, estem contemplant el nostre destí futur.

No és convenient que separem la resurrecció de Crist de la seva vida, i tampoc hem de separar la resurrecció futura de la nostra pròpia vida. La resurrecció no és un afegit que el Pare ha atorgat a Jesucrist, sinó que és la conseqüència de l'actitud permanent i definitiva de Crist de complir la voluntat del Pare. La voluntat del Pare no acaba en la mort de Crist sinó en la seva resurrecció, i això també s'esdevé en nosaltres. En la mesura en què cada dia complim la voluntat del Pare, fins i tot en les coses més petites, construïm la nostra resurrecció. La

nostra resurrecció serà el compliment de l'última voluntat del Pare sobre nosaltres.

Encara hi ha alguns cristians que dubten de la resurrecció. Jo penso en la nostra resurrecció en contemplar aquells ametllers vells de la nostra terra que a l'hivern, a simple vista, semblen més una roca que un arbre. Però quan arriba la primavera, neixen abans que les fulles unes flors blanques precioses, que són la manifestació de la vida amagada en l'arbre.

La resurrecció no és només una prova de la divinitat de Jesús —que ho és, per descomptat. És també una força salvadora, com l'encarnació i com la creu. La força sacramental de Crist està molt present en la resurrecció, que és un signe i que és alhora una força que ens transforma.

Jesucrist és el model de com viure, com sofrir, com alegrar-se, com treballar, com fer la voluntat del Pare, com morir i com ressuscitar. Aquesta és la totalitat de l'exemple de Jesús.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Uns mitjans per a la pau

«Els mitjans de comunicació social al servei de l'autèntica pau.» Aquest és el lema de la Jornada Mundial de les Comunicacions socials que avui celebra l'Església. Es tracta de dues realitats molt importants que condicionen la vida de les persones i configuren la convivència social en gran mesura. Ningú no pot dubtar de la transcendència que tenen avui els mitjans de comunicació social i el do de la pau.

Tanmateix, aquestes dues realitats, estan realment relacionades? Estan íntimament relacionades si els mitjans estan al servei de la pau. Aquesta és una realitat superior, i els mitjans de comunicació social poden ajudar o dificultar l'assoliment d'una autèntica pau en el món.

Joan Pau II, en el seu missatge d'enguany, fa memòria de l'encíclica *Pacem in terris* publicada ara fa quaranta anys, el contingut de la qual el seu autor, el papa Joan XXIII, va aconseguir que sigui avui ben actual. I en aquest document pontifici es tenia molt en compte aquests mitjans de comunicació social quan cridava a l'objectivitat serena en el seu ús i es posava en relleu el servei que

fan per fomentar i estendre el coneixement mutu dels pobles. Joan XXIII desaprobatava «els sistemes d'informació que, violant els preceptes de la veritat i de la justícia, fereixen la fama de qualsevol país».

La *Pacem in terris* assenyala els quatre pilars de la pau autèntica: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. Per assolir aquests fonaments de la pau és molt necessari un servei dels mitjans de comunicació que respectin plenament aquests quatre pilars.

La relació entre els mitjans i la veritat és ben evident. Tothom està d'acord a assenyalar aquesta íntima relació. La pau demana unes bones relacions entre els pobles i els grups humans. Els mitjans de masses tenen una responsabilitat irrenunciable en aquest sentit, ja que constitueixen l'escena on avui dia s'intercanvien les idees i on els pobles poden créixer en el coneixement mutu i en la solidaritat.

La veritat és el camí que condueix a l'autèntica llibertat. Per això és ben veritat que els mitjans serveixen la llibertat servint la veritat, i al contrari, obstrueixen la

llibertat en la mesura que s'allunyen de la veritat i difonen falsedats o creen un clima de reaccions emotives incontrolades davant dels fets.

La *Pacem in terris* afirma que «la pau internacional verdadera i constant no pot recolzar en l'equilibri de les forces militars, sinó únicament en la confiança recíproca». Aquesta afirmació és ben actual i se'n té experiència en el món d'avui. I els mitjans de comunicació social tenen un paper ben actiu per crear un clima de confiança recíproca entre els països del món. Tenen tant de poder que Joan Pau II afirma que «en poc temps poden suscitar una reacció pública positiva o negativa envers uns esdeveniments o uns altres, segons els seus interessos».

El repte que tenen els mitjans i els homes i dones que els dirigeixen i en són professionals és molt important, tant per a la formació de l'opinió pública com en la creació d'un clima favorable en l'assoliment de l'autèntica pau en el món. Aquest repte fa que el servei dels mitjans i dels seus professionals sigui engrescador i es realitzi sempre amb passió pel coneixement de la veritat i per la seva difusió.

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

Josep Oriol Pujol i Humet
Gerent de la Fundació Pere Tarrés

Per una democràcia participativa

Hem passat per un llarg període electoral propici a comentaris sobre la política i els polítics. La gent del carrer, molts cristians i, fins i tot, alguns preveres, en predicar, palesen una desconfiança en l'ètica, en les intencions, en les persones que opten a participar com a candidats en unes eleccions. Pressuposar que l'efectivitat en la seva funció és nul·la o que actuen únicament en benefici propi, generalitzar sobre comportaments vanitosos, prevariacions, etc., són comentaris habituals quan parlem dels que han optat pel servei públic que suposa la política. Qualsevol candidat a regidor, alcalde, diputat... «és igual, tots miren només per a ells».

Si bé és cert que, en l'esfera pública, hi ha hagut persones poc honestes i marcadament d'eficàcia, també és raonable fer unes consideracions sobre aquests apriorismes negatius referits a la classe política. La societat no ha trobat un sistema d'administració millor que la democràcia. Aquest país en va patir d'altres no fa pas tant de temps i el record pel que fa a les llibertats

o el respecte a les persones és prou trist. La democràcia representativa passa per les eleccions, els partits polítics, les llistes electorals... Ben segur que el sistema és perfectible. Probablement, l'elecció directa, amb llistes obertes, facilitaria un major control sobre els candidats. Ara bé, si el sistema que preferim és la democràcia parlamentària, si renunciem a un despotisme il·lustrat o qualsevol forma de dictadura, hem d'acceptar les febleses del sistema de govern que tenim. Fins i tot, hem d'acceptar les limitacions humanes dels dirigents, la qual cosa vol dir exigir-los i corregir, si és el cas, de forma constructiva.

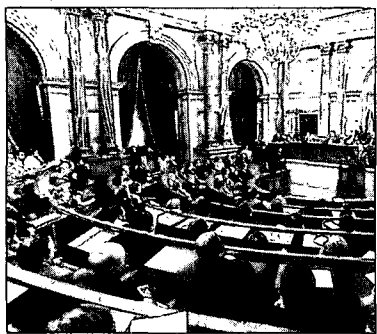
Coneixent una mica la realitat de les administracions públiques, podem afirmar que no hi passa altra cosa que el que passa arreu —potser amplificat— ja que el propi sistema ho possibilita. Aquells trets propis de la naturalesa humana, que es fan palesos en qualsevol col·lectiu, es mostren també en un ajuntament o en una conselleria: vanitat, egoisme, mandra...

fins i tot, com en qualsevol col·lectiu, hi ha persones poc intel·ligents, persones la principal virtut per la qual van ser escollides és la lleialtat a un cap, en lloc de l'eficàcia. Totes aquestes febleses del món de la política i l'administració les podem trobar en nosaltres mateixos, com també hi ha aspectes positius i persones competents i entregades.

Veritablement la democràcia és perfectible: és feble el respecte a les minories, cal incrementar la participació més enllà de l'acte electoral, a través d'associacions i consells, seria positiva l'elecció directa dels candidats sense les llistes tancades, que fan tan poderoses les màquines dels partits. Ara bé, per una sola persona que sigui honesta, que hagi optat per l'administració amb voluntat de servir, queda desqualificada la generalització negativa sobre els polítics. De fet, si respectem el nostre municipi i el nostre país, hem de ser capaços de respectar les seves institucions, alhora que mostrar-los decididament en què han de millorar. La participació massiva en les

manifestacions i actes contra la guerra de l'Iraq ha estat una forma d'expressió del nostre poble que, ben segur, ha fet reflexionar molts dirigents i que condicionarà, en un futur, moltes decisions; encara que en menor mesura del que molts desitjaríem. Tot plegat ha estat un exemple de participació que ens ha de satisfer i esperar a influir en el bé comú.

Els cristians, en la mesura de les nostres possibilitats, hem de mantenir un compromís amb el que és públic, hem de procurar participar en democràcia més enllà del vot electoral i hem de procurar opinar respectant les persones i tenint en compte l'ampli ventall de matisos que expliquen tota organització humana complexa, com ho és qualsevol administració pública. Fins i tot problemes tan humans com quedar-se sense feina en perdre unes eleccions o ser destituït d'un càrrec, fets lògics, han de fer-nos entendre que optar per un càrrec públic no ha de ser fàcil i és imprescindible per al benestar social i el desenvolupament dels nostres municipis i el nostre país.

Per una sola persona que sigui honesta queda desqualificada la generalització negativa sobre els polítics.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

L'Església viu de l'Eucaristia

El Sant Pare, el Dijous Sant, va signar la seva darrera encíclica *L'Església viu de l'Eucaristia*. Una reflexió molt bella sobre el sagrament que el Senyor va instituir la nit abans de la seva passió. Realitat que fonamenta l'Església. L'Església celebra l'Eucaristia. L'Eucaristia construeix i manté l'Església.

L'Església sempre ha contemplat amb estupor, amb admiració inenarrable, el «Sagrat banquet en què se sumeix Crist, es fa el memorial de la seva passió, el cor dels fidels s'omple de gràcia i se'ns lliura la penyora de la glòria». Joan Pau II, en aquesta carta circular, ofereix la contemplació gojosa i admirada del «Misteri de la fe», és a dir, del sagrament de l'Eucaristia, en el qual el Senyor és realment present i se'ns lliura. Per això, seguint el voler del Crist, valorem l'Eucaristia, signe i gràcia —és la definició de sagrament— del misteri del Divendres Sant i de la Pasqua. Ell es lliura totalment als seus fidels. I aquests s'uneixen al Seu Senyor i, amb la força del pa eucarístic, estan en comunió amb els membres de l'Església i amb tots els germans del món.

Aquesta encíclica és, en realitat, la primera del nou mil·lenni i esdevé llum d'esperança enmig de les convulsions que, en aquests anys i en aquests dies, viu el món. El Papa ens

aboca a l'essencial: el sagrament de l'amor. La pau prové del Crucificat i Ressuscitat. En va ens afanyarem per la pau i la justícia, si no provenen de Crist. Ell mateix és la nostra pau, la pau del món, el Rei pacífic i pacificador. L'actitud eucarística dels cristians és la veritable tasca que ens cal fer. Arralats en la força de l'Eucaristia, units profundament al Crist, sentirem la benaurança promesa als qui fan obra de pau. Com va fer el Senyor.

El Papa ens mostra el valor incommensurable del tresor espiritual de l'Eucaristia. Celebrarem aviat la solennitat del Corpus. Serà un signe i una realitat de l'amor del Pastor que dona la vida per les seves ovelles. Serà acolliment ple d'estupor pel do de Déu. I la mateixa processó eucarística esdevindrà públic testimoni del Crist que, dia rere dia, seguim. Del Crist Salvador de tots, que vol reunir tots els germans del món i que ens mana de ser els seus testimonis.

La carta papal, després de mostrar amb emoció la fe eucarística de Maria, es clou amb els mots de sant Tomàs d'Aquino: «Bon pastor, pa veritable, oh Jesús, tingueu pietat de nosaltres: nodriu-nos i defenseu-nos, conduïu-nos als béns eterns a la terra dels vivents. Vós que ho sabeu i podeu tot, que ens alimenteu en aquesta terra, conduïu els vostres germans a la taula celestial, a l'alegria dels vostres sants.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Primeres Comunions

En temps antics, quan el servei militar era obligatori, de vegades, hom havia de trobar-se amb membres d'aquesta institució. Sempre era preferible parlar amb un oficial que amb un «chusquero». (La introducció deu haver irritat algú, confesso que admiro els soldats, potser és perquè la meua santa predilecta, Joana d'Arc, va ser militar, víctima d'un bisbe; perquè el meu estimat Abraham va armar el seu exèrcit per salvar el seu nebot, o perquè Psicari, Baden Powell i sant Jordi, entre altres éssers estimats, també ho van ser.) Una cosa semblant, o equivalent, em passa en l'àmbit eclesial. No sóc dels que donen tota la culpa de l'Església a la fantasmagòrica Cúria vaticana, ni n'esperen tota esmena eclesial.

Aquests dies la premsa aireja i repeteix fins al límit la despesa que suposen les Primeres Comunions. Esperem que aquesta despesa la solucionin els monsenyors romans? Per part meua diré dues coses. En primer lloc, que ja que avui dia està de moda mirar cap a Orient, adornar i adornar-se amb icones, (i jo no en sóc una excepció, en tinc 72), no estaria de més escriure-ne els costums. Cal saber que ells, tan cristians com nosaltres, administren, poc després de néixer el fill, els tres sagraments de la iniciació cristiana, pel seu ordre teològicament correcte, és a dir: baptisme, a continuació confirmació, per acabar el ritu amb l'Eucaristia. Sí, en l'ànima innocent del nen, arrela la gràcia amb vigor i creix la criatura, «a la vista de Déu i dels homes, en santedat, estatura i saviesa». Quan vull tenir una planta, primer la sembro en un test amb terra bona, impossibilito l'arribada de caragols i la preservo de les inclemències. Em preocupo de regar-la i que tingui llum i deixo a la vitalitat de l'embrió, i a la reserva dels cotilèdons, que s'espavilin. Arribarà el dia en què la trasplantaré i l'adobaré. Confie'm massa en els mestres, tutors, monitors, agents de pastoral, animadors litúrgics i, fins i tot, si convé en psicòlegs, i oblidem l'acció de la Gràcia santificant, que d'altra banda pretenem manipular al nostre gust. Em refereixo a la nostra manera d'actuar il·lògica d'administrar abans la Comunió que la Confirmació. Aquestes no són idees meves, pregunteu-ho al meu admirat i estimat monjo P. A. Franquesa, monstre sagrat de la litúrgia, de categoria mundial. I estudeu-ne els resultats.

Segon. Més d'una vegada m'he trobat amb el fet que en acabar una missa celebrada amb seriositat i devoció ha vingut un matrimoni a dir-me que el seu fill havia anat a combregar sense no haver dit res abans. Els he preguntat si estava instruït, si sabia d'alguna manera la diferència que hi ha entre el pa de casa i el de la missa i, com que m'han dit que això sí que li ho havien explicat, els he confessat que ho sentia per ells, que no podrien organitzar la festa, les sessions de fotografia de galeria, els regals de rellotges, màquines de retratar, els vestits de princesa, o d'oficial de marina. A continuació he anat a felicitar la criatura i li he fet un regal senzill.

Ja sé que sóc un os dislocat de l'enrenou de tecnocràcia espiritual tan de moda avui dia, però reconec que crec més en la Gràcia que en els cursos de catequesi, que moltes vegades, segons m'expliquen, són més cursos de dibuixos. Tampoc no oblidó les normes del Codi de Dret Canònic. I que consti que del malbaratament de les Primeres Comunions, no en té la culpa la Cúria Vaticana.

Notes insignificants

Germà Adrià

Nen de Déu

Acabava de llegir un llibre meravellós sobre la pregària.

El llibre presenta la intimitat amb Déu de més de deu sants —sants contemplatius.

M'havia quedat com sorprès, com una mica anorreat davant la meua pobra impotència per la intimitat d'aquests sants amb Déu.

El vaig acabar de llegir al tren camí de Madrid. I vaig anar a sopar en un restaurant senzill amb la dona malalta que m'acompanyava.

En una taula propera sopava una família. Un matrimoni jove i un nen que ja corria entre les taules, graciós, ros, somrient per a tothom.

La dona que sopava amb mi mirava bocabadada el nen, que li recordava els set que ella ha tingut, ara ja grans, sense que se'n recordin.

Jo mirava el nen, aprenent d'ell la meua vida de pregària.

Perquè el nen sempre va estar pendent dels seus pares i els seus pares pendents d'ell en tot moment; perquè el nen estava confiat del tot en els seus pares i els seus pares no el perdien de vista, encara que el deixessin bellugar-se per allà.

Déu, Pare i Mare, em deixa bellugar també per la vida, independent en tot, i deixa que usi el món com si fos meu.

Si s'allunyava, la mare el cridava pel seu diminutiu: Andreuet.

Si m'allunyo de Déu, sempre em crida i m'espera.

Un dels moments, el nen se'n va anar cap a la porta de sortida... I la mare el va cridar i el nen no li feia cas... I el pare es va aixecar, el va agafar a coll i li va donar una surra simbòlica, que no li devia fer mal ni als pantalons.

El nen va plorar i la mare el va acollir a la falda. I va continuar somicant perquè la seva mare l'acaronés amb més tendresa.

Vaig pensar en totes les vegades que també m'allunyo del meu Déu.

I vaig pensar com Déu ve sempre a buscar-me i sempre m'espera i sempre m'acull a la seva falda de perdó i d'oblit.

I Déu m'acaronava i m'omple de tendresa.

Què més em pot donar Déu que no m'ho hagi donat ja?

I vaig imaginar que Déu també em somriuria, com el pare somreia el fill, ja somrient a la falda de la seva mare.

Després la mare va posar el nen a la seva cadira, li va posar alguna cosa al plat i el nen, mirant els seus pares, va menjar tranquil·lament.

Em vaig veure al costat del meu Déu, el Déu que tots podem anomenar «meu», gaudint del seu banquet.

El món és obra seva per a mi. La infinita varietat d'éssers i de rius i de muntanyes i de mons és per a mi.

Sé que Déu m'estima. Sé que Déu em vol feliç. Sé que Déu està sempre al meu costat, amb mi, encara que jo intenti allunyar-me'n.

Quan el matrimoni amb el fill va marxar, la dona em va preguntar què em passava, perquè m'havia passat el sopar gairebé en silenci.

No vaig saber què contestar-li.

Ja al llit em vaig recordar dels místics del llibre. I em vaig recordar de les teories sobre la contemplació.

I em vaig adormir sentint-me nen. Nen de Déu.

I no vaig somiar... Però sé que Déu em somreia tota la nit. I sé que Déu està i estarà sempre amb mi, encara que jo me'n vaig cap a la porta, per escapar-me d'Ell.

No. No sóc un místic, però sé que sóc un fill estimat de Déu.

Zoom

Eduard Brufau

El saqueig premeditat del Museu Arqueològic de Bagdad ha posat de manifest una de les moltes conseqüències desastroses dels conflictes bèl·lics: l'espòli cultural que pateixen els països en guerra. Aquesta mena de robatoris, segons els entesos, estan promoguts per grans col·leccionistes, i les peces sotrestes acaben formant part dels fons dels museus més prestigiosos de París, Londres i Nova York. Així, molts dels països que han patit una guerra, no només han perdut vides humanes, infraestructures i riquesa; també han perdut els seus referents culturals i els vestigis històrics sobre els quals poder bastir un futur.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Els 10 manaments

El Gran Teatre de Roma, situat a Tor de Quinto, acull l'espectacle musical de creació francesa *Els 10 manaments*. Un total de 31 quadres, distribuïts en dos actes, presenten la figura de Moisès. L'escenografia, esplèndida, auxiliada per tres pantalles gegants que recullen imatges filmiques, creen l'ambient on els personatges viuen la seva història personal i col·lectiva. Tot està programat perquè l'espectacle funcioni. Les cançons, la coreografia i el ritme trepidant constitueixen un festival autèntic. El món egipci apareix atractiu i seductor. No en va es tracta d'una cultura molt evolucionada.

El tema dels 10 manaments o el personatge de Moisès sovint han estat abordats des de diferents perspectives artístiques. Crec que aquí resideix la seva grandesa i a la vegada el seu desafiament. Tot el que és gran i complex presenta moltes facetes, per la qual cosa és una font inesgotable d'inspiració, però corre el risc de no provocar interès perquè la història és molt coneguda. Moltes vegades es tracta de veure com se'n resolen els punts culminants, com ara els treballs forçats a les grans construccions, les deu plagues, el pas del mar Roig pels israelites, la voracitat de les aigües que engoleixen els exèrcits perseguidors, el vedell d'or, la pujada a la muntanya del Sinaí... No obstant això, aquest obstacle té la seva importància encara que el musical el superi satisfactòriament. El segon límit és que la música no s'interpreta en directe, encara que sí la part vocal. Als teatres de Broadway, l'orquestra forma part obligada de l'espectacle.

L'obra proporciona unes quantes claus de lectura molt suggeridores, que ens poden servir per reflexionar sobre la nostra pròpia existència. Les històries personals i col·lectives s'entrellacen d'una manera que cap bisturi no les pot separar. Els relats d'un poble oprimat no poden silenciar els sentiments personals dels seus protagonistes. Un cant tanca el musical: «L'amor compartit ens donarà el desig d'estimar.» La història d'un poble no es pot separar de la vida dels que el formen. Aquest criteri serveix tant en l'àmbit social i polític com en l'àmbit religiós. Projectem en la vida social les nostres experiències personals. Moisès no oblida les seves arrels, per les quals és capaç de matar un soldat egipci que fustigava un israelita. Una conducta violenta per la qual s'haurà de sostreure de les mirades dels egipcis i amagar-se. La seva religiositat no es pot tancar en els límits de la seva llar sinó que es comprometrà decididament amb el seu entorn. La fe no és només una qüestió personal i íntima sinó que es projecta inevitablement en la comunitat cristiana i en la història col·lectiva. Fins la religiosa que viu en la clausura més recòndita obre els seus braços a la humanitat. Una altra dimensió que cal destacar és la rellevància que adquireix la presència de Déu en Moisès. El seu projecte personal no prescindeix de la voluntat divina. Farà una tasca per a la qual no se sent preparat. La seva dificultat en la parla es veurà compensada amb l'ajuda del seu germà Aaron. Quan Déu es converteix en una crida i és a la vegada criteri de discerniment de la pròpia conducta, els camins acostumen a ser imprevisibles. La superació personal es barreja amb el compromís pels altres. En tots els grans personatges bíblics, la dimensió vertical cap a Déu i la dimensió horitzontal cap al proïsme resulten imprescindibles. La temptació és quedar-se només amb una o amb una altra. L'espiritualitat cristiana no es pot tancar com es diu vulgarment a la sagristia, sinó que s'ha de fer present a l'arena de la història.

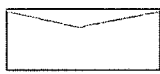
Vaig poder observar que no tot el públic era adult. Unes quantes famílies hi anaven acompanyades dels seus fills. Segurament als petits se'ls escaparien moltes coses o el seu coneixement dels personatges bíblics seria insuficient però posar-los en contacte amb les grans odisses de la humanitat és brindar-los una experiència inoblidable, obrir-los el cor a les grans gestes, posar davant dels seus ulls personatges d'una gran densitat humana i espiritual, amb els seus encerts i errors. La Bíblia no amaga les ombres dels protagonistes de les seves històries i ens permet descobrir com Déu els convida a realitzar un procés de conversió cap a la plenitud. Aquest musical ho comunica d'una manera espectacular i artística.

**Esqueles a
Catalunya Cristiana**

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

La confessió

M'ha commogut profundament la lectura de la carta dominical del nostre arquebisbe, que va publicar *Catalunya Cristiana* en el número 1.234, titulada *La confessió més difícil*. Delicat com pocs, el tema el tracta amb delicadesa sublim i amb pulcritud. L'ànima sempre infon respecte, però nua, esglaiada. Aquesta trobada del fill amb la seva mare, en una instància suprema, no té sostre.

Plastificaré el retall; és com una estampa perquè la lleixin les meves filles. Si el nostre arquebisbe no sabés el que vol ser de gran, està clar que hauria d'escriure.

Moltíssimes gràcies, cardenal Carles. Beso el seu anell pastoral amb reverència.

ANA BENÍN ROSÉS
Sant Cugat del Vallès

Sacerdots i calendaris

Dotze sacerdots ben plantats il·lustraran el calendari 2004 que P. Pazzi ha creat per promocionar Roma. La polèmica no té raó de ser perquè formen part del paisatge habitual romà, del seu to espiritual, associat a gent, places i monuments. Si que pot sorprendre, però, que joves atractius hagin lliurat les seves vides a Déu. És també un retret per a aquells que creuen que l'Església està instal·lada en el que és retrògrad i no té poder de convocatòria entre la joventut.

El testimoni eloqüent d'aquests preveres imprimeix més caràcter que les visites guiades pels carrers de la ciutat, perquè representa el «sí» a la crida d'un Déu, que és, per a no pocs, la més gran de les seduccions.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

Viure la maduresa

Reconeixem que vivim un temps de prova, el temps no és gaire llarg. Hem

de potenciar el que ens queda cada dia. Déu Pare ens allarga la mà, com agrair aquest regal, aquesta delicadesa?

Obrint-nos amb obres, si més no, amb esperit. Tanta gent ens ha precedit. Tanta gent viu al nostre costat, tanta gent espera de nosaltres un fruit de veritat.

Quants dons a través dels anys hem rebut? Una confiança ens mou en aquest regal: esperem trobar, cada dia una espurna de la intensa voluntat de l'amor de Déu Pare, Fill i Esperit Sant.

GASPAR SALA
Sant Andreu de Llavaneres

Les mans de la pau

Pau, pau, pau i sempre pau! Heus ací la nostra divisa! Les persones que acostumen a anar a missa els diumenges tenim el goig de pregar en veu alta i comunitàriament per la pau. «Doneu-vos la pau!», diu el celebrant, en un moment determinat de la missa. I els assistents, drets als bancs, encaixem les mans en senyal de pau. El poble fa el gest de la concòrdia, amb alegria i sinceritat. Unes escenes molt simpàtiques en tots els temples parroquials.

En algunes parròquies canten durant la missa un himne que proclama la pau amb un ritme viu i popular, corejat per tot el poble, picant de mans, al compàs de la cançó: «Mans, mans, donem-nos les mans...» Nens, nenes, joventut i ancians canten amb fe, i moltes vegades acompanyats d'un estol de nois i noies amb guitarres. Tant de bo que les notes de la cançó i l'esclat de les mans, que omplen de pau el temple, entressin en l'esperit de cada persona, en les llars familiars i s'escampessin per tot el món, i en els governs de totes les nacions de la terra.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Sanció preventiva

S'ha acabat la invasió de l'Iraq. S'ha portat a terme la «guerra preventiva». Hi ha un principi pel qual no es pot condemnar ningú si abans no es comprova que ha comès un delictes. Per tant, si la guerra sempre és difícil de justificar, aquesta «preventiva» és contrària al dret, com el seu nom indica; és condemnable.

Per intentar justificar-la, els Estats Units van dir que l'Iraq tenia «armes de destrucció massiva» i relacions amb el gran terrorisme. Bé, ningú no ha anat a ajudar-los, ni tenien armes per defensar-se. Els dos supòsits s'han demostrat falsos. És clar que només s'ho van creure una part dels seus electors.

Encara hi ha més. Tenen milers de presoners i han detingut els ministres del govern iraquí arbitràriament, com Tarek Aziz, vicepresident del govern i catòlic —a l'Iraq hi ha una notable presència catòlica—, a qui el papa Joan Pau II, en l'intent per evitar la guerra, va rebre al Vaticà.

El Papa, malgrat la seva insistència per evitar la mort i la destrucció que les armes comporten, no va ser escoltat. «El dret ha estat substituït per la força. El món ha fet un gran retrocés», va afirmar.

Aquí són oportunes les paraules de Joan XXIII en l'encíclica *Pacem in terris* (1963), que preveïen la situació actual: «L'autoritat mundial ha d'establir-se, per acord general de les nacions...» Perquè si les grans potències imposessin per la força aquesta autoritat mundial, amb raó s'hauria de temer que servís en profit d'algunes d'elles o estiguessin de part d'una nació determinada.

HORTÈNSIA ASSENS
La Palma de Cervelló

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Reflexions sobre les eleccions

En temps d'eleccions, tots els que volen ser elegits com a representants de partits polítics parlen amb una filosofia de llibertat i dignitat humana molt sòlida, com a propaganda al partit que representen; però a l'hora de la veritat tot el que han promès canvia, segons la situació en la qual es troben econòmicament i l'estructura política.

El que més afavoreix les seves filosofies és el descrèdit i ultratges cap als seus opositors, encara que no siguin reals; la qüestió és obrir-se camins als seus propòsits polítics. Per això, quan en un míting el polític surt a

dialogar i a expressar les seves idees polítiques i socials, el primer que hem de pensar és el que ha sabut fer socialment, el que ha fet en la seva vida política i en quina ètica s'expressa i es desenvolupa per donar a entendre la política i el camí que vol assolir.

Hem de pensar que fer promeses per arrossegar la gent no té gaire mèrit. El que és important és fer pacíficament les promeses que han expressat, sense posar en evidència ningú.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Consciència perplexa

—La doctrina de l'Església diu que aquell que sigui conscient d'haver comès un pecat mortal ha d'abstenir-se de combregar i confessar-se el més aviat possible. En el cas que un dubti si ha comès o no pecat, què ha de fer?, pot combregar?, en quins casos es pot denegar l'accés a la comunió?

—Jo crec que ha de sortir el més aviat possible del dubte i cercar informació i ajuda. No és bo viure en aquest estat de dubte. És com si algú dubtés de si té una malaltia greu o no. El més sensat és sortir immediatament d'aquesta situació angoixant.

El fet que una persona dubti si ha comès un pecat mortal o no dona peu a pensar que no l'ha comès, perquè s'estableix que les condicions per considerar mortal un pecat són matèria greu, la plena consciència o advertència i el propòsit deliberat de cometre'l. De totes maneres, aquesta norma cal aplicar-la prudencialment a cada cas, perquè l'experiència demostra que es tendeix amb facilitat a la deixadesa. És també norma comuna que els pecats dubtosos han de confessar-se d'aquesta manera.

Pel que fa a la conveniència de combregar o no, opino que només si hi ha el dubte d'haver pecat cal concedir un benefici al dubte i el fidel pot acostar-se a combregar, perquè estrictament no té consciència d'haver comès un pecat greu. En aquest darrer cas, hauria d'abstenir-se de la comunió fins que hagués passat per la reconciliació sacramental. Crec que és important insistir en aquest punt en el nostre context eclesial on sovint es desnaturalitza el gest sublim de la comunió que suposa la plena participació en l'eucaristia. El Papa, en la seva darrera encíclica sobre l'Eucaristia, al·ludeix a aquest tema explícitament: «Si el cristià té consciència d'un pecat greu està obligat a emprendre l'itinerari penitencial mitjançant el sagrament de la reconciliació per apropiàr-se a la participació plena en el Sacrifici eucarístic.» També és important el que diu tot seguit el Sant Pare: «El judici sobre l'estat de gràcia, òbviament, correspon només a la persona interessada i es tracta d'una valoració de consciència. No obstant això, en els casos d'un comportament extern greu, obertament i estabament contrari a la norma moral, l'Església, en la seva sol·licitud pastoral per al bon ordre comunitari i per a respecte al sagrament, no es pot mostrar indiferent. A aquesta situació d'indisposició moral manifesta es refereix la norma del Codi de Dret Canònic que no permet l'admissió a la comunió eucarística a aquells que persisteixen obstinadament en un pecat greu manifest.» Personalment crec que comportaria una enorme miopia cristiana limitar aquestes situacions al sisè manament. Que quedi també clar que tots hem de formar i conformar la nostra consciència segons la veritat i no la conveniència.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«En la unitat de l'Esperit Sant»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una fórmula repetida

És segur que cada vegada que participem a la celebració de l'Eucaristia escoltem aquestes paraules: «En la unitat de l'Esperit Sant.» El sacerdot les canta o les diu al final de la col·lecta i al final de la Pregària eucarística. Potser després de sentir-les tantes vegades arribem a no fer-ne gaire cas. Però, cada any, els darrers dies de la cinquantena pasqual estan particularment dedicats a subratllar-ne el sentit. I això de diverses maneres: en la darrera setmana de Pasqua llegim la gran pregària sacerdotal de Jesús, en la qual la unitat ocupa no tan sols un lloc important, sinó central. També el diumenge VII de Pasqua; o bé el diumenge VI, llegim cada any un fragment d'aquesta pregària. Algunes de les pregàries de la darrera setmana de Pasqua insisteixen en el tema de l'Església aplegada en l'Esperit Sant. Això fa que en alguns països es dediqui aquesta setmana a la pregària per la unitat de l'Església, en comptes dels vuit dies de gener (del 18 al 25) habituals.

La Trinitat i l'Església

Hom es pot preguntar a què ens referim, en concret, quan diem «en la unitat de l'Esperit Sant». D'entrada, és clar que estem en un context de referència trinitària: preguem el Pare per Jesucrist, el seu Fill, que amb el Pare viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant. Un primer sentit és que el Pare i el Fill estan units en l'Esperit Sant. Aquest, en efecte, «procedeix del Pare i del Fill», confessem en el Símbol. Segons aquest sentit, cert, la conclusió de la pregària és una confessió de fe trinitària. Però hi ha també un altre sentit: la pregària de l'Església es fa en virtut de l'Esperit Sant que li dona la unitat. Aleshores, «la unitat de l'Esperit Sant» seria una definició de l'Església, essencialment una, puix que hi ha només un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol cos i un sol Esperit, una sola esperança i un sol Pare!

Tanmateix, no es pot fer una separació entre els dos sentits. La unitat de

l'Església és participació a la comunió trinitària! Per això és un do, i no solament un esforç humà; i per això demanem la unitat alhora que traiem els obstacles que nosaltres hi posem amb les nostres defallències humanes.

El treball per la unitat

El decret *Christus Dominus* del Concili Vaticà II, que tracta sobre la funció pastoral dels bisbes, proposa una definició preciosa de la diòcesi, que el Codi de Dret Canònic ha recollit després: «La diòcesi és una porció del poble de Déu, la cura pastoral de la qual és confiada al bisbe amb la cooperació del presbiteri, de tal manera que, unida al seu pastor i aplegada per ell en l'Esperit Sant per mitjà de l'Evangeli i de l'Eucaristia, constitueixi una Església particular, en la qual hi ha de debò i actua l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica» (n. 11).

En aquesta definició apunta la fórmula litúrgica «l'Església aplegada en l'Esperit Sant». És tracta, doncs, d'establir la

unitat de l'Esperit Sant. Però el text precisa les mediacions d'aquesta unitat: mediacions jeràrquiques i sacramentals. D'una banda, el bisbe, amb el presbiteri que coopera amb ell, és actor ministerial de la unitat i n'és signe. D'altra banda, la unitat no ve de les seves iniciatives particulars, ni té com a realitat una satisfacció personal. La unitat de l'Església es fa amb uns mitjans que no vénen dels homes, sinó del Senyor: són l'Evangeli i l'Eucaristia. Igualment, hi ha un Algué que centra aquesta unitat definitivament, més enllà dels homes que hi treballem: és l'Esperit Sant. «Aplegada en l'Esperit Sant!»

Sant Joan parla de «comunió» per expressar aquesta unitat de l'Esperit Sant. El papa Joan Pau II ens ha donat una esplèndida explicació de tota aquesta realitat en la seva carta *Novo millennio ineunte*, capítol IV. La comunió eclesial ve de la Trinitat, en la qual el Pare i el Fill viuen i regnen en la unitat de l'Esperit Sant.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut en un lloc indeterminat d'Anglaterra cap al 673
- ☐ Monjo benedictí i bisbe de Magúncia
- ☐ Evangelitzador de les terres germàniques i organitzador de l'Església franca
- ☐ Va morir assassinat a Dokkum, els Països Baixos, l'any 754

Sant Bonifaci, batejat amb el nom de Winfrid, va estudiar als monestirs benedictins d'Exeter i Nursling. Sembla que en aquest darrer, un cop ordenat va escriure algunes obres, com ara una gramàtica i uns quants poemes. Aquest sant anglosaxó, però, és conegut sobretot per la seva tasca organitzadora de l'Església al que avui és França i Alemanya. A diferència de l'evangelització feta pels monjos irlandesos, Bonifaci no va anar mai per lliure sinó que va actuar sempre d'acord amb les directrius de Roma i dels reis francs. Ell, en definitiva, era l'instrument cabdal que va fer possible el programa cristianitzador de l'Església occidental.

El primer contacte de sant Bonifaci amb les terres evangelitzables va ser a Duurstede, als Països Baixos actuals, però no va arribar a posar en marxa la predicació per la representació que exercia el rei pagà de la regió. Veient

Sant Bonifaci

això se'n va tornar a Anglaterra, des d'on, assessorat pel bisbe de Winchester, va viatjar cap a Roma l'any 718. Allà es va entrevistar amb el papa Gregori II, que a part de canviar-li el nom, el va enviar a evangelitzar l'actual territori alemany, encara poc cristianitzat. I Bonifaci, efectivament, va començar no només a predicar i batejar per terres de Baviera, Turingia i

Hessen, sinó que també va estructurar l'Església local, creant bisbats i fundant monestirs. Per a aquesta ingent tasca, sant Bonifaci es va servir de col·laboradors i amics, especialment monjos i monges de la seva terra natal. L'any 722 va ser nomenat bisbe, però, encara que més tard triaria com a seu episcopal la ciutat de Magúncia, no va deixar els seus viatges fundacionals. Així, l'any 744, naixia el monestir de Fulda, un dels més importants d'Alemanya. Bonifaci també va actuar al regne franc, on, encara que l'Església ja estava establerta, li mancava urgentment un ordre mínim. El nostre sant, doncs, hi va convocar concilis i va fer que els bisbes francs reconeguessin la primacia de Roma. Ja gran, va anar a Frísia per batejar uns catecúmens, però a mitja cerimònia una colla de pagans (o més presumiblement lladregots) van assaltar el grup i van matar sant Bonifaci.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

JUNY

1. Diumenge

L'Ascensió del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 (o bé: Efesis 4,1-13) / Marc 16,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Justí, mr.; Ignasi, ab.; Flor

Festa Major: a Cànoves i Samalús i la Selva del Camp.

2. Dilluns

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33. Si es vol: *Sant Marcel·lí i Sant Pere* (MLI), *Vermell*. GIRONA: *Sant Germà, Sant Paulí, Sant Just i Sant Sici* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp. mrs.

3. Dimarts

Sant Carles Luanga i companys (MO), *Vermell*. Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67 / Joan 17,1-11a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

4. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 20,28-38 / Salm 67 / Joan 17,11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir o de Verona, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. fund.; beat Joan Gran, rel. Hilari, b.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

5. Dijous

Sant Bonifaci (MO), *Vermell*. Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Santes, Zenaida, vg.

6. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. Si es vol: *Sant Norbert* (MLI), *Blanc*. BARCELONA: *Beat Josep M. Peris Polo* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, Càndida i Paulina, mrs.; Bertran d'Aquilea, b.; beat Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.

Festa Major: a Rosselló.

7. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere i Vistremond, mrs.; Santes, beata Anna de Sant Bartomeu, vg.

Festa Major: a Santpedor.

Lectures bíbliques

L'Ascensió del Senyor

Lectura primera

Ac 1,1-11

R. Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial

46

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al trón sagrat. R.

Lectura segona

Ef 1,17-23

El féu seure a la seva dreta dalt el cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat; quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al·leluia

Mt 28,19,20

Aneu a convertir tots els pobles;
jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.

Lectura de l'Evangeli

Mc 16,15-20

Jesús fou endut al cel i s'assegué a la dreta de
Déu

Evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

Mallorca

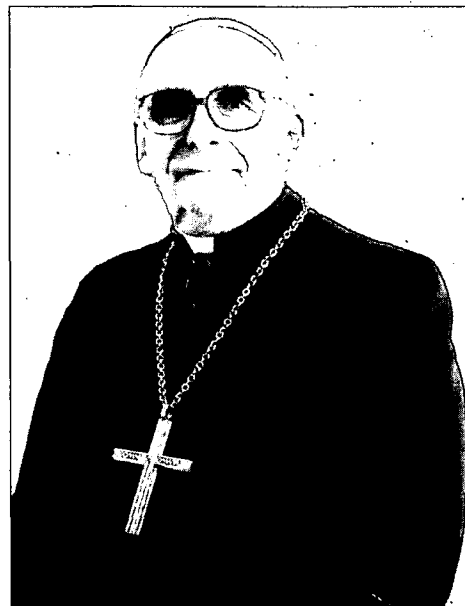
diòcesis

Els mallorquins ploren la mort del seu bisbe

■ Mons. Teodor Úbeda ha dirigit durant trenta anys la diòcesi

PALMA DE MALLORCA.— El 18 de maig, després d'haver-se-li complicat una operació quirúrgica pulmonar, va morir a la Clínica Rotger de Palma el bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda Gramage. Tenia 71 anys. El cardenal Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, va presidir el solemne funeral a la seu de

Mallorca, acompanyat del nunci d'Espanya, Manuel Monteiro de Castro, amb la presència de nombrosos bisbes d'arreu de l'Estat i milers de fidels que van voler donar l'últim adéu al bisbe Úbeda. El prelat va ser enterrat a la capella de Sant Pere de la seu, que serà treballada per l'artista mallorquí Miquel Barceló.

Mons. Teodor Úbeda Gramage.

El traspàs del prelat ha causat gran commoció a la societat mallorquina i a tota l'Església local, que plora la pèrdua del que ha estat el seu pastor durant els últims trenta anys. La causa de la seva mort es degué a una aturada cardíaca secundària a una insuficiència respiratòria progressiva que patia des d'una intervenció quirúrgica a què havia estat sotmès el 25 d'abril de forma urgent. Després d'una revisió mèdica el bisbe Úbeda va ser intervingut per extirpar-li un nòdul pulmonar. El prelat no va superar les conseqüències greus del postoperatori, i finalment, després d'alguns dies ingressat a l'UCI va finir a migdia del diumenge 18.

Les campanes de les parròquies de la diòcesi van anunciar el dol de l'Església local la mateixa tarda de la seva mort. Tot i que anunciada en els darrers dies pel seu delicat estat de salut, inesperada per la sobtada aparició del càncer pulmonar. Milers de mallorquins, arribats de tot arreu de

l'Illa, desfilaren davant la seva capella ardent, instal·lada al Palau Episcopal de Palma. La totalitat de les autoritats insulars i autonòmiques van expressar el seu condol. I les mostres de dolor arribaren des de tots els punts de la geografia espanyola, també des de la Casa Reial, assidus assistents a la catedral de Mallorca durant les seves estades a l'Illa. Tothom ha destacat el seu tracte familiar, entregat i servicial, sempre compromès amb la societat mallorquina, i en especial amb els més desfavorits i desprotegits.

La capella ardent del prelat es va obrir el dilluns 19 al capvespre i va mantenir-se oberta fins a la nit del dimarts. Les mostres de condol es multiplicaren, així com les mostres d'agraïment a la tasca pastoral del bisbe Úbeda. Fins al 25 d'abril passat havia mantingut tots els seus compromisos diocesans i pastorals. Estava a punt de concloure la seva darrera visita pastoral, que a més li servia per donar l'últim adéu

com a pastor de la diòcesi, de forma personal, a totes les parròquies, donada la proximitat de la seva jubilació com a bisbe titular.

El president del govern balear, Francesc Antich, va destacar la defensa que Úbeda ha realitzat al llarg de tota la vida a favor de la gent senzilla i més necessitada, i la seva tasca en la defensa del medi natural, cultural i patrimonial de les Illes Balears. Per la seva part, l'exministre Jaume Matas va afirmar que el seu tarannà obert i conciliador es notaria a faltar, a més de la seva identificació amb el poble mallorquí. Per la seva part, la presidenta del Consell Insular de Mallorca, Maria Antònia Munar, va expressar la seva condolença a la diòcesi manifestant l'estil dialogant i pacífic del bisbe.

El pontificat de Mons. Úbeda ha estat el més llarg de tota la història de Mallorca. S'ha destacat per l'aplicació del Concili Vaticà II. Úbeda, que ha estat al costat del poble mallorquí en el transcurs dels esde-

veniments transcendents dels darrers trenta anys, amb l'orientació als fidels en moments decisius com la transició democràtica, l'Estatut d'Autonomia i en les diverses eleccions polítiques, sempre mantenint la independència d'opció de partit, s'ha definit per la seva involucració social. Fruit d'aquesta significació han nascut entitats diocesanes i fundacions del relleu del Projecte Home, La Sapiència o la Fundació Deixalles, entre d'altres. Fill predilecte de la seva ciutat nadiua, Ontinyent (València), des del 1995, va rebre la Medalla d'Or de la ciutat de Palma l'any 1998, i la Medalla d'Or de la Comunitat Autònoma l'any 2002.

Andreu Genovart, administrador diocesà

La mateixa tarda del solemne funeral, es va reunir el Col·legi de Consultors, presidit pel sacerdot de major edat, Mn. Antoni Pérez, per tal d'elegir l'administrador diocesà que regirà la comunitat catòlica mallorquina fins a l'arribada del nou bisbe titular. El càrrec va recaure en Andreu Genovart Orell, que ha estat vicari general de la diòcesi en l'última etapa del bisbe Teodor Úbeda, quan el 1999 va substituir un dels màxims col·laboradors de Mons. Úbeda, el prevere Joan Bestard Comas, que també forma part del Col·legi de Consultors, juntament amb Joan Oliver, Bartomeu Tauler, Joan Servera, Lluç Riera i Jaume Alemany.

Guillem Ferrer Monjo

Més de 4.000 fidels en un emotiu comiat

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles, visiblement emocionat per l'amistat que l'unia amb el bisbe Teodor Úbeda, va presidir la missa exequial el dimecres 21 a la catedral de Mallorca. Més de 4.000 fidels s'atansaren a la seu per acomiadar el seu bisbe. El nunci d'Espanya, Mons. Manuel Monteiro de Castro, concelebrà amb el cardenal i donà lectura, al final de la celebració, al missatge de condol del papa Joan Pau II a tota la diòcesi de Mallorca i als familiars de Mons. Úbeda. També concelebraren amb el cardenal Ricard Maria Carles, l'arquebisbe de València, Agustín García-Gasco, metropolità de València i Balears; Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense; l'arquebisbe de Toledo i primat d'Espanya, Antonio Cañizares, i l'arquebisbe de Saragossa, Elías Yanes.

Així mateix, oficiaren el bisbe de Menorca, Joan Piris; el d'Eivissa, Agustín Cortés; el de Sogorb-Castelló, Juan Antonio Reig; el d'Oriola-Alacant, Vitorio

Oliver; el de Lleida, Francesc Xavier Ciurana; el de Tortosa, Xavier Salinas; el de Sigüenza-Guadalajara, José Sánchez; el del Ferrol, José Gea; el de Ciudad Real, Antonio Algora; el de Girona, Carles Soler; el de Santander, José Vilaplana; els auxiliars de

seva gran majoria preveres de la diòcesi de Mallorca, que acompanyaren les restes mortals del seu bisbe.

Assistiren als solemnes funerals representació de totes les autoritats i institucions de les Illes Balears i de l'Ajuntament de Palma, a més de la Generalitat Valenciana i d'Ontinyent, ciutat natal del prelat difunt.

«Acomiadem un bisbe i un germà»

L'arquebisbe Carles va destacar i elogiar la tasca pastoral d'Úbeda Gramage en la seva homilia. El cardenal va expressar que «hem vingut avui aquí amb esperit de compartir un dolor, com quan la família s'aplega amb motiu de la mort d'un dels seus membres. Estem reunits aquí perquè se'ns ha mort el bisbe Teodor. No és el mateix dir que una persona ha mort, que dir que aquesta persona se'ns ha mort. En

aquest cas es remarca que l'esdeveniment del traspàs de la persona ens afecta íntimament. I això es compleix a la diòcesi de Mallorca».

Continua a la pàg. 18

Preveres de la diòcesi porten el fèretre del seu bisbe.

Madrid i València, Eugenio Romero i Jesús Murgui; l'emèrit de Solsona, Antoni Deig, i l'abat mitrat emèrit de Montserrat, Cassià Maria Just. Juntament amb els prelats concelebraren més de dos-cents preveres, en la

VIATGES HELENA

ORGANITZA VIATGES A LOURDES

TOTS ELS CAPS DE SETMANA

D'ABRIL - MAIG - JUNY - JULIOL

AGOST - SETEMBRE I OCTUBRE

- SORTIDA DISSABTES AL MATÍ
- TORNADA DIUMENGES A LA TARDA
- VIATGE AMB AUTOCAR D'ANADA I TORNADA
- ESTADA A LOURDES
- HOTEL SITUAT AL COSTAT DEL SANTUARI
- HABITACIONS AMB BANY O DUTXA
- PENSIO COMPLETA, VI I AIGUA
- ASSEGURANÇA DE VIATGE

PER INFORMAR-SE I RESERVAR LES PLACES NO NECESSITA DESPLAÇAR-SE, POT FER-HO TIBUCANT AL TELÈFON

93 419 17 00 PLACES MOLT LIMITADES

RESERVA JA!!!

PASSEM A RECOLLIR PROP DE CASA VOSTRA

C. Vallespir, 120 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 191 700 - Fax 934 100 256

e-mail: viatges@helenabarcelona.com - www.helenabarcelona.com

El cardenal Carles va presidir el solemne funeral.

Ve de la pàg. anterior

El cardenal Carles va afirmar que Mons. Úbeda «ha estat un gran pastor de la diòcesi de Mallorca durant 30 anys —el pontificat més llarg de la diòcesi de què es té memòria— i abans fou bisbe auxiliar d'Eivissa, acostant-se així a la realitat de la vida humana i de les comunitats eclesials de les Illes Balears». Entre els beneficis pels quals «podem donar gràcies al Senyor avui —digué el cardenal—, hi ha sens dubte l'aplicació de les reformes del Concili Vaticà II, que l'any 1973, quan ell arribà a Mallorca, estaven en la seva plena i il·lusionada realització. El seu pontificat s'ha distingit per l'aplicació del Concili i per la reorganització de les estructures diocesanes. Seguint les indicacions i l'esperit del Vaticà II, ha treballat per la reforma litúrgica, per inculcar l'Evangeli i la litúrgia en la cultura d'aquesta Església local; ha honorat la seva llengua, la seva cultura, les seves tradici-

ons. No ha defugit la presència en els mitjans de comunicació i ha fet que els mitjans de comunicació de l'Església estiguessin arrelats en l'humus de l'Església mallorquina. No ha oblidat tampoc —va continuar el cardenal— la dimensió missionera d'aquesta Església que té en la seva memòria la gran figura de Ramon Llull. Ha enviat sacerdots, religiosos i laics missioners a Burundi i a Perú, països que ell mateix ha visitat en diverses ocasions. I sobretot, l'any 1995, va inaugurar un Sínodo Diocesà. Aquest Sínodo es va cloure el mes de maig del 1999 amb la publicació de les Constitucions Sinodals, que concretaven l'aplicació del Concili a Mallorca».

El cardenal de Barcelona, visiblement emocionat, va afirmar que el bisbe Teodor «no era nadiu d'aquesta terra mallorquina. Era de València, també terra nadiua meua. Érem de la mateixa Església mare de l'arxidiòcesi de València. Ell era una mica més jove que jo, però ha anat abans a l'encontre

Un pontificat de trenta anys

Nascut el 1931 a Ontinyent (País Valencià), Teodor Úbeda Gramage va ser ordenat de prevere l'any 1955. El 1970 va ser designat bisbe auxiliar d'Eivissa i, dos anys més tard, va rebre el càrrec d'administrador apostòlic de la diòcesi de Mallorca, de la qual es va fer càrrec ara com a titular el 13 d'abril del 1973.

El seu pontificat s'ha distingit per l'aplicació del Concili Vaticà II (1962-65). El 1974 va reestructurar la diòcesi i la va dividir en quatre zones, al capdavant de les quals va nomenar un vicari episcopal, alhora que va reorganitzar els serveis diocesans en delegacions. Aquest mateix any va reorganitzar el Consell Presbiteral i els arxiprestats. El 1976 va impulsar i presidir la Setmana de Pastoral Urbana de Palma, que encetà les catorze assemblees diocesanes que tengueren lloc del 1978 al 1989. El 1979 va començar a impulsar la formació de consells parroquials de pastoral i el 1980 va establir el Consell diocesà de Pastoral, al qual va donar estatuts definitius.

El 1975 va publicar amb el bisbe de Menorca Miquel Moncadas una declaració sobre *La responsabilitat dels cristians en la promoció de la nostra llengua i cultura*. Així mateix, ha treballat per la normalització lingüística del català en la litúrgia, en la documentació i publicacions de la diòcesi, alhora que ha encoratjat i prologat les edicions en català per a les Balears del Nou Testament (1987) i de la Bíblia (1994). El 1984 va demanar, amb els altres dos bisbes de les Illes, la creació de la Província Eclesiàstica de les Balears, que fins ara no ha estat concedida per la Santa Seu. En la vessant social, va crear (1979) la Delegació diocesana d'Acció Social. El 1976 va propiciar la Sapiència, fundada per un grup de voluntaris, que va donar lloc a l'Hospital de Nit (1981) i a la Fundació Social La Sapiència (2000), i va promoure el Projecte Home (1985) i la Fundació Home Lliure (1999). Així mateix, el 1978 va propiciar la federació dels grups d'esplai i la Fundació Esplai de les Illes (1994). El 1980 va erigir l'associació Justícia i Pau i, juntament amb la PIMEM, va crear la Fundació Deixalles (1987).

L'any 1995 va inaugurar el Sínodo Diocesà de Mallorca, que va finalitzar pel maig del 1999 amb la publicació de les Constitucions Sinodals que concreten l'orientació i aplicació del Concili Vaticà II a Mallorca al llindar del segle XXI. Fruit immediat del Sínodo foren l'erecció dels Consells Diocesans del Laicat i de la Vida Consagrada i la reestructuració dels arxiprestats i les zones pastorals de la diòcesi (2000). Amb motiu del XXV aniversari de la seva ordenació episcopal, la diòcesi publicà el volum *Don Teodor Úbeda. 25 anys de bisbe* (1995).

del Senyor cara a cara; potser perquè ha estimat més el Senyor i els germans que jo. Déu ho sap. Vosaltres —va dir el prelat— acomiadeu el vostre bisbe, València acomiada un fill seu, que aquí es va fer mallorquí i que us ha estimat molt. Els diocesans

de Mallorca acomiadeu, amb una emoció que us honora, el vostre bisbe. Jo personalment acomiado, fins que pugui anar com ell, per la misericòrdia de Déu, a l'encontre del Senyor, un company, un germà prevere, un germà bisbe». (G.F.M.)

BARCELONA

75è aniversari dels Cooperadors Parroquials de Crist Rei

CALDES DE MONTBUI.— L'1 de juny, la casa d'exercicis espirituals Nostra Senyora de Montserrat de Caldes de Montbui celebra la Festa Familiar, que enguany tindrà una especial particularitat: la de celebrar el 75è aniversari de la fundació de la Congregació dels Cooperadors Parroquials de Crist Rei, pel pare Francesc de Paula Vallet i Arnau. Va ser, doncs, el 3 de maig del 1928 que el P. Vallet va deixar la Companyia de Jesús, on havia ingressat amb 24 anys, per començar una nova congregació. «Aquell dia —va dir— vaig trobar la meua creu.» Per la seva part, la branca femenina de l'orde, les Germanes Cooperadores Parroquials de Crist Rei, van ser fundades el 31 d'octubre del 1943, amb la presa d'hàbit de Montserrat (germana del P. Vallet) i de Virgínia, francesa. (C.C.)

Festivitat de Santa Gemma a Barcelona

BARCELONA.— Al santuari de Santa Gemma, de Barcelona, es va celebrar el 14 de maig la festa de la santa, que enguany va tenir una solemnitat especial en coincidir amb el primer centenari de la mort de santa Gemma, l'11 d'abril del 1903. De tots els actes que amb aquest motiu han tingut lloc al santuari, cal destacar la concelebració eucarística presidida pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona. L'acompanyaven, entre d'altres, el P. Luis Alberto Cano, conseller general per als passionistes de la Península Ibèrica, arribat de Roma, i el P. Fernando Rabanal, superior provincial de la província religiosa a què pertany aquest santuari, que va estar completament ple de fidels. Com a acte simpàtic i que cada any es prepara amb especial estimació i devoció cal destacar també el de les persones que duen el nom de Gemma, que són moltíssimes a Barcelona. Cada any celebren a la tarda una missa especial per a elles i, a continuació, un encontre festiu. (Pablo García)

Moren dues monges en un accident d'autocar

BARCELONA.— Dues germanes de les religioses de Sant Josep de Girona, que pertanyien a la comunitat de la clínica del Remei de Barcelona, van morir en un tràgic accident d'autocar a l'altura de la població de Pina de Ebro, el 28 d'abril. Les germanes Candelas Ortega i Amparo González tornaven de Madrid després d'haver participat en la 32a Setmana Nacional de Vida Religiosa. «Vessaven il·lusió perquè s'havien enriquit espiritualment i humanament», recorden les seves companyes de comunitat, «tornaven a casa contentes i disposades a continuar alleugerint el dolor dels malalts i sembrant la pau». (C.C.)

El bisbe de Jericó participará en l'Any de la Mercè

BARCELONA.— La Fundació de la Mare de Déu de la Mercè, en el marc de la celebració de l'Any de la Mercè, juntament amb l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem i l'Associació per al Desenvolupament de l'Orient Mitjà, celebraran del 30 de maig al 4 de juny un seguit d'actes centrats en la visita a Barcelona de Mons. Kamal Hanna Bathish, bisbe titular de Jericó i auxiliar del Patriarcat Llatí de Jerusalem. Cal destacar la trobada ecumènica de pregària per la pau i solidaritat amb Terra Santa que és previst que se celebri el 4 de juny, a les 19h, a la parròquia barcelonina de Sant Agustí, amb la participació de comunitats de diverses confessions religioses. (C.C.)

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòvil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

Barcelona

«Déu m'ha seduït amb la seva dolcesa i mansuetud»

■ La Gna. Teresa Forcades, o.b., va fer la professió solemne el 26 d'abril passat

MONTSERRAT.—Una professió monàstica és avui un gran regal per a l'Església; un testimoni radical de fidelitat a la crida amorosa de Déu. Com el que ens va oferir la Gna. Teresa Forcades i Vila quan el 26 d'abril passat va fer la seva

professió solemne al monestir de Sant Benet de Montserrat (i no a la basílica de Santa Maria; com s'afirmava en el número 1.233 del setmanari).

La Gna. Teresa va néixer fa 36 anys al barri barceloní de Gràcia. Va estudiar medicina a la

UB i va marxar als EUA a fer l'especialitat el 1995. Va cursar la llicenciatura en Teologia a la Universitat de Harvard i ara està acabant el doctorat en Salut Pública a la UB. Va entrar al monestir de Sant Benet el setembre del 1997.

—Què significa per a vostè la professió monàstica solemne?

—Potser alguns van veure la pel·lícula sobre Joan XXIII que van passar a Tele 5 el Dijous Sant. Quan li pregunten per què vol ser capellà, l'Angelino —és a dir, Joan XXIII de nen— respon: «No ho sé.» I fa un posat confós, però digne. I quan insisteixen diu: «És com quan et fan una pregunta. Jo he dit que sí.» Així és com em sento. No sé què significa per a mi, per als altres o per a l'Església la meua professió monàstica; només sé que m'han fet una pregunta i he dit que sí.

—Com afecta a la seva vida de religiosa contemplativa?

—Des del punt de vista pràctic, la professió no implica massa canvis perquè el pas del noviciat/juniorat a la comunitat —això és, el canvi de cel·la i la separació de les activitats del noviciat— ja el fem sis mesos abans de la professió. Aquesta inserció a la comunitat de professes prèvia a la professió permet que la candidata sigui ben cònsent de la vida que portarà si dona el consentiment definitiu, i permet també que la comunitat pugui conèixer-la una mica més abans d'acceptar-la definitivament. L'endemà de la professió, doncs, externament tot segueix igual.

Bé, quasi tot. Hi ha dues coses que sí que canvien: la primera és que a partir d'ara podré votar en les reunions de comunitat (de moment encara no n'hem fet cap), i la segona és que puc «fer de setmanera». Això vol dir que, en les estones de pregària en comú que estructurin la vida al monestir (matines, laudes, sexta, vespres i completes) puc ser la germana encarregada de començar la pregària, llegir la lectura breu,

fer les peticions i concloure la litúrgia. Aquest servei és rotatiu i canvia cada setmana. Jo fa només tres dies que el faig i em resulta una experiència molt nova i trasbalsadora poder dir en nom de l'Església, al si de la comunitat, i per a tot el món:

El cardenal Ricard M. Carles va presidir la professió monàstica de la Gna. Teresa Forcades.

«Sigueu amb nosaltres, Déu nostre», i «Que Déu ens beneeixi.» Això m'impresiona molt. Fer de setmanera eixampla i aprofundeix l'horitzó de la meua pregària i em fa conscient d'una manera molt concreta del compromís comunitari i eclesial que he adquirit en la professió. I també del do que això significa.

—Quins són els records més emotius que té de la professió?

—El més impressionant va ser experimentar la dinàmica llibertat/donació que constitueix el cor de la celebració. Les preguntes: ho creus?; ho vols?; ho promets?, tan directes, clares i senzilles, et fan

prendre plena consciència de la pròpia llibertat: «Sí, ho crec; sí, ho vull; sí, ho prometo.» Com Maria, no dic sí perquè no tinc més remei, o perquè sento que Déu és el més fort. No. Déu no em pot vèncer a la força. Com Maria, dic sí des de la llibertat,

perquè Déu m'ha seduït amb la seva dolcesa, amb la seva mansuetud, amb la seva bondat i amb la seva joia. «Doncs que Déu dugui a terme l'obra que ha començat en tu.» Des de la plena llibertat i possessió d'un mateix el que afirmes en la professió és que la vida que sents tan teua és un do que Algú altre t'ha fet i et renova per amor a cada instant. Donar-se és retornar i té aquest regust de festa, de joia, de retrobament llargament esperat. D'acció de gràcies perquè t'han esperat i perquè t'acullen. És ben bé com tornar a casa.

—Davant de la incomprensió que per a molts joves representa avui la vida monàstica, quin valor té per a vostè i per a l'Església aquesta opció tan radical de vida?

—Tothom ha sentit alguna vegada això que en diem «veu interior»: una crida, un impuls, una necessitat de fer silenci interior i d'escollar. De fet, molts joves vénen al monestir precisament per a això: per poder fer aquesta experiència o per poder-ne parlar amb algú.

Crec que el monestir és per a mi, per a l'Església i per a tothom que vulgui apropar-s'hi un lloc que facilita deixar-se tro-

bar per Déu i fer-ne experiència, compartir això que s'ha viscut i celebrar-ho. Pel que fa a l'opció de quedar-s'hi per sempre, en diem opció radical i ho és..., però primer cal que hi hagi la crida per part de Déu. Déu té la iniciativa. Cada vocació és única i és un regal.

—Quina és la gran riquesa de la vida contemplativa?

—La vida contemplativa vol dir «viure el dia a dia com un do». La nostra vida ens ajuda a viure el que és quotidià —tant la pregària com el treball com les relacions fraterne— com un do i pot ajudar a viure-ho així també als qui se'ns apropen. Crec que aquesta és la seva gran riquesa.

—Fent una mica d'història vocacional, què la va portar a Sant Benet i què ha fet que ara hagi fet aquest pas?

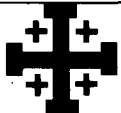
—Vaig venir per primera vegada a Sant Benet el juliol del 1995 amb la intenció de preparar un examen. Vaig passar 30 dies a l'hostatgeria i, durant aquests 30 dies vaig fer experiència de Déu, una cosa que el monestir facilita extraordinàriament. En el meu cas això va significar entendre que Déu em cridava a formar part d'aquesta comunitat. Les campanes del monestir van fer de mediadores: les sentia tocar cridant les monges a la pregària i la «veu interior» les feia ressonar dintre meu per cridar-me des del més íntim a iniciar una nova vida.

La iniciativa ve de fora i no s'entén, no s'abasta, no s'esgota; però es pot viure i es pot dir que sí. Aquesta ha estat l'experiència bàsica dels sis anys que fa que sóc al monestir i el motiu d'haver fet ara la professió. Déu m'ha cridat.

Samuel Gutiérrez

TERRA

Pelegrinatges

Any 2003

SANTA

amb els Franciscans

Programació:

Vols regulars - Residències religioses - Pensió completa

Data: de l'1 al 8 d'agost 2003

Altres pelegrinatges:

del 16 al 23 de juny: Portugal

del 10 al 17 d'octubre: Ruta de l'Èxode - Egipte

Informació i inscripció:

DELEGACIÓ DE TERRA SANTA

c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 388 - Fax 932 022 757

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

La seu del bisbat llueix tot un conjunt artístic monumental gràcies a les reformes en cobertes, façanes, absis, capelles, claustres i enllumenat

La catedral de Solsona mostra cinc anys de restauració

El conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Jordi Vilajoana, va assistir el divendres 28 de març a la inauguració de les obres de restauració de la catedral de Solsona. Van ser rebuts també pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra: el director gene-

ral del Patrimoni Cultural, Marc Mayer; el coordinador territorial de Cultura a Lleida, Francesc Vidal; l'alcalde de Solsona, Ramon Llumà; el president de la Fundació Endesa, i el president de la Diputació de Lleida, Josep Pont, entre d'altres.

L'actuació es va iniciar per les cobertes i ha inclòs la restauració de les bigues de la nau central, la reconstrucció de l'espai intermedi entre el Palau Episcopal, el museu i la capella del Claustre i la restauració de totes les façanes, especialment la de l'Assumpció, on s'ha intervingut especialment en els elements esculturals. Els absis romànics han recuperat exteriorment l'aspecte original, així com l'absis gòtic sobreposat, i s'han eliminat les construccions i els elements accessoris. Una altra actuació destacada ha estat la rehabilitació dels claustres.

A l'interior de la catedral, s'ha habilitat la capella dels Sants Màrtirs com a sala polivalent per a usos del bisbat, i s'ha restaurat també l'antiga capella de la Soledat i actual sagristia dels Canonges, amb un nou paviment i amb millores a la paret i al sostre. A més, amb el patrocini d'Endesa s'ha renovat la instal·lació elèctrica i l'enllumenat ornamental de tot el conjunt.

L'execució dels treballs ha estat dirigida per l'arquitecte Ramon Padullés i Rosell i l'arquitecte tècnic Jaume Cuadrench i Bertran, redactors també del Pla Director de la catedral. El pressupost destinat a les obres en el període 1998-2003 ha estat de

S'ha renovat la instal·lació elèctrica i l'enllumenat ornamental de tot el conjunt.

1.117.882,51 euros (186 milions de pessetes), un terç dels quals ha estat aportat pel Departament de Cultura.

La restauració de la catedral és fruit d'un conveni signat el 1998 entre la Generalitat de Catalunya, el bisbat de Solsona, l'Ajun-

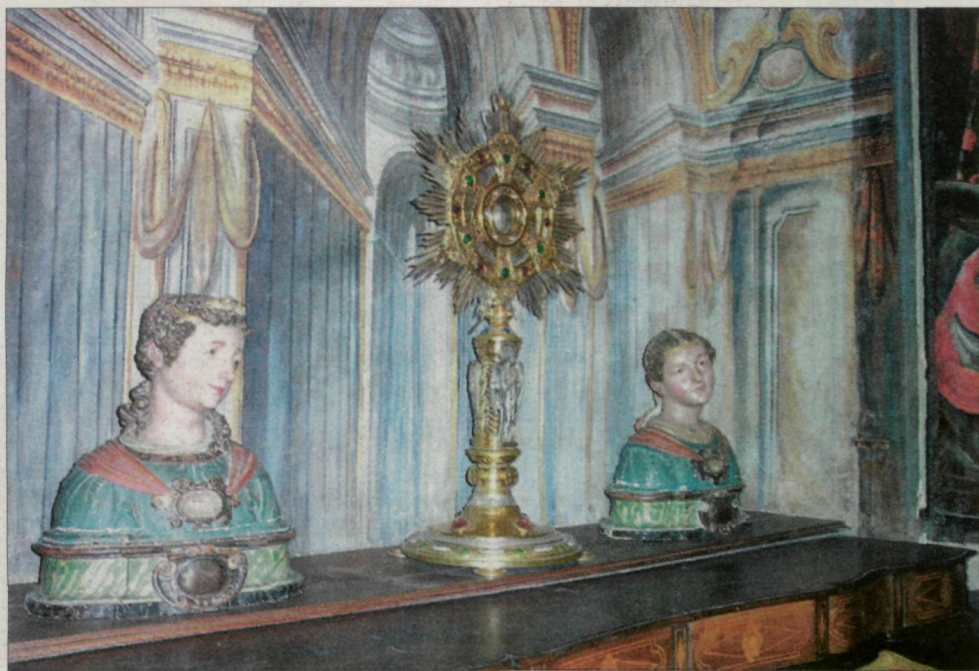
tament de Solsona, el Consell Comarcal del Solsonès i la Fundació Pública Institut d'Estudis Ilerdencs de la Diputació de Lleida. Els treballs han comportat molts mesos de feina pràcticament ininterrompuda. A partir d'ara ha quedat garantida la

conservació de la catedral per molt de temps, i és que, entre els principals agents que afectaven la catedral, podem esmentar la humitat i l'erosió que van obligar a una intervenció imminent. Els treballs de rehabilitació han mirat de ser fidels als orígens de la catedral, i n'han millorat l'aspecte monumental.

Ara, però, el bisbe Jaume espera fer realitat un altre projecte pendent, el trasllat de l'actual Arxiu Diocesà a la planta baixa del Palau Episcopal, per guanyar espai i poder-hi encabir tota aquella bibliografia i documentació que és patrimoni de les parròquies del bisbat i que actualment es troba dispersa.

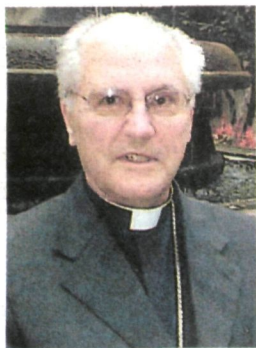
La catedral, seu episcopal des del 1593, es basteix sobre l'església d'una important canònica romànica amb afegits gòtics. Durant els segles XVII i XVIII el conjunt es va enriquir amb nombroses obres d'art i reformes com la capella de la Mare de Déu del Claustre, patrona de la ciutat. La catedral actual presenta una nau gòtica amb absis romànics que acullen la sagristia i un presbiteri amb el cor dels canonges envoltant l'altar major cobert amb baldaquí.

Ramon Estany

La sagristia dels Canonges.

MONS. JAUME TRASERRA,
bisbe de Solsona

Va mostrar l'interès per fer un gran arxiu, recopilant i recollint llibres i documentació d'arreu del bisbat, seguint l'exemple del bisbe Morgades, que va recollir peces d'art per tal de salvar-les, protecció que va donar lloc al gran Museu de Vic. «No oblidem que hi ha un altre tresor, els llibres. De les petites parròquies de la nostra diòcesi hi ha molts llibres que s'haurien de defensar. Demanem l'ajut per construir un gran arxiu diocesà a l'abast dels investigadors.»

JORDI VILAJOANA, conseller de Cultura

«Solsona manté i conserva un patrimoni cultural que ha sabut combinar amb el progrés i la modernitat. L'Església és un referent i el seu patrimoni, l'hem de conservar»

RAMON LLUMÀ, alcalde de Solsona

«Encara que hem de dir que hem començat la casa per la teulada —fent referència al fet que la restauració s'iniciés en aquesta part de la catedral—, estic ple de satisfacció, és la culminació de l'esforç de molta gent.»

El conseller de Cultura, saltant-se l'agenda, va voler visitar la Mare de Déu del Claustre.

La restauració (1998-2003)

En l'àmbit global de la catedral, una de les actuacions prioritàries i que requeria una certa urgència era la restauració, consolidació i renovació de les cobertes.

L'execució d'aquesta obra va suposar una de les partides més importants del Pla Director, tant a nivell pressupostari, com a nivell arquitectònic i constructiu. En el projecte que es va redactar específicament per a aquest element, es van explicitar acuradament els treballs a realitzar en cada sector, ja que, a causa de les diferents actuacions sofertes per les teulades, calia executar variacions substancials per regularitzar-ne la fisonomia i substituir-ne l'estructura.

El plantejament inicial preveia, en primer lloc, la restauració de l'embigat de fusta de la zona de la nau central. El sector entre el Palau Episcopal, el Museu i la Capella del Claustre, que patia greus problemes d'humitats, per la gran quantitat de teulades i aigües que hi donaven vessant, es va resoldre amb una coberta semiplana que va regularitzar tot aquest espai intermedi i que, alhora, va mantenir el finestral romànic més important del campanar. Finalment, la resta de cobertes s'enderrocaren i es referen totalment amb estructura de jàsseres i bigues de formigó i una solera d'encadellats o bisells ceràmics. En l'estudi de patologies de la catedral, inclòs en un altre apartat del Pla Director, es destacaven les que afectaven la pedra de tot el conjunt i que s'agreujaven, especialment, en les peces que es trobaven exposades continuament a la intempèrie.

Aquest és un altre dels elements que demanaven una actuació a curt termini.

El projecte abastava la reparació global del conjunt, però cal remarcar que els elements més afectats per aquesta anomalia i en un estat de conservació més deficient, eren: cornises, motllures, parts esculturades de les façanes i sectors de paret que, durant dècades, havien rebut filtracions provinents de les aigües pluvials, en les zones més malmeses de les cobertes i desguassos.

El tractament rehabilitador preveia: la reposició de pedra, nova o provinent del mateix edifici, la confecció de diversos trams de motllures

amb materials més duradors i la reparació dels paraments de les façanes amb morter, en els sectors on aquest era el seu acabat original (cimboris, finestrals...).

La rehabilitació dels claustres, a partir de la documentació històrica que s'ha conservat, suposava, conceptualment, un dels aspectes més difícils de resoldre a causa de la superposició del claustre neoclàssic damunt de l'original romànic i al fet de rebaixar-se 1,50 m el nivell inicial del paviment. Es va valorar primmiradament la solució a adoptar, per tal que, a més d'assolir un bon nivell estètic, no es prioritzés

aleatòriament un estil arquitectònic per damunt de l'altre i s'aportés als visitants una bona comprensió històrica del conjunt.

L'estudi preveia recuperar l'ala on s'aixeca la portada romànica d'accés des de l'antiga església de Santa Maria i refer la resta del conjunt neoclàssic. En l'execució de les obres es va descobrir una nova portalada romànica, al mateix claustre, a la paret enfrontada a la que ja es coneixia.

L'actuació també ha afectat totes les façanes exteriors, alhora que ha merescut una atenció especial la façana de l'Assumpció, per la fragilitat de les peces de pedra arenisca que la formen i que han exigit un tractament molt acurat per evitar-ne la degradació.

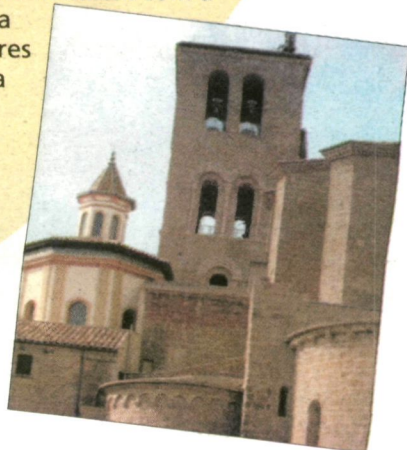
Els absis romànics han recuperat exteriorment el seu aspecte original, així com l'absis gòtic sobreposat. Interiorment aquests fan la funció de sagristia de la catedral. En la rehabilitació s'han eliminat tots els elements afegits (sostres,

envans...), de manera que mostren actualment el seu aspecte primitiu. La capella dels Sants Màrtirs s'ha habilitat com a sala polivalent del bisbat, per ser utilitzada per a conferències, exposicions o concerts, entre d'altres activitats. L'antiga capella de la Soledat (sagristia dels Canonges) també s'ha rehabilitat, amb un nou paviment i amb el condicionament dels paraments verticals, el sostre i la instal·lació elèctrica. Les obres d'enllumenat, interior i exterior, van ser objecte d'un projecte específic, que preveia la renovació total de les línies i l'estudi de la llum ornamental de tot el conjunt.

Després de visitar la catedral, les autoritats i el públic van gaudir d'un magne concert de música clàssica a la Sala dels Sants Màrtirs, a càrrec de la soprano Assumpta Mateu, el flautista Claudi Arimany i l'organista Jordi Reguant.

Francesc Cano, responsable de Mitjans de Comunicació del bisbat de Solsona, parlant amb Mons. Enric Vives, bisbe d'Urgell, i amb el bisbe emèrit de Solsona, Mons. Antoni Deig.

Urgell

Trobada interdiocesana de Vida Creixent

LA SEU D'URGELL.— Un miler d'avis de Catalunya i les Illes Balears van acudir, el dia 8 de maig, a la trobada interdiocesana de Vida Creixent, celebrada a la Seu d'Urgell.

La catedral feia goig de veure. Era la catedral de Catalunya perquè dels quatre punts cardinals havien arribat els avis cristians. Pau Vidal, consiliari diocesà, va saludar i va donar la benvinguda als avis de Vida Creixent. A continuació ho feren un altre consiliari diocesà, Pau Marqués, els coordinadors diocesà i nacional, i el bisbe Joan Enric Vives, que aleshores encara era bisbe coadjutor de la diòcesi. «Dins el verd de les nostres padres i el cim del Cadí, sentim l'orgull de tenir un xic més la presència del Crist, enamorat de la natura, de la senzillesa, la bondat, l'amor sense fronteres de cap mena», deia Pau Marqués en la seva benvinguda: «Ofereim les nostres vides, físicament limitades, però espiritualment entusiastes i compromeses per tots els nostres germans.»

L'arquebisbe Joan Martí Alanís, aleshores

hores encara bisbe titular d'Urgell, acompanyat per Mons. Vives i per una cinquantena de preveres, va presidir l'Eucaristia. «Més plenitud demana més plenitud», va dir en l'homilia Mons. Martí. I va voler significar que la plenitud humana demana la plenitud cristiana i que arreu constaten que «els creients se senten més feliços». «La vostra vida té un sentit ascendent i per a vosaltres Jesús ressuscitat és el pa de vida, gaudiu-ne i gaudiu també de la diada», va manifestar Mons. Joan Martí. La participació en la litúrgia va ser viva fins a l'entusiasme.

La diada plujosa va ennuvol·lar el programa de visites a la ciutat i els avis es van concentrar amb puntualitat al poliesportiu de la ciutat. Una empresa especialitzada va servir un bon dinar. Feia goig de veure un miler d'avis compartint la taula i la gresca. Amb esperit inquiet, ja preguntaven on seria l'any vinent la trobada.

La ciutat mil·lenària de la Seu d'Urgell va obrir el seu cor, la catedral, als avis cristians i les pedres romàniques se sentien rejoyenides per la presència d'uns esperits units pel Déu que alegra la joventut.

Vida Creixent va iniciar el seu camí a

les comarques del bisbat d'Urgell als anys noranta. El juny del 1995, un grupet de socis i de simpatitzants del moviment cristià ja va acudir a una reunió a Montserrat i, un any després, celebraven una trobada a Meritxell. Bellvis va acollir la primera trobada diocesana l'agost del 1999. Arrelat i consolidat el moviment, els seus membres celebren reunions periòdiques i assisteixen a les trobades interdiocesanes. L'aplec a la Seu d'Urgell ha significat la consolidació del moviment cris-

Carles Dalmau, coordinador diocesà, saluda els membres assistents.

tià al bisbat. I la presència d'una trentena de preveres diocesans presidits pels seus bisbes ratifica el compromís pastoral amb el moviment apostòlic.

Antoni Mirabet

V Nit de Maria a la Fuliola

LA FULIOLA-EL TARRÓS.— La parròquia de Santa Llúcia de la Fuliola, al pla d'Urgell, celebra el darrer dissabte de maig la Nit de Maria. Aquesta celebració és la gran cloenda del mes dedicat especialment a Maria. Enguany se solemnitzarà especialment el Rosari cantat pels carrers de la població, ja que aquesta serà la Nit de Maria celebrada en l'Any del Rosari, convocat pel papa Joan Pau II. La celebració comença a les nou del vespre amb l'exposició del Santíssim Sagrament. A les deu, té lloc la solemne concelebració eucarística. Tot seguit, es fa la processó pels carrers del poble, resant i cantant el Rosari. Després, es torna a l'església per cantar la lletania lauretana mentre els fidels renoven la consagració a Jesús per Maria. Després del cant de la Salve, a la plaça de l'Església hi ha un petit refrigeri per a tothom. (C.C.)

Sant Andreu de la Barca

**ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS
VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)**

Fàbrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste, St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Espor. 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100. Tel. 93 453 55 44 Fax 93 453 51 01. Col·labora de Llobregat: 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100. EXPOSICIONES: L'Hospital: Igualdad, 13-16 • Pol. de la Bovera: 73-80 • P. de Consolador: 81-84 • P. de la Torre: 85-88 • Esp. de Llobregat: 89-92 • Barcelona: Alcobes, 93 • Sabadell: Girona, 94 • Email: emcastellano@hotmail.com

tibidabo US informa

1 Missa Expiatòria

Tots els primers divendres de mes us invitem a participar en la **Missa Expiatòria** en el Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

- * A les 17,30 hores: Surt un autocar de la Plaça de Lesseps (cantonada Pérez Galdós) en direcció al Temple del Tibidabo
- * A les 18 hores: Rosari, Vespres i Benedicció
- * A les 19 hores: Missa Expiatòria
- * A les 19,45 hores: Tornada a la Plaça de Lesseps

2 Romeria del Ram i Trobada de Salesians i Antics Escolans amb motiu del Centenari

El dia 8 de juny, **Festivitat de la Pentecosta** es celebrarà la **116ª Romeria del Ram** que amb motiu del Centenari serà presidida per Mons. Miguel Asurmendi, bisbe de Vitoria. Participaran salesians, antics escolans, familiars i persones que tots els anys porten el seu ram per oferir a la Primitiva Ermita.

- * A les 12 hores: Eucaristia i Ofrena Floral a l'Ermita Primitiva
- * A les 13,15 hores: "Cent anys del Temple del Tibidabo"
- * A les 14 hores: Dinar de Germanor i Sobretaula
- * A les 18 hores: Sant Rosari, Mes del Sagrat Cor i Benedicció

Truqueu-nos per informació al telèfon: 93 417 56 86

Vic

Prop de 6.000 persones, beneficiades per l'acció de Càritas

■ Durant l'any 2002, es van atendre 1.803 casos

VIC.— Durant l'any 2002, els grups de Càritas del bisbat de Vic van atendre 1.803 casos que han repercutit en 5.998 persones beneficiàries, dins dels programes d'Infància i Família, Gent Gran, Drogodependències, Immigració, Ocupació, Transeïunts i l'atenció directa.

Així es desprèn de la memòria que es va presentar el 10 de maig en l'assemblea anual de Càritas diocesana de Vic, que va tenir lloc al Seminari de Vic. Actualment, al bisbat de Vic, Càritas compta amb 575 voluntaris que realitzen tasques concretes, algunes de les quals són: reforç extraescolar, suport familiar, dinamització a residències de gent gran, atenció al toxicòman, cursos de formació bàsica per a immigrants, o foment de l'ocupació a través de tallers de reciclatge de roba.

Comptes 2002 i pressupostos 2003

Els resultats de l'exercici de l'any 2002 donen un balanç de 806.183,96 euros, xifra que comprèn l'activitat dels diferents grups de Càritas (Càritas diocesana,

L'assemblea anual de Càritas va tenir lloc el 10 de maig.

arxiprestal de Vic, arxiprestal de Manresa, arxiprestal Anoia-Segarra, i grups de Càritas parroquials). Entre les despeses sobresurten les quantitats provinents dels donatius (348.433,48 euros), de la Campanya de Nadal (111.942,90 euros) i dels llegats i herències (109.047,10 euros), mentre que en el capítol de les despeses les quantitats que més pugen són el servei d'ajuda econòmica (239.065,31 euros) i l'ocupació (176.534,51 euros).

Al apartat d'administració i funcionament es destinen 90.111,52 euros, xifra que, si la comparem amb l'aportació eco-

nòmica que resultaria de les hores que els voluntaris dediquen a Càritas, resulta molt positiva. L'aportació econòmica que resultaria de l'activitat dels voluntaris s'ha calculat basant-se en el nombre de voluntaris (575 persones), les hores que hi dediquen a l'any (33.168 hores) i un preu/hora d'acord amb el salari mínim (4,26 euros).

Els pressupostos de l'any 2003, que pugen 662.681,00 euros, s'han calculat a la baixa respecte de l'any 2002 en previsió de si faltessin alguns ingressos. D'altra banda, aquesta xifra no inclou les activitats de les Càritas parroquials.

Pla d'Acció Social

D'altra banda, Càritas diocesana de Vic, en col·laboració amb els grups parroquials, interparroquials i arxiprestals, ha elaborat un nou Pla d'Acció Social que ha de regir l'acció caritativa dels propers anys (2003-2006) al bisbat de Vic. El pla pretén ser una eina d'orientació i suport als diferents grups de Càritas que actuen al bisbat de Vic i proposa set línies d'intervenció: anàlisi de la realitat; desenvolupar una acció integrada, dinamitzadora i comunitària; l'acollida: interacció entre persones; afavorir processos d'integració social; coordinar l'acció amb altres organismes del territori; la formació permanent, i la denúncia.

L'assemblea també va comptar amb un debat, en grups, del pla d'Acció Social i amb la presència del bisbe de Vic, Mons. Josep Maria Guix, que va dir que calia considerar l'activitat de Càritas «no com una almoïna, sinó com una manera de compartir», alhora que va ressaltar la necessitat «d'intensificar la dimensió eclesial de Càritas». També va encoratjar la coordinació de Càritas amb les ONG i amb els assistents socials dels ajuntaments amb els quals, va explicar, «hi ha una bona col·laboració que cal mantenir».

Mons. Guix va acabar la seva intervenció recordant que «la caritat representa la forma més eloqüent de l'evangelització», i va advertir que, si bé l'acció de Càritas «mai no s'ha de fer amb finalitat proselitista, tampoc no ha d'amagar la seva motivació cristiana».

Fàtima Alemany

El cardenal Poupard visita l'exposició «Germinabit»

VIC.— El cardenal Paul Poupard, president del Pontifici Consell de la Cultura, va ser rebut, el dia 10 de maig, pel bisbe Josep M. Guix i l'alcalde de Vic, Jacint Codina. Durant la seva visita, va recórrer l'exposició *Germinabit*, que es troba instal·lada a l'església de la Pietat, la catedral i l'Albergueria. També va visitar el Museu i l'Arxiu Episcopals.

Poupard va ressaltar la importància de l'exposició *Germinabit* perquè, segons va dir, «reflecteix una de les maneres que Catalunya ha tingut d'expressar-se i d'expressar en la seva llengua la forma com ha rebut l'herència cristiana i la bona nova de l'Evangeli, això que avui en diem inculturació». El cardenal Poupard va recordar que ell mateix va ser present, juntament amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles; l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el president de la Generalitat de Catalunya,

El cardenal Poupard amb Mons. Guix.

Jordi Pujol, en la inauguració d'aquesta exposició a Roma, fa un any i mig.

El contingut del Museu Episcopal de Vic i de l'Arxiu va mereixer el reconeixement del president del Pontifici Consell de Cultura. De l'Arxiu Episcopal de Vic, va dir que és «un dels arxius més importants per a la història de l'Església i un testimoni destacat de la cultura del llibre imprès, que durant segles ha modelat la nostra manera de veure el món». Per a

Poupard, la dimensió religiosa és a la base de la cultura, ja que, segons va dir, «sense aquesta dimensió, la cultura està mancada del seu fonament i acció última».

El cardenal va visitar Vic després d'haver participat en una trobada de centres culturals catòlics de la Mediterrània organitzada pel mateix Pontifici Consell de Cultura i per la Fundació Joan Maragall. (F.A.)

Una capella de l'església de Santa Teresa, escollida peça de l'any pels Amics dels Museus d'Osona

VIC.— La capella coneguda popularment com «del monument», de l'església conventual de les carmelites de Santa Teresa de Vic, ha estat escollida peça de l'any pels Amics dels Museus d'Osona. La peça ornamental de la capella, de 4,65 metres de fons, 4,10 metres d'amplada i 5,33 metres d'alçada, va ser realitzada per l'escultor vigatà Carles Moretó, entre els anys 1751 i 1757 i, com el retaule de l'altar major, és d'estil barroc.

D'altra banda, els Amics dels Museus han organitzat, amb motiu del dia Internacional dels Museus, una lectura simultània de l'epíleg del *Canigó*, «Los dos campanars», de Jacint Verdaguer. L'acte ha estat coorganitzat amb els museus: Casa Museu Verdaguer, de Folgueroles; Museu Arqueològic de l'Esquerda, de Roda de Ter; Museu Episcopal de Vic; Museu de l'Art de la Pell, de Vic, i Museu Industrial del Ter, de Manlleu. (F.A.)

La capella és coneguda popularment com «del monument».

PUJOLS JOIERS, els artesans de l'or

TANQUEM PER JUBILACIÓ

Liquidació total

joieria, rellotgeria i argenteria

Visiti'ns al carrer Hospital, 29, de Barcelona, al costat de les Rambles. Tel. 933 182 284

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya. Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó) 08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

<http://www.agenciamatrimonial.com>

Tortosa

L'ermita de Santa Magdalena de Berrús, lloc de trobada

RIBA-ROJA D'EBRE.— L'ermita de Santa Magdalena de Berrús és el lloc de trobada de l'aplec de tres poblacions: Riba-roja d'Ebre, el dilluns de Pasqua; Vilalba dels Arcs, el dissabte de l'octava de Pasqua; i la Poble de Massalua, el dissabte de la segona setmana de Pasqua. Les tres poblacions comparteixen un passat comú que en aquesta ermita del segle XIV troba les seves arrels.

El nom de *Berrús* sembla tenir un origen íber. En unes excavacions fetes al voltant de l'ermita es van trobar utilitats de l'era de bronze, així com d'èpoques posteriors. La localització actual de l'ermita de Berrús no és l'originària. Abans estava situada a la vora del riu Ebre, a uns cinquanta metres d'altura i a dotze quilòmetres de la població de Riba-roja d'Ebre en direcció a Faió. Era l'església parroquial d'un poble que pertanyia a l'orde de l'Hospital i que, per la seva construcció, sembla que era del segle XIV. Segons diu la tradició, va ser per unes epidèmies, potser de paludisme o de pesta, que els habitants

de la població de Berrús es van haver de traslladar a altres poblacions —Riba-roja, Vilalba dels Arcs i la Poble de Massalua. És per això que els seus veïns hi retornen una vegada l'any.

Però, a causa de la construcció de l'embassament de Riba-roja, entre els anys 1960 i 1968, l'ermita va ser desmuntada pedra a pedra i situada a una cota més alta, a 150 metres, més lluny de la població, a uns vint quilòmetres. És un lloc amb una bella panoràmica de l'Ebre en el tram de l'embassament, i la tradició d'anar-hi es va mantenir.

La gent de Riba-roja d'Ebre s'aplega a l'ermita el dilluns de Pasqua. És el lloc per celebrar la Pasqua en un entorn natural i compartir amb tothom la festa. A les 12 del migdia se celebra la santa missa a la plaça davant de l'ermita amb la benedicció de les «coques» de la festa. Aquest any l'Eucaristia va ser presidida pel vicari de la parròquia, mossèn Fernando Palau Vicenté, que

La gent de Riba-roja d'Ebre s'aplega a l'ermita el dilluns de Pasqua.

en aquest mateix dia celebrava el primer aniversari de la seva ordenació sacerdotal.

Vilalba dels Arcs a Berrús

La gent devota de santa Magdalena de Berrús de Vilalba dels Arcs surten en romeria cap a l'ermita el dissabte de l'octava, de bon matí, a les 4 h. Abans, però, a les 2.30 h, passa la campana de Berrús pel poble despertant el mossèn, els cantors i tots els qui porten els elements de la romeria. El dia abans, la campana ja ha tocat anunciant el pelegrinatge.

La sortida es fa des de l'església parroquial. El mossèn acompanya els pelegrins fins al lloc on, segons la tradició, va predicar sant Vicent Ferrer. El camí, que dura unes cinc hores, és ple de pregària —Rosari, «absoltes»...— i al pont, abans de la pujada a l'ermita, s'esmorza i després els més joves continuen el camí caminant. En arribar a l'ermita, es canten els gojos a santa Magdalena i a l'hora oportuna, cap a les onze, se celebra la santa missa, presidida pel rector de la parròquia. Després de dinar, a les quatre de la tarda, és hora de tornar a casa, i havent parat a berenar s'arriba a les 22 h, moment en què es fa l'entrada al poble en processó amb el mossèn. També cal assenyalar, però, que una altra processó —coneguda popularment com la de la «lleganya»— surt a rebre'ls a l'entrada del poble. El recorregut, durant el qual es resen les «absoltes», passa pels carrers de la vila i, en arribar al temple parroquial, es canten els gojos de santa Magdalena i es besa el Crist de Berrús.

De la seva banda, els fidels devots de la Poble de Massalua peregrinen a Santa Magdalena de Berrús el dissabte de la segona setmana de Pasqua i segueixen un ritual molt semblant del que fan els de Vilalba dels Arcs, amb peculiaritats pròpies, com la benedicció del terme al començament de la processó i, en retornar, el rés de les «absoltes» al lloc on es trobava l'antic cementiri. També, en arribar, es venera el Crist de Berrús.

Roman Casanova

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER per 350 €

PER A INFORMACIÓ i DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Tarraconense

Els bisbes catalans valoren molt positivament la visita del Sant Pare

Comunicat de la reunió n. 166 de la Conferència Episcopal Tarraconense

TARRAGONA.— Els dies 14 i 15 de maig va tenir lloc la reunió n. 166 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i president de la CET, i hi van assistir tots els seus membres, excepte el cardenal arquebisbe de Barcelona, que va excusar la seva assistència. En la reunió es va valorar molt positivament la recent visita del Sant Pare a Espanya.

En començar, i després de la pregària inicial, Mons. Martínez Sistach, en nom dels bisbes, va felicitar Mons. Joan Enric Vives, que des del 12 de maig és el nou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, en succeir Mons. Joan Martí Alanís. Mons. Martínez Sistach va dedicar també unes paraules de record i d'agraïment a Mons. Martí pels seus trenta-dos anys de dedicació a la pastoral de la CET. Mons. Vives va agrair la felicitació dels seus germans en l'episcopat.

VISITA DEL SANT PARE JOAN PAU II A ESPANYA

Els bisbes van valorar molt positivament la visita del Sant Pare Joan Pau II a Espanya els dies 3 i 4 de maig. Hi van poder assistir tots els bisbes de la CET, acompanyant els nombrosos pelegrins de les vuit diòcesis amb seu a Catalunya, entre els quals molts joves.

Els bisbes agraeixen al Sant Pare l'esforç que la visita ha significat per a la seva persona, així com el magisteri que ens ha

deixat amb els seus missatges i al·locucions. D'aquesta visita se'n desprèn tot un programa d'evangelització i de santificació per a les Esglésies de Catalunya, especialment en el missatge als joves i en l'homilia en la solemne canonització de cinc nous sants: sor Àngela de la Creu, Maria Meravelles de Jesús, Genoveva Torres, Josep Maria Rubio i Pere Poveda —que fou durant un temps canonge de la catedral de Vic.

I els bisbes van pregar pel Papa amb motiu del seu vuitanta-tres aniversari.

L'ENSENYAMENT DE LA RELIGIÓ CATÒLICA A L'ESCOLA

Els bisbes van expressar la seva preocupació per la situació en què es troba l'ensenyament de la religió en moltes escoles públiques de Catalunya. De fet, es dona una dificultat pràctica en l'exercici del dret dels pares referent a la formació religiosa dels seus fills en el marc de l'educació escolar. L'aplicació de la normativa vigent a Catalunya presenta deficiències

en diferents aspectes.

Els bisbes valoren i agraeixen la tasca dels professors de religió catòlica, que sovint han d'exercir la docència en circumstàncies no fàcils.

De cara al nou curs escolar, els bisbes demanen que els pares exercixin responsablement el dret a assegurar la formació religiosa escolar dels seus fills i que l'Administració i les autoritats acadèmiques facilitin eficaçment l'exercici d'aquest dret constitucional.

FORMACIÓ TEOLÒGICA A DISTÀNCIA PER MITJÀ D'INTERNET

El Dr. Antoni Matabosch, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCReB), va informar els bisbes de l'oferta de cursos de teologia per Internet que fa l'ISCReB, amb un seguiment personalitzat en un entorn virtual.

Els bisbes es van interessar per totes les característiques i possibilitats d'aquesta nova oferta educativa i en van precisar algunes condicions estructurals i acadèmiques, a la vegada que li asseguraven el seu suport.

VERS UN IMPULS DE LA PASTORAL JUVENIL

Rosa Deulofeu, delegada de Pastoral Juvenil de Barcelona, va presentar als bisbes, en nom del Secretariat Interdiocesà de

Pastoral Juvenil (SIJ), el projecte de document *Mirada nova: vers un impuls de la Pastoral Juvenil*. Aquest document vol ser una eina de treball que ajudi a sumar esforços i a coordinar millor tots els que es dediquen a aquest àmbit de la pastoral; per això, fa una anàlisi de la joventut actual i ofereix un nou estil, més centrat en el primer anunci de Jesucrist, donant priori-

tat a la presència dels animadors entre els joves en els diferents ambients i fent dels joves protagonistes d'aquesta acció. Els dies 8 i 9 del proper mes de novembre hi haurà simultàniament a les vuit diòcesis catalanes unes jornades on es presentarà i treballarà aquest nou projecte.

Els bisbes van estudiar i aprovar tota la proposta i van agrair a Rosa Deulofeu i al SIJ el treball que fan per oferir noves iniciatives a la presència de l'Església entre els joves.

EL CENTRE CATALÀ DE SOLIDARITAT

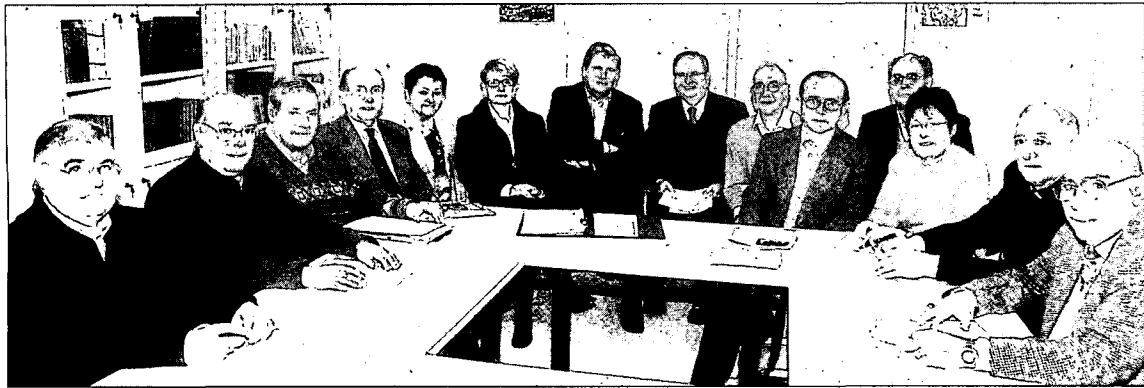
Mons. Guix, encarregat de la CET per a la Pastoral Social, va informar els bisbes de la situació actual i de les activitats que duu a terme el Centre Català de Solidaritat (CECAS), la institució comuna de l'episcopat català i de les Càritas diocesanes dels bisbats de Catalunya per a la rehabilitació de drogaddictes.

Els bisbes es van interessar pels diversos aspectes del treball del CECAS en aquest difícil i necessari camp d'acció social i li van ratificar el seu suport.

EL «CORPUS BIBLICUM CATALANICUM»

Mn. Joan Magí i Mn. Armand Puig, de l'Associació Bíblica de Catalunya (AB-Cat), van informar els bisbes de les activitats i treballs de l'associació i en especial del projecte *Corpus Biblicum Catalanicum*, que durà a terme l'edició crítica de les traduccions bíbliques catalanes, des dels seus inicis al segle XIII fins al 1900. El *Corpus* es proposa publicar —en uns quaranta volums— les edicions bíbliques antigues, tant de Catalunya com de València com de les Illes Balears. Els bisbes van valorar molt positivament tant els treballs de l'Associació Bíblica de Catalunya com el projecte del *Corpus Biblicum Catalanicum*, que van qualificar d'obra de gran valor lingüístic i cultural alhora que els van assegurar el seu ple suport. (C.C.)

Neix la Coordinadora de les Hospitalitats de la CET

Els presidents i consiliaris de les Hospitalitats van signar els estatuts.

BARCELONA.— Els presidents i consiliaris de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de les vuit diòcesis catalanes van signar el 5 d'abril els estatuts de la Coordinadora de les Hospitalitats de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquesta Coordinadora —la creació de la qual va rebre el vistiplau de la Conferència Episcopal Tarraconense el mes de juliol passat— té com a finalitat establir una línia d'actuació comuna davant les administracions, institucions i empreses en aquells aspectes que siguin necessaris per a la millor organització dels pelegrinatges a Lourdes. També

es pretenen reforçar els llaços associatius entre elles i facilitar la realització d'activitats conjuntes. De fet, des de l'any 2000 celebren anualment un pelegrinatge conjunt a Montserrat que enguany va tenir lloc el 12 d'abril i en el qual van participar 1.250 membres de les diverses Hospitalitats d'arreu de Catalunya.

Així mateix, hi ha en preparació un pelegrinatge conjunt a Lourdes que tindrà lloc del 15 al 19 d'octubre del 2004 i que aplegarà 900 malalts i disminuïts i un nombre més que considerable de voluntaris i pelegrins. (C.C.)

Enrique Martínez Lozano EL GOZO DE SER PERSONA

Un llibre per viure l'experiència joiosa de Déu, aprofundint en la trobada amb nosaltres mateixos per accedir a la Presència que ens habita.

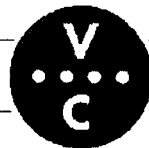
2a edició. 160 pàg. 9,10 €

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Vida Creixent

El consiliari diu...

Maria, filla predilecta del Pare

Estem acabant el mes de maig, dedicat a Maria. Demanem-li que ens ajudi a caminar per la vida i que Maria sigui la que ens ensenyi a no deixar mai el camí veritable.

Què ens diu la Filla predilecta del Pare? Ens diu que hem de complir la voluntat de Déu. Ella diu «sí» a tot el que el Senyor li demana i en tot fa la voluntat de Déu.

Maria passa al davant nostre. Per això el Concili Vaticà II ens diu: «Recordin els fidels que la veritable devoció a Maria no consisteix pas en un sentimentalisme estèril ni en una credulitat vana, sinó que ve de la fe autèntica que ens impulsa a un amor filial vers la nostra Mare i a la imitació de les seves virtuts» (C. d'Església 67). I en l'encíclica sobre el Jubileu en el núm. 54 se'ns diu: «Maria, filla predilecta del Pare, es presenta davant la mirada dels creients com a exemple perfecte d'amor, tant a Déu, com al proïsme.»

En els evangelis se'ns parla molt poc de Maria, però quan surt, es demostra la seva entrega a Déu i al proïsme.

Ella vol complir sempre la voluntat de Déu. Quan dubta i l'àngel li diu que «per a Déu no hi ha res impossible». Com a filla fidel a Déu respon a la proposta de l'àngel, dient: «Faci's en mi segons la vostra paraula.»

Diu sempre «sí» al que Déu li proposa. Tot ho guardava en el seu cor i ho meditava, malgrat que no ho acabava d'entendre. Es fia de la paraula de Déu.

Itambé es preocupa del germà. Fixem-nos breument en aquestes escenes:

- L'explicació de la Visitació ens diu com Maria, en assabentar-se per l'àngel que la seva parenta Elisabet, ja anciana, tindria un fill «va anar amb promptitud» per ajudar-la i acompanyar-la fins al naixement del nen.

- També es revela la seva preocupació en l'episodi de les Noces de Canà. En el moment que manca vi, es preocupa que els

nuvis no passin vergonya i que no tinguin un disgust gran. Maria, malgrat no sollicitar per part dels nuvis la seva intervenció, mira de solucionar-ho intercedint el seu Fill. I d'ací diem que Maria és l'omnipotència suplicant.

tència suplicant.

Hem vist com Maria és prompta i fidel a respondre a l'amor de Déu i en la preocupació i diligència per ajudar i servir els qui l'envolten.

En dirigir-me a vosaltres, els de Vida Creixent, m'agradaria que prenguéssiu aquestes resolucions:

- Esforçar-vos a viure la devoció a Maria, imitant el seu amor a Déu i al proïsme.
- Ajudar que dins de cada família hi hagi més caliu de col·laboració i d'estima.
- Evitar les males cares, quan les situacions són difícils i no surten les coses com voldríem.
- Maria va dir sempre «sí» i va acompanyar sempre Jesús, malgrat les dificultats. Que nosaltres sapiguem fer el mateix.
- Maria ens ensenya i ens ajuda a escoltar i descobrir la presència amorosa del Senyor en tots els esdeveniments de la vida, bons o no tan bons.
- Ajudar per mitjà de la parròquia o de Càritas els germans necessitats.
- Cal concretar en les coses de casa els moments de dir «sí» en el compliment de la voluntat de Déu.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

MALLORCA

Canvi de consiliari diocesà

Moment de la celebració del canvi de consiliari.

Amb motiu dels seus 85 anys i de les seves limitacions físiques, a causa d'una caiguda desgraciada, Mn. Damià Vidal Ollers, que fou fundador de Vida Creixent a Mallorca i consiliari diocesà des del 1987, va ser dispensat pel Sr. Bisbe d'aquesta responsabilitat que ha dut a bon terme sempre amb tanta eficàcia i il·lusió.

En aquests moments cal recordar alguns trets de la vida de Mn. Damià Vidal.

Ordenat el 1944, va exercir el seu ministeri a les parròquies de Sant Marçal, sa Vileta, Lluçmajor (13 anys) i la Soletat (30 anys) fins a la seva jubilació, compartint des de llavors la capellania de les RR. del S. Cor i la tasca de consiliari.

El seu tarannà respon al lema que ha estat sempre la pauta exigent de la seva conducta: «Sempre sacerdot, sols sacerdot, sacertot en tot.» Un home humil, sinònim d'humà; un home de fe, de fe profunda, enamorat del seu ministeri, entregat al servei de l'Església i dels germans. És admirable que a la seva

avançada edat conservi intacta la il·lusió, l'esperança i l'alegria.

És de justícia no sols manifestar-li la gratitud de Vida Creixent, sinó assegurar-li l'entranable afecte i sincera amistat per sempre.

De principi d'aquest curs Mn. Pau Oliver és el nou consiliari diocesà. Nascut a Palma fa 76 anys. Després del batxillerat va ingressar al Seminari Diocesà i va completar la seva formació teològica a Salamanca. Va ser rector del Seminari Major i Menor durant cinc anys, cofundador i primer director del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca i professor fins a la seva jubilació. Una gran part del seu ministeri, a més de la predicació i catequesi, ha estat en l'àmbit parroquial de ciutat.

Malgrat la seva edat, arriba en bon estat de forma física, mental i espiritual; carregat d'il·lusió i feineria. Vida Creixent l'ha rebut amb joia i esperança

J. H.

Assemblea diocesana

Va tenir lloc al Port de Sóller el 24 d'octubre passat. Va començar amb una pregària profunda i bella i amb unes paraules de salutació i d'encoratjament del nostre president que va presentar el nou consiliari i els nous membres de la comissió diocesana perquè fossin, si calia, ratificats per l'assemblea. Mn. Pau Oliver, a continuació es va posar a la disposició de tots i va manifestar sentir-se com un membre més del moviment i va exposar ja alguns dels seus desitjos. El secretari va donar compte de les activitats dutes a terme durant el darrer curs. Després

d'alguns aclariments i informacions es va obrir un torn de propostes i suggeriments per a aquest curs, i va remarcar amb insistència la necessitat de renovar els grups i descobrir nous animadors.

Després de dinar va tenir lloc un emotiu acte de reconeixement i de gratitud fent entrega d'un plaques commemoratives als tres membres que deixaven la comissió diocesana Mn. Damià Vidal, Joan Capó i Miquel Parets.

Es va tancar l'assemblea amb una Eucaristia molt participada a la parròquia de Sóller.

Dinàmica de Vida Creixent

La comissió diocesana es reuneix almenys una vegada cada mes. Mensualment es fa una reunió d'animadors a Palma i una altra en un poble normalment diferent. La majoria de grups es reuneixen cada quinze dies, i uns quants, cada setmana.

NOTICIARI

El dia 8 de maig es va celebrar la XVII Trobada Interdiocesana a la Seu d'Urgell. L'Eucaristia va estar presidida pels bisbes Mons. Joan Martí Alanís i, l'aleshores, encara bisbe coadjutor, Mons. Joan Enric Vives, que van concelebrar juntament amb quaranta preveres. L'assistència a la catedral va ser d'unes 1.400 persones i es va cloure l'acte amb un dinar de germanor. El més destacat va ser el clima d'acollida i de joia de trobar-se gent de tots els indrets de Catalunya, Andorra i Balears. (El proper mes parlarem d'aquesta trobada més extensament.)

Antoni Bosch

Coordinador interdiocesà

Agenda

JUNY

Dijous 5: trobada d'animadors a la Casa d'Exercicis de Sarrià. De les 10 a les 17 hores. Conferenciant Mn. Jordi Cussó. Eucaristia, germanor, dinar i posada en comú. Inscripcions i reserves per al dinar fins al 30 de maig.

Dijous 19: reunió d'animadors (català, única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema - laics.

- 90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
- 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
- 96.8 FM Garraf*
- 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
- 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
- 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

* (en període de proves)

- 104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
- 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
- 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

Acollir i assessorar els col·lectius més desfavorits

■ Objectiu de l'ACISJF, entitat que fonamenta la seva tasca en els valors de l'Evangeli

L'Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina (ACISJF) és una organització sense ànim de lucre i d'utilitat pública que ofereix diferents serveis segons les necessitats dels joves —principalment dones— i del seu entorn socioeconòmic.

L'ACISJF va néixer a Friburg (Suïssa) el 1897, per iniciativa de diversos països europeus, amb la finalitat de donar resposta a les necessitats amb què es trobaven les noies joves que, pel fet de buscar feina, deixaven les seves llars, els seus pobles i sovint els seus països, sense tenir la formació ni la preparació adequades. El desplaçament del món rural al món industrial comportava un munt de perills per a les noies, sobretot caure en xarxes de prostitució. A fi de fer front a aquests problemes que ultrapassaven les fronteres, es va crear una associació internacional que tenia com a objectiu fonamental organitzar i proporcionar a les noies una xarxa d'acollida i ajuda.

Les associacions membres de l'ACISJF ofereixen serveis adaptats a les necessitats específiques de cada lloc i a les situacions socials dels diversos països. És per això que l'oferta de serveis és molt àmplia. A l'Estat espanyol l'entitat es va introduir el 1904. Actualment, en forma de federació espanyola, agrupa els serveis de vuit ciutats (Barcelona, Càceres, Guadalajara, Madrid, Palma de Mallorca, Las Palmas de Gran Canaria, Sevilla i Saragossa) i de les seves corresponents comunitats autònomes. El Consell de l'esmentada federació està format pels delegats de les associacions locals i un equip escollit en l'assemblea general.

A Barcelona l'ACISJF es va constituir legalment el 1953 i des d'aleshores facilita els seus serveis a les noies de forma ininterrompuda. Ha anat canviant la seva metodologia de treball depenent de cadascun dels projectes duts a terme i dels objectius específics d'aquests. Avui dia l'eix vertebrador de l'entitat es basa en l'acollida, l'orientació, la formació i la informació de la dona jove, independentment de la seva nacionalitat, raça, cultura o religió, que viu fora del seu àmbit familiar. En els darrers temps, però, també ajuda altres col·lectius.

«Per a nosaltres és molt important el contingut de la doctrina de l'Església a l'hora de desenvolupar la nostra tasca», afirma Mercè Porrera i Olivella, directora general de l'ACISJF de Barcelona. «Volem treballar —afegeix— en la línia de competència tècnica, cristiana i humana, profundament arrelada en els valors de l'Evangeli, tal com va posar en relleu la carta *In via*, que va ser una refundació ideològica de l'associació, aprovada el 1980 a l'assemblea general de Roma.»

Quatre eixos de treball

A Barcelona l'associació s'estructura en quatre eixos de treball. El primer és l'acolliment, on té lloc el primer contacte entre la dona jove i l'ACISJF. Es tracta d'un servei integral d'orientació psicosocial i laboral, en el qual un equip d'experts intenta donar suport i orientació diversa a la persona que demana ajut.

El segon està constituït per les residències. Casa de la Jove és una residència d'acció educativa oberta a dones més grans de 18 anys amb fills o sense que, per diferents motius, necessiten allotjament durant un període curt de temps i que es poden beneficiar de l'acompanyament d'un grup de professionals que les ajudin a desenvolupar i/o restablir la seva autonomia, tot donant-los suport emocional. Amb cadascuna de les dones s'elabora un pla de millora personalitzat. L'ACISJF té també pisos assistits per a noies més grans de 18 anys que han estat tutelades per la Direcció General d'Atenció al Menor de la Generalitat de Catalunya i que es troben en fase d'inserció laboral i de procés d'autonomia.

Actualment l'ACISJF està implantada a 34 països d'Europa, de Llatinoamèrica i de l'Àfrica francòfona. El proper 30 de maig tindrà lloc un acte oficial per celebrar els cinquanta anys de la constitució de l'ACISJF a Barcelona.

Acollir i orientar la dona és el primer pas en la filosofia de l'ACISJF.

El tercer àmbit es basa en la formació. Són cursos de formació ocupacional subvencionats pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya i van adreçats tant a noies com a nois. Sociolab és un curs de 1.280 hores d'inserció sociolaboral per a joves de 16 a 35 anys amb disminució psíquica lleugera. Labora és un curs de 900 hores d'inserció laboral per a joves de 16 a 25 anys aturats i/o amb fracàs escolar. Suport és un curs de 350 hores de formació i d'inserció laboral especialitzada (consergeria, reprografia...) per a joves de 16 a 30 anys amb disminució psíquica lleugera.

Ajudar els infants i adolescents

L'últim servei està format pel que s'anomena les urgències, que es divideix en quatre grans línies d'acció. D'una banda, el Telèfon de la Infància i Adolescència (900 300 777), que informa sobre la manera d'actuar davant de situacions de risc o maltractament d'infants i d'adolescents,

assessora els menors amb problemes que no troben suport en la família i orienta quan es requereix una intervenció de les institucions administratives i/o judicials de protecció a la infància.

L'ACISJF també gestiona el Servei d'Orientació i Mediació de la Infància i de l'Adolescència (Somia), que atén situacions conflictives que sol·liciten un enquadrament i anàlisi de la posició de l'infant, adolescent o jove en relació amb el seu entorn i circumstàncies que poden ser de risc per tal de prevenir-les, elaborar-les o millorar-les. Sempre des d'una perspectiva personalitzada i voluntària, basada en l'escolta a l'altre, i confidencial. Finalment, hi ha el Centre Roure, que és un

centre d'acollida nocturna per a menors de 3 a 17 anys mentre les dependències de la Direcció General d'Atenció al Menor romanen tancades, i el Servei d'Atenció Transitòria (SAT), d'acollida diürna per a menors de 0 a 17 anys.

A l'ACISJF de Barcelona treballen conjuntament professionals, assalariats i voluntaris. «Els voluntaris s'encarreguen essencialment de dur a terme tasques administratives, com ara l'atenció del telèfon, que és un servei cabdal. Si veiem que la persona reuneix una sèrie de característiques (discreció, adaptació al nostre "llenguatge", capacitat de treballar en equip...) llavors pot passar a ajudar en diferents departaments de l'associació», explica Mercè Porrera.

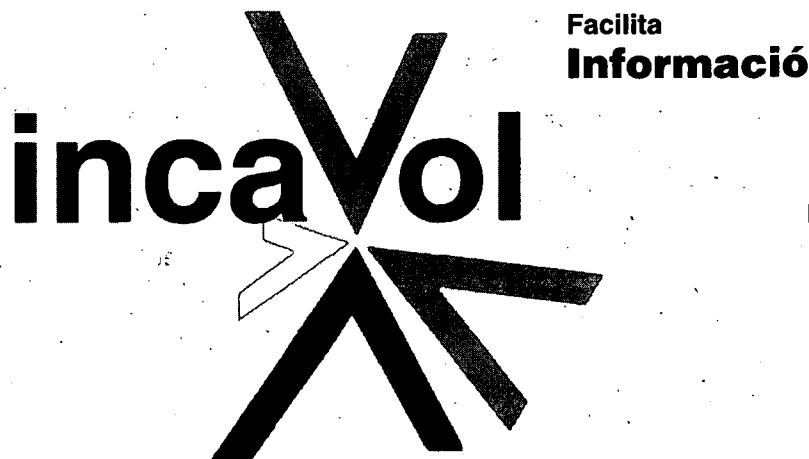
El proper 30 de maig s'organitzarà a l'Auditori Caixa Fòrum de Barcelona un acte institucional de celebració del 50è aniversari de la implantació de l'ACISJF a Barcelona. El dia abans, 29, tindrà lloc un pelegrinatge a Montserrat, on l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, rebrà la comitiva. El propòsit és donar les gràcies a totes les persones que han fet possible la tasca de l'ACISJF durant aquests cinquanta anys de vida.

Miquel Àngel Codina

ACISJF
C/ VALÈNCIA, 273, 1R 1A
08009 BARCELONA
TEL. 932 155 626 - 934 871 922
FAX: 934 873 217
a/e: acisjf@suport.org
web: www.bcn.es/tjussana/acisjf/welcome.htm

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció ciutadana

societat

Ajuda per millorar les condicions sanitàries de la població índia

■ El Grup Barcelona 2000 i la Fundació Juan Bonal construeixen actualment un hospital a la localitat de Kanyakumari

Kanyakumari és una ciutat situada a l'extrem sud mateix de l'Índia. La majoria de la població viu al marge del considerat mínim per a la supervivència i en unes condicions sanitàries deplorables. Davant d'aquesta situació crítica, dues associacions humanitàries —el Grup Barcelona 2000 i la Fundació Juan Bonal— han decidit construir i equipar un hospital en aquesta localitat per millorar la qualitat de vida dels seus habitants.

El districte de Kanyakumari, situat a l'estat de Tamil Nadu (Índia), té una àrea de 1.600 quilòmetres i una població de 1.800.000 habitants amb una densitat de població de 1.000 habitants per km². La població es dedica fonamentalment a la pesca. «Disposar d'un hospital permetria una assistència mèdica bàsica que alleugeriria de forma considerable els problemes sanitaris», explica el coordinador en l'àmbit espanyol del Projecte Hospital Kanyakumari, el Dr. Carlos Algara, que és cirurgià ortopèdic i traumatòleg.

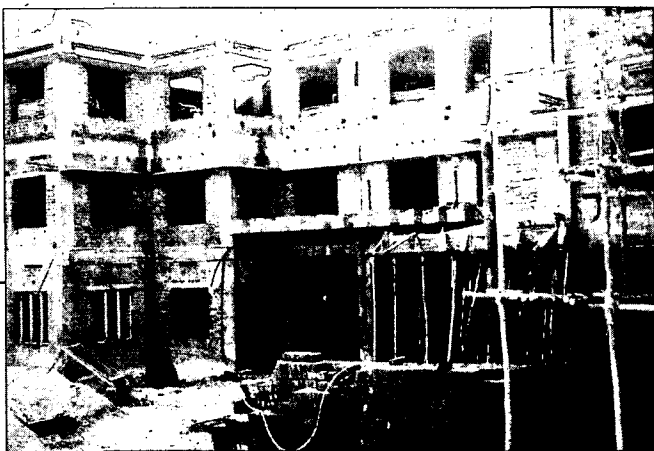
L'hospital, que ja s'ha començat a construir i que es preveu que estigui acabat a principis de l'any que ve, tindrà una superfície total de 2.400 m² construïts, amb cent llits en tres plantes d'hospitalització. Segons el Dr. Algara, «ens proposem millorar la qualitat sanitària i preventiva de la regió de Kanyakumari; prestar atenció sanitària tant interna com externa i dirigir l'actuació sanitària a tots els habitants del districte de Kanyakumari sense distinció de raça, religió, casta... tot i que de forma especial a tots els que es troben en una situació més desfavorida».

Els compromisos que es volen dur a terme són els següents: obtenció d'ajuda econòmica per a la finalització de l'hospital; compromís d'anar a treballar com a

L'objectiu és millorar la qualitat sanitària de la població de Kanyakumari.

metges de forma regular i continuada a Kanyakumari en les següents especialitats: anestèsia, cirurgia general, ginecologia i obstetrícia, traumatologia i cirurgia ortopèdica i formació i ensenyament del personal sanitari de la zona. El Dr. Carlos Algara mostra la seva satisfacció en dir que la seva instrumentista de quiròfan s'ha desplaçat a Kanyakumari per treballar-hi du-

Estat actual de les obres de l'hospital.

rant un any.

La Fundació Juan Bonal va néixer l'any 2000, però té a la seva esquena gairebé dos-cents anys d'experiència en el món de l'ajuda humanitària. La congregació Germanes de la Caritat de Santa Anna va decidir honrar la memòria d'un dels seus fundadors, el P. Juan Bonal, i van posar el seu nom a la fundació que van crear.

L'objectiu de la Fundació Juan Bonal és servir com a camí i expressió de la solidaritat i la cooperació en qualsevol de les seves formes. Gran part de les activitats de la congregació tenen lloc als països del Tercer Món proporcionant ajuda a persones, organismes i entitats socials que sofreixen les necessitats i mancances pròpies dels pobles més pobres. La presència de la congregació als països on actua no es redueix a visites puntuals per a l'execució de projectes, sinó que es tracta d'una presència permanent.

Per la seva part, el Grup Barcelona

2000, de caràcter independent, està constituït per un equip de cent metges, infermeres, professionals sanitaris i voluntaris amb la finalitat d'ajudar desinteressadament des del punt de vista mèdic i social la gent més necessitada del Tercer Món. El Grup Barcelona 2000 es va formar arran d'un viatge que van fer el 1999 el Dr. Carlos Algara i la seva dona, Rubina Danelian, a Guatemala. «La primera expedició a Guatemala va tenir lloc l'any 2000. Vam treballar a l'Hospital Obres Socials del Germà Pere, situat a la ciutat d'Antigua, on vam practicar diverses intervencions quirúrgiques i ajudes en cures de pacients i d'infants», informa el Dr. Algara. Durant els anys següents, s'han incrementat les expedicions i les ajudes. Avui dia la col·laboració amb

Guatemala continua operativa.

Quant al Projecte Hospital Kanyakumari, el seu coordinador en l'àmbit espanyol comentà que «hem estat a l'Índia els anys 2001, 2002 i 2003. Hi ha una gran pobresa i misèria. De seguida ens vam implicar en la iniciativa de cooperar per a la construcció i l'equipament d'un hospital a Kanyakumari». Aquest hospital està subvencionat per la congregació Germanes de la Caritat de Santa Anna, Medicus Mundi, Càritas i el govern basc. Això no obstant, amb aquesta cobertura econòmica no n'hi ha prou per acabar el projecte. Calen encara uns 150.000 euros. Per col·laborar: Fundació Juan Bonal. Ibercaja, c/c: 2085-0129-03-0330053678 (concepte: Projecte Hospital Kanyakumari-Índia). Per a més informació: Dr. Carlos Algara i Rubina Danelian, Clínica Nostra Senyora del Pilar (Barcelona), tel. i fax: 932 181 660, a/e: carlosalgara@hotmail.com (M.A.C.)

Convocatòria de la setena edició del concurs literari CONEX

BARCELONA.— Un any més, el concurs literari CONEX (Coneixement i Experiència) ja està en marxa. Es tracta de la setena edició d'un certamen que funciona des del 1977 i amb un nivell de participació que ha anat augmentant progressivament. «Al principi rebíem uns trenta originals per convocatòria, ara ja anem pels cent trenta», explica Mariola Company, l'organitzadora del concurs. «Això —afegeix— ens produeix una gran satisfacció, ja que veiem que la gent participa; fins i tot ens arriben obres de gent de fora de Catalunya.»

El concurs està emparat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i col·laboren desinteressadament en la seva organització les següents entitats: Enciclopèdia Catalana, Edicions 62 i Edicions Polígrafa. Poden participar

en el concurs tots els més grans de 18 anys, sempre que els treballs siguin originals. Es pot optar a tots els premis, però només s'admetrà una obra per persona i modalitat. El concurs recull quatre modalitats: poesia en castellà, poesia en català, narrativa en castellà i narrativa en català.

Enguany, a més, s'atorgarà per primera vegada el premi especial Valentí Castany a la redacció satírica i d'humor, ja sigui en castellà o en català. «En un moment en què passen tantes coses tristes cal que algú ens faci riure i amb aquest objectiu va sorgir aquest premi que és un homenatge a Valentí Castany», afirma Mariola Company.

Els treballs es poden lliurar a Conex Servei abans del 6 de juny vinent. Per a més informació es pot trucar al telèfon 934 514 100. (Maria Cilleros)

Queda't!

Hola, amics! No puc passar per alt el gran esdeveniment que va passar els dies 3 i 4 de maig a Madrid: la visita del Sant Pare. L'anomenen el «Papa que va venir del fred», però té el cor ardent d'amor a Déu i al pròxim; està ple de tendresa i comprensió per a tothom, joves i adults, de totes classes socials. Gairebé un milió de joves van vibrar amb Joan Pau II i els més grans ens vam emocionar veient-lo i escoltant les seves paraules d'amor i de pau, i encoratjant-nos amb el compromís de continuar sent els pilars del cristianisme d'Europa.

En aquests dies hi va haver moments entranyables: la salutació afectuosa del Papa als Reis; els joves cridant: «T'estimem!, queda't!»; el *Color esperanza* en la veu de Diego Torres, aquesta esperança que tant necessitem; el testimoni d'un jove diaca dies abans de ser ordenat prevere; el jove que recordava el seu germà mort en un atemptat a Irlanda i consagrat des d'aleshores a Maria; el cant de l'*Ave Maria*, de Niña Pastori; els familiars emocionats dels nous sants... Què més us en podria dir? Hi havia tanta emoció, amor i espiritualitat en l'aire que semblava l'avantsala del cel. Es van acomiadar del Papa cridant-li: «Queda't, queda't!» Sabem que físicament no pot ser, però estic molt segura que ell s'ha quedat per sempre en el cor de tots nosaltres. Gràcies, Sant Pare, per la teva visita. Que Déu et beneeixi!

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

A L'HORA DE LA DECLARACIÓ DE RENDA TAMBÉ AJUDES L'ESGLÉSIA

Ciutadania de la comunitat o la ciutat autònoma de residència el 2000 (vegeu la llista de ciutats a la Guia de la declaració)

• Representant

ICF: _____ Cognoms i nom o nom social: _____
 Via pública: _____ Número: _____ Municipi: _____ Província: _____ Codi postal: _____

• Assignació tributària a l'Església catòlica

Si voleu que es destini un 0,5239 per 100 de la quota íntegra al manteniment econòmic de l'Església catòlica, marqueu aquesta casella amb una "X" ☒ 89

• Assignació de quantitats a fins socials

Si voleu que es destini un 0,5239 per 100 de la quota íntegra a fins socials (organitzacions no governamentals d'acció social i de cooperació al desenvolupament per dur a terme programes socials), marqueu aquesta casella amb una "X" ☒ 90
 (Aquesta opció és independent i compatible amb l'assignació tributària a l'Església catòlica.)

• Declaració complementària

Si aquesta declaració és complementària d'una altra declaració anterior del mateix exercici 2000, indiqueu-ho marcant aquesta casella amb una "X" ☒ 91

En cas de declaració complementària per endarreriments de rendiments del treball o per algun altre supòsit especial dels que s'indiquen a la Guia de la declaració, indiqueu-ho marcant aquesta casella amb una "X" ☒ 92

• Data i signatura de la declaració

Lloc i data: _____

Signatura del primer declarant: _____

Signatura del cònjuge (obligatòria en el cas de matrimoni que opta per la tributació conjunta): _____

RCM - FNMT

Exemplar per a l'Administració

Marca la casella corresponent a l'imprès de l'IRPF

Ajuda l'Església

"GERMANOR"

CAMPANYA DE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Salut i dietes

Diccionari de l'alimentació saludable (II)

Greix i colesterol

Alimentar-se saludablement pot esdevenir un hàbit agradable en què menjar aliments baixos en greix us ajudarà a prevenir unes quantes malalties.

• Què és el colesterol?

El colesterol és un component essencial de determinades hormones, estructures cel·lulars i suc digestius. El colesterol necessari per a la síntesi d'aquestes substàncies és produït internament al fetge. Certa quantitat de colesterol és, a més, ingerida amb la dieta en forma de greix. La ingestió total de greix no hauria de representar —en termes de calories— més del 30% de la ingestió calòrica total.

• Quina és la diferència entre el colesterol «bo» i el colesterol «dolent»?

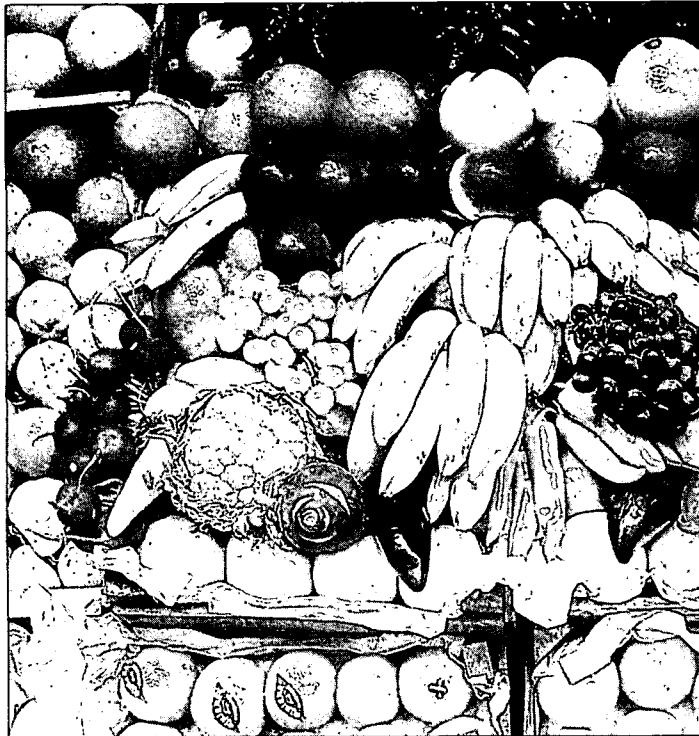
Aquests termes a vegades es fan servir entre la població per descriure la lipoproteïna d'alta densitat (HDL: *high density lipoprotein*) i la lipoproteïna de baixa densitat (LDL: *low density lipoprotein*), que són tipus de molècules proteïques que transporten el colesterol a la sang a totes les cèl·lules del cos. L'LDL s'anomena «dolent» perquè —entre els seus efectes— diposita el colesterol a les artèries (coronàries), cosa que fa augmentar el risc per a la cardiopatia isquèmica i l'infart. L'HDL es considera «bo» perquè «extreu» el colesterol de la circulació sanguínia i redueix en realitat el risc cardiovascular.

• Què són els triglicèrids?

Els triglicèrids són un tipus de greix que es transporta a la sang a través de les lipoproteïnes de densitat molt baixa (colesterol de LDL) i són utilitzats a nivell cel·lular com a font d'energia. El fetge produeix els triglicèrids i en converteix una part en colesterol.

• Com poden els triglicèrids afectar la salut?

Una concentració persistentment alta de triglicèrids a la sang pot fer augmentar el risc per a la cardiopatia coronària, espe-

Els aliments baixos en greix ajuden a prevenir algunes malalties.

cialment si a més els nivells de colesterol són elevats i els altres factors de risc per a cardiopaties coronàries són presents (hipertensió, obesitat, diabetis, viscositat hemàtica, sedentarisme).

• Amb quina freqüència he d'analitzar-me el nivell de colesterol?

El vostre metge és la persona indicada per orientar-vos. Segons el Programa Nacional d'Educació sobre el Colesterol es recomana la prova periòdica per a tots els adults. Si el nivell és menor de 200 mg/dl, la propera prova s'ha de fer al cap de cinc anys. Si es fa una anàlisi i en resulta un nivell elevat, l'actitud lògica és iniciar un tractament. Fer-se anàlisis compulsives —per veure quin nivell tenim— sense fer un tractament tan sols és una maniobra inútil.

• Com puc reduir el meu nivell de colesterol?

Si el vostre metge us recomana que reduïu el nivell de colesterol, inicialment només pot donar-vos normes dietètiques sense medicació. Moltes persones poden reduir un nivell de colesterol elevat a través de la reducció dels aliments rics en colesterol o amb gran proporció de greix saturat. Per als afectats que a més són obesos, la dieta pot incloure un control calòric dirigit cap a una pèrdua de pes.

De manera no concloent s'afirma que agregar aliments alts en fibra soluble en la dieta pot ajudar a reduir el colesterol, en particular quan les ingestions de greix

saturat i de colesterol baixen simultàniament. Si després de seguir aquests canvis dietètics el vostre nivell de colesterol no s'ha reduït als nivells adequats, el vostre metge hauria de prescriure-us medicació.

• Quins són els aliments rics en colesterol?

El colesterol es troba abundantment en aliments com ara la carn vermella, el fetge, els productes lactis de llet sencera, el rovell de l'ou (conté la concentració més alta de colesterol que qualsevol altre aliment, a l'inrevés que la clara, que n'està lliure) i uns quants mol·luscos i crustacis —llagosta, crancs de mar i gambetes—, tot i que també són molt baixos en greix saturat.

• Quins són els aliments alts en greix saturat?

S'hi inclouen la carn grassa, els productes lactis de llet sencera, l'oli vegetal

(hidrogenat, de coco, de gra de palma i de palma) i la mantega de cacau, entre altres. També es troba greix saturat en productes de pastisseria comercials, en els aliments processats i en cremes.

• Quines són les alternatives més saludables als aliments alts en colesterol i/o greix saturat?

Les alternatives saludables que contenen àcids Omega-3, Omega-6 i greix mono no saturat són un bon substitut per al greix saturat perquè poden reduir el colesterol LDL («dolent»). Els aliments alts en greix no saturat inclouen peix (el salmó, el verat, la tonyina, l'halibut, l'arengada i les anxoves), aus de corral, productes lactis de baix contingut en greix i olis de vegetals (de gira-sol, blat de moro i soja).

La fruita i els vegetals contenen fibra soluble (plàtans, taronges, pomes, raïm, prunes, maduixes, mongetes, pèsols, pastanagues i coliflor).

Recordeu que si necessiteu una dieta per reduir el colesterol, aquesta ha de ser, a més, variada i ha d'incloure tots els grups d'aliments.

M. José Camps

(22324fta@comb.es)

Amb l'assessorament mèdic del Dr. Ferran L. Tognetta

Es crea la Fundació Rut, d'acollida a dones en situació de marginalitat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— L'Associació Lluc-4, Càritas diocesana de Barcelona, la Fundació Família i Benestar Social i l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat han posat en marxa la Fundació Rut, que té com a objectiu l'atenció integral de dones en situació de marginalitat i dels seus fills. Creant, organitzant i dirigint llars d'estada limitada per a dones amb problemes d'adaptació social, la Fundació Rut pretén promoure l'acció educativa, residencial, formativa i d'inserció laboral. (C.C.)

Centre Dr. Ferran (M. José Camps)

Realització de dietes personalitzades.

Consulta presencial i a distància.

Tel. 676 151 977

22324fta@comb.es

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Coses diferents

La Marta, la meua amiga, suca unes magdalenes al seu cafè amb llet i aquestes absorbeixen com una esponja el líquid preuat que les fa més apetitoses. La miro, i veig la seva cara de satisfacció mentre les assaboreix amb gust. A l'altre extrem de la barra del bar, un senyor aliè a nosaltres menja un platet d'arròs fred amb tonyina i maionesa. En aquest cas, com que és arròs llarg no absorbeix les salses calentes com ho faria l'arròs rodó. Aquest últim és millor per a les paelles o els arrossos caldosos. La meua acompanyant i jo acabem d'esmorzar i després el barman també absorbeix part de la meua carter. Quines coses tan diferents: les magdalenes, el cafè amb llet, l'arròs llarg que no absorbeix les salses, i jo que em sento absorbit.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

Blanquerna posa en marxa la Unitat d'Assessorament i Suport a la Família

BARCELONA.— La Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (Universitat Ramon Llull) ha posat en marxa la Unitat d'Assessorament i Suport a la Família (UASF), amb l'objectiu d'atendre consultes relacionades amb l'àmbit familiar. El projecte, coordinat per Maria Teresa García-Dié, doctora en Psicologia, es va iniciar després d'una triple constatació. En primer lloc, segons explica la coordinadora, el progressiu reconeixement, per part de la societat, de les administracions i de les diferents disciplines implicades, del paper decisiu de la família en el desenvolupament de tots els seus membres. En segon lloc, la necessitat de la universitat d'establir lligams amb la societat des de la perspectiva del servei que pot prestar a partir del coneixement i expertesa del seu professorat. I, en tercer lloc, les conclusions de la investigació duta a terme en aquesta Facultat per encàrrec de l'ICASS sobre la situació de l'atenció precoç a Catalunya i la qualitat dels serveis, conclusions que abonen la necessitat i conveniència de disposar d'un servei adreçat també a les famílies que tenen un fill amb problemes de desenvolupament. Així mateix, comenta la Dra. García-Dié, serveis com aquest

existeixen des de fa temps en universitats d'altres països, com els EUA, Gran Bretanya o Alemanya.

El centre funciona des de fa uns mesos i des del 1 de febrer d'aquest any col·labora amb el Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya dins els programes del Pla integral de suport a la infància i l'adolescència de Catalunya. L'objectiu d'aquesta unitat és donar resposta tant a les necessitats de les famílies en relació amb els problemes que sorgeixen en l'adaptació psicològica i en el procés educatiu dels seus fills, com amb els relacionats amb qualsevol dels membres del grup familiar, l'orientació amb la tasca educativa dels pares des del moment en què es plantegen tenir un fill, la seva educació, com tot allò que pot fer d'una família un grup òptim per a la convivència i el creixement de cadascun dels seus membres, etc.

Així mateix, té previst, també, orientar els professionals que treballen amb les famílies. Atès el seu caràcter universitari, la UASF, a través dels seus professionals, desenvolupa una línia de recerca centrada en la família i prepara, a través del màster Atenció Precoç i Família, futurs especialistes. Aquesta unitat està ubicada al c/ Raset, 34, baixos - Barcelona, tel. 932 014 187. (C.C.)

Joan Colom, adreçant-se als convidats.

Celebració del Dia d'Europa

BARCELONA.— El 9 de maig l'Oficina del Parlament Europeu i la Representació de la Comissió Europea a Barcelona van celebrar el Dia d'Europa. Aquesta data serveix des de fa divuit anys per commemorar que en un dia com aquest del 1950, el llavors ministre d'Afers Estrangers de França, Robert Schuman, llegia una declaració oficial en què es parlava per primer cop de construir una entitat política i econòmica que englobés diversos països europeus. La declaració Schuman va ser el primer pas per a la creació de la Unió Europea actual.

L'acte de celebració del Dia d'Europa va tenir lloc a la seu de la Comissió Europea de Barcelona, al cèntric Passeig de Gràcia. Els nombrosos convidats pertanyents al món polític, econòmic i cultural de Catalunya van poder escoltar els tres discursos centrals de la celebració. El discurs de benviguda va anar a càrrec de Josep Coll, director de la Representació de la Comissió Europea a la Ciutat Comtal; seguidament es va donar pas a la ponència de Joan Colom, vicepresident del Parlament Europeu, i finalment Jaume Pagès, conseller delegat del Fòrum 2004, va fer un parlament sobre «Europa i l'universal».

Tots els ponents van coincidir a destacar tres grans punts. El primer d'ells va ser la futura ampliació de la Unió Europea, que el maig de l'any vinent passarà de 15 a 25 membres, amb l'adhesió de deu països

de l'Est i del Mediterrani. El segon apartat que es va emfasitzar va ser la necessitat d'una Europa forta i unida, i amb una sola veu, arran de la recent posició clarament proamericana de països com ara el Regne Unit o Espanya. I molt relacionat amb aquest tema es va insistir en un tercer punt clau, la necessitat de la pau mundial, un objectiu en el qual el nostre continent hi pot dir molt, ja que ara fa justament quaranta anys de la signatura del tractat francoalemany de l'Elysée, que va significar la reconciliació entre França i Alemanya i la construcció de l'eix París-Berlín que avui té més vigència que mai. L'acte va finalitzar amb la interpretació de l'Himne d'Europa per part del quintet de vent de l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Eduard Brufau

Estrena de «L'Oratori de les Hores», de Domènec Cols

BARCELONA.— El proper 31 de maig, a les 21.30, tindrà lloc a la catedral de Barcelona l'estrena de *L'Oratori de les Hores*. Segona part: *Quaresma-Pasqua*, de l'organista i compositor Domènec Cols i Puig. Hi actuaran la coral Laetare, de Calella de la Costa; l'Escolania-Coral de la Santa Creu i Santa Eulàlia, de la catedral de Barcelona; l'Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic i Quintet de Vent; l'organista Josep M. Escalona; la soprano Carme Cusidó; la contralt Montserrat Torruella; el tenor Josep-Lluís Moreno i el bariton Xavier Comorera. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Joseph Bovet, mestre de capella

Suïssa va emetre el 1972 aquest segell per homenatjar l'organista Joseph Bovet. Des de petit ja demostrava una gran disposició per al cant. Als tretze anys va sentir la vocació sacerdotal. Dins del seminari, va decidir que seguiria amb la seva formació musical. Reconegut per les seves qualitats extraordinàries, va ser professor del Gran Seminari, director de la Societat de Cant de Friburg, mestre de capella interí del col·legi Saint Michel, etc. El 1923 Joseph Bovet va esdevenir organista. Va ser mestre de capella de la catedral de Sant Nicolau de Friburg. El 1930 el van nomenar canonge. França li va concedir la distinció de cavaller de la Legió d'Honor. Va morir el 1951.

Patates amb cervesa

INGREDIENTS:

mantega
oli
100 g de llom
1/2 kg de cebes
2 grans d'all
2 plàtans
cervesa
1/2 kg de patates

PREPARACIÓ:

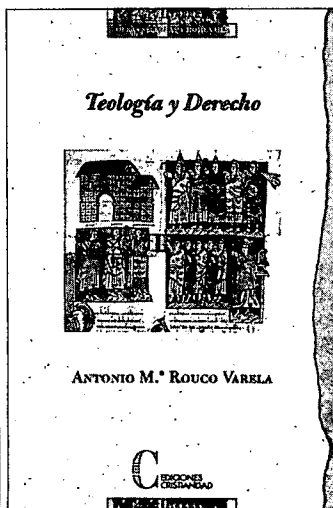
Fregiu amb mantega i oli (meitat i meitat) 100 grams de llom tallat a tires i mig quilo de cebes ben picades. Quan hagin passat cinc minuts, afegiu-hi dos grans d'all picats i dos plàtans tallats a rodanxes molt fines. Remeneu-ho unes quantes vegades i afegiu-hi mig got petit de cervesa, i després mig quilo de patates a daus i ja fregides. Pocs minuts després ja estarà a punt.

LLIBRES

Estudi sobre el Dret Canònic

El present volum recull un conjunt de treballs escrits pel cardenal Antonio M. Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal Espanyola, al llarg dels anys de la seva activitat investigadora i docent, així com de l'exercici del ministeri episcopal, i publicats ens diferents revistes especialitzades, alguns dels quals apareixen per primer cop en llengua espanyola. Tots ells s'articulen al voltant de la relació que dona nom al llibre i a partir de la qual s'aborden qüestions que, tot i el pas del temps, continuen afectant de manera decisiva la vida de l'Església contemporània. Resulta així un títol que il·lustra el pensament del cardenal Rouco Varela i dona llum a assumptes d'actualitat palpitant. El llibre estructura els diferents articles en tres seccions: els fonaments teològics del Dret Canònic, la dimensió eclesiològica de la normativitat del Dret Canònic i la relació entre l'Església i l'Estat. L'objectiu no és només «mostrar que el Dret Canònic com a tal pertany a l'essència de l'Església, sinó que les arrels teològiques han d'imprimir caràcter a la seva forma concreta»; afirma el Dr. Wienfried Aymans, president de l'Institut de Dret Canònic a Múchen. (C.C.)

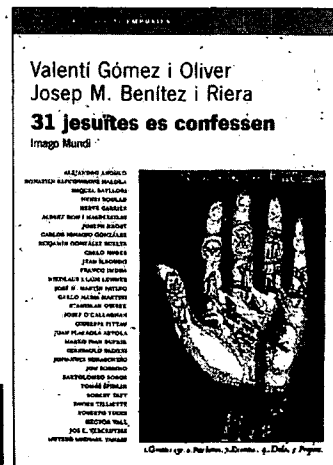
Antonio M. Rouco Varela, *Teología y Derecho*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Obras Selectas y Homenajes, Madrid 2003, 762 pàg.

Testimonis d'una vocació

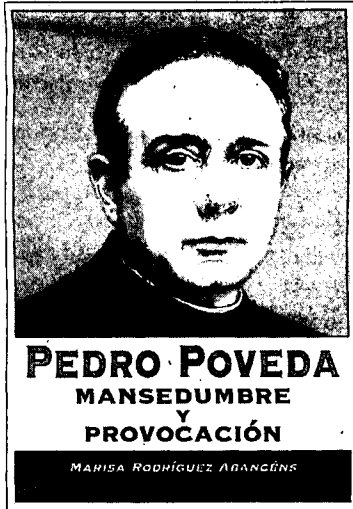
Aquest volum conté les respostes d'un grup de membres de la Companyia de Jesús a un extens qüestionari, «Imago Mundi», a través del qual revelen detalls de les seves vides i del seu pensament. Són cardenals de l'Església catòlica, científics, teòlegs, educadors, professors i artistes d'arreu del món que tenen en comú el fet de ser jesuïtes i d'haver destacat en un àmbit de l'activitat humana. «Tots ells s'han sentit cridats en un moment concret de la seva vida. I van decidir seguir aquesta crida. I han estat fidels a aquesta vocació que s'ha convertit en compromís de vida estable, en la realitat íntima i última que dona sentit a tot el seu ésser jesuïta», escriu en el pròleg Josep M. Benítez, coautor del volum. En una època de globalització de les opinions, la sinceritat de les seves paraules fa el lector partícip de les experiències personals que han viscut, alhora que descobreix els reptes de la diversitat. Testimoni únic construït a partir d'unes veus molt personals, entre les quals destaquen l'historiador Miquel Batllori, el cardenal Carlo Maria Martini o el teòleg Jon Sobrino, la lectura de *31 jesuïtes es confessen* és un estímul per a tots els que vulguin aventurar-se pels camins de la justícia social, la solidaritat i el respecte. (C.C.)

Valentí Gómez i Oliver-Josep M. Benítez i Riera, *31 jesuïtes es confessen*. Editorial Empúries, Col·lecció Biblioteca Universal, Barcelona 2003, 589 pàg.

Gran sentit humà i cristià

Pedro Poveda. *Mansedumbre y provocación* explica la història d'un gran creient. Un home d'Església, admirat i controvertit, per a qui la fe cristiana va ser la passió de la seva vida. Per ella va viure, va treballar, va somiar i, finalment, va morir. Aquestes pàgines recorren de manera senzilla els indrets i episodis de la vida d'aquest capellà, pedagog, humanista i fundador de la Institució Teresiana, canonitzat recentment per Joan Pau II a Madrid. La vida de Pedro Poveda, tot i que no va ser fàcil, va ser atractiva i coherent. Aquí s'ofereix al lector el testimoni d'un home que va voler donar a la realitat un horitzó de sentit humà i cristià, mostrar que Déu camina pels nostres carrers juntament amb els homes i les dones d'avui. Segons l'autora, Marisa Rodríguez, periodista i llicenciada en Dret, «acostar-se a la vida d'una persona és una cosa que cal fer amb gran respecte, com qui aguaita per un balcó sobre el mar i no veu més que un tros de paisatge». I afegeix: «La biografia de Poveda pot interessar tothom, creients i agnòstics, joves o adults, intel·lectuals o persones del carrer, perquè és una història vertadera.» (C.C.)

Marisa Rodríguez Abancéns, *Pedro Poveda. Mansedumbre y provocación*. Editorial Narcea, Madrid 2003, 174 pàg.

Plenitud d'unió amb Déu

El 4 de maig passat Joan Pau II canonitzava Genoveva Torres juntament amb Pere Poveda, Josep Maria Rubio, Àngela de la Creu i Maria Meravelles de Jesús. Cal recordar ara una de les millors biografies publicades fins ara de la santa Genoveva Torres, a càrrec de Francisco Martín Hernández, capellà operari i catedràtic d'Història de l'Església a la Universitat Pontifícia de Salamanca. Es tracta d'un estudi exhaustiu del pensament i les actuacions de la mare Genoveva. Ella vivia en plenitud d'unió amb Déu. «La saviesa de l'home mundà —deia— es desfà com sal a l'aigua. La saviesa de l'home que cerca Déu sempre dona molt de fruit.» Com a dona elegida per Déu en la seva Església, és tot un model de fidelitat a la gràcia. La vida de la mare Genoveva ha aportat a l'Església un immens tresor: la fundació de l'Institut del Sagrat Cor i els Sants Àngels. De tarannà actiu, Genoveva va ser una dona humil i prudent que mai no va emprendre cap tasca sense haver-ho consultat àmpliament amb els seus consellers i directors, tant del clergat secular com d'ordes religiosos. (C.C.)

Francisco Martín Hernández, *Genoveva Torres Morales. Consuelo en la soledad*. Religiosas Angélicas-Casa Generalicia, Saragossa 1994, 349 pàg.

Cant a la Mare de Déu

«La missió maternal de la Mare de Déu empeny el Poble de Déu a adreçar-se amb confiança filial a Aquella que sempre està disposada a acollir-lo amb afecte de mare i amb ajuda d'auxiliadora eficaç; per això el Poble de Déu la invoca com a consoladora dels afligits, salut dels malalts, refugi dels pecadors... per obtenir consol en la tribulació, alleujament en la malaltia, força alliberadora en el pecat; perquè Ella, la que és lliure de tot pecat, condueix els seus fills a vèncer el pecat amb determinació enèrgica» (*Mariàlis cultus*, 57). En aquest llibre José Fernández del Cacho, capellà passionista, ha recollit un seguit de poemes, oracions i pensaments —d'autors diversos, tant consagrats (fra Luis de León, José Luis Martínez Descalzo o santa Teresa de Lisieux) com anònims— dedicats a la Mare de Déu. Maig és el mes de Maria, però tots els mesos de l'any són bons per pregar i lloar la Mare de Déu. Estructurada segons els ja clàssics «mesos de maig» o «mesos de Maria», aquesta obra té una gran originalitat i frescor. (C.C.)

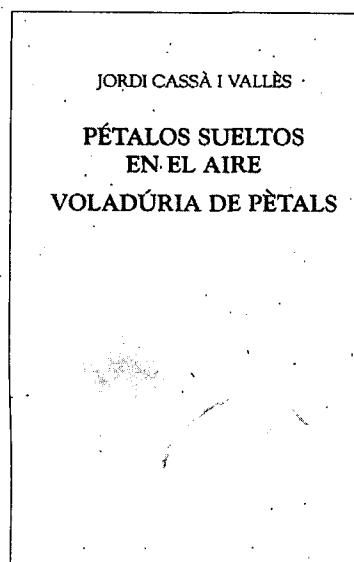

AA.DD., *Un mes con María. Un canto antológico a la Madre*. Editorial San Pablo, Col·lecció Timonel, Madrid 2003, 157 pàg.

Antologia de versos marians

Aquest recull de poemes marians es caracteritza perquè inclou versos tant en català com en castellà —com ja s'indica en el títol: *Pétalos sueltos en el aire. Voladuría de pétalos*—, en una unitat temàtica que desborda grans dosis de lírica i tendresa envers la gran protagonista: la Mare de Déu. L'autor és Jordi Cassà i Vallès, pare teatí, de l'orde de clergues regulars fundat per sant Gaietà a Roma el 1524, que ha passat la major part de la seva vida dedicat a la docència. Nascut a Barcelona (1929), va cursar Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma, on va ser ordenat el 1953. Ha viscut durant trenta anys a l'Argentina, on va estudiar Sociologia, Ciències Polítiques i Sociolingüística. El P. Jordi, amb motiu del seu jubileu sacerdotal i de l'Any Internacional del Rosari, ofereix en aquest llibre un pom de roses desfullades en versos, amb un perfum marià que vessa al llarg de les seves pàgines. Sis són els apartats en què es divideixen els poemes: amor filial, l'esclat de la rosa, rosa il·luminada i lluminosa, espines del roser, la glòria del roser i pregàries. (C.C.)

Jordi Cassà i Vallès, *Pétalos sueltos en el aire. Voladuría de pétalos*. Imprimeix, Barcelona 2003, 64 pàg.

El llibre de la setmana

Narcisisme de les memòries

Costa parlar de les «memòries» que altres han escrit, perquè la millor interpretació de la seva pròpia vida la fan ells mateixos a les seves pàgines. Encertats o no, faran passar davant dels ulls del lector —sorpresos, escèptics, iracunds, avorrits— els episodis nacionals o col·lectius i les peripècies personals. I tot observat a través del «cristall amb què es mira...».

No sé si Fernando Savater en titular les seves memòries *Mira por dónde* ha volgut insinuar que l'hem de llegir a través del que ja coneixem d'ell, que en aquests moments és bastant. La multiplicació de la seva presència en actes de diferent abast, o d'orientació social i política diversa, l'han fet una mica protagonista de la història comuna, per la seva situació professional, i per la insistència a mantenir-se ferm i arriscadament, segons diu, enfront de violències intransigents, o de postures que no accepta per irracionals o, simplement, perquè no les comprèn.

I sorprèn que un professor de filosofia i ètica, que hauria de ser almenys comprensiu amb el pensament aliè, sigui tan poc capaç de respectar una cosa tan seri-

osa com és el sentiment religiós, i les seves conseqüències.

Tot el que explica de les seves lectures (ja en va parlar al seu llibre *La infancia recuperada*) i de les seves aventures infantils o adolescents, i la major part del que ens recorda de la seva aventura com a intel·lectual o com a fidel a un pensament sociopolític, cau fet a miques davant d'ironies fàcils, jocs de paraules estúpids, i menyspreus que no van més enllà de la vulgaritat d'una xerrameca d'ignorants.

El Fernando Savater de les grans paraules, de les al·locucions davant de públics desitjos de pau, o farts de ser punts de mira de la violència irracional, queda desvirtuat per les seves baixades de to. Veieu si no —i em dol recordar la materialitat de la frase— el final del seu capítol

Fernando SAVATER,
Mira por dónde.
Taurus, Madrid 2003, 391 pàg

19, intitulat *Adiós a Dios*, «Mentre acabo aquesta pàgina, sento la notícia que el Vaticà és el primer estat que prohibirà fumar en tot el seu territori (encara que no vendre tabac, és clar: cadascú és com és...). Em sembla formidable. Una altra raó per, malgrat Miquel Àngel i Rafael, no tornar mai a la Bruta Seu!» (p. 155).

El fet de voler assemblar-se a Voltaire no indica que s'arribi a la seva alçada, i frases d'aquesta mena desacrediten un home de ciència o de pensament, que hauria d'estar molt per damunt del món de barriada dels menjacapellans...

I això no desmereix, per descomptat, el conjunt d'aquestes «memòries», que són d'un narcisisme repetit ben pobre, amb detalls d'un prosaisme que no condu-

eix enlloc, i ens relaten una vida com tantes altres, que de vegades val més desconèixer o ignorar, pel seu infantilisme o per la seva adolescència no superada.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

50 anys de la colla Dansaires Sallentins

La colla Dansaires Sallentins, formada l'any 1953, ha iniciat aquest mes de maig un seguit d'actes commemoratius del seu cinquantenari. Així, Sallent va viure el 17 de maig una ballada que la cobla Lluïsos de Taradell va interpretar al carrer Sant Víctor.

A continuació, el dia 29, s'inaugura l'exposició *Les sardanes a Sallent: 1906-2003* que reflecteix gairebé un segle de presència sardanista en aquesta vila de la comarca del Bages i que es nodreix, en bona part, de records i fotografies dels Dansaires Sallentins. Aquesta interessant mostra retrospectiva estarà instal·lada a la

sala Joan Vilà i Valentí; s'inaugura el dia 29, a les 7 de la tarda i estarà oberta fins al 8 de juny, amb el següent horari de visites: cada dia, de 6 a 8 de la tarda, i els diumenges, de les 11 fins a les 2.

També, en el programa s'inclou la vuitena edició de l'Aplec al santuari de Santa Maria de Cornet, el dia 1 de juny, amb ballades matí i tarda, a càrrec de la Cobla Ressò. I tot culminant aquestes celebracions, el 7 de juny, s'anuncia una gran festa amb l'actuació de la cobla La Principal de la Bisbal, amb sardanes a la tarda i ressopó i concert a l'envelat, a la nit.

15è aniversari de La Blanes de ball

El 3 de maig, en el marc del Ball de Gala de les Festes de Maig de Blanes, es va presentar el nou CD commemoratiu dels 15 anys de La Blanes, la formació instrumental constituïda l'any 1988 a partir de la formació de cobla apareguda tres anys abans. Un enregistrament integrat per una escollida selecció de balls de saló que han situat aquesta orquestra en un lloc destacat, aconseguit amb un intens treball i a través de nombroses actuacions i concerts per tot el país fins als aplecs més prestigiosos, passant per actuacions singulars a França, Itàlia, Alemanya o els Estats Units, actuacions a TVE, TV3, C33, tres discos enregistrats, concerts i premis entre els quals cal destacar el premi a la Millor Cobla Jove de Catalunya en la Primera Mostra de Cobles Joves organitzada per la Generalitat de Catalunya, en un concert dins del prestigiós FIMPT l'any 1995. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 40,30€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Es pot saber com havia de ser el primer ésser viu?

La nova ciència de la Genòmica comparada ha arribat a unes conclusions que més aviat són de ciència-ficció que de ciència autèntica. Un grup de científics dels Instituts Nacionals de la Salut de Bethesda (Estats Units) ha publicat unes conclusions sobre la constitució de l'organisme primitiu del qual haurien vingut tots els éssers vius actuals. Com que es tracta de l'organisme anomenat l'avantpassat universal comú últim, que en anglès es diu *last universal common ancestor*, prenent-ne les inicials l'han anomenat LUCA. El que els seus càlculs han mostrat és que era un bacteri que tenia un genoma de 572 gens.

Com han pogut fer una afirmació com aquesta? El nostre genoma consta d'uns 30.000 gens. I el tenen d'un nombre semblant els altres mamífers. Ara bé, segons els autors dits, els genomes de tots els vivents actuals es deriven d'aquells 572 gens primitius de LUCA. Ho han calculat fent com l'extracció del màxim comú divisor dels genomes existents. S'han fixat, principalment en els genomes dels bacteris actuals. Tots els bacteris coneguts tenen més de mil gens (el que en té menys, l'*Aquifex* en té 1.522) i alguns uns

Grup de bacteris actuals.

sàpiga més que hi digui més.

quants, milers, però el LUCA, diuen, bé havia de ser un bacteri més simple que amb més pocs gens ja pogués viure, i això és el que han donat els càlculs. Segons aquests investigadors la duplicació i la diversificació dels 572 gens havia d'arribar per evolució fins a originar totes les espècies actuals.

Què hi podem dir nosaltres? Que és clar que això no resol el problema científic de l'origen de la vida. Dir que tots els éssers vius han de provenir d'un sol organisme primitiu i basar en això els raonaments és gratuït. I, per una altra banda, un primer vivent de 572 gens no és pas un organisme que pugui sorgir de cop. Si volem basar l'existència de la vida en un primer organisme elemental, un LUCA de 572 gens no es veu pas gaire elemental. Sembla que s'hauria de parlar d'altres anteriors de més senzills. Pensem que cada gen comprèn un rengle d'uns quants centenars o milers de nucleòtids molt ben ordenats. Creiem, doncs, que no es pot pas provar l'existència de LUCA com a autèntic primer ésser viu. I... qui en

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

A mesura que s'ha anat coneixent l'enorme complexitat d'una cèl·lula viva s'ha anat fent també cada vegada més difícil la descripció d'un procés que a partir de la matèria inerta expliqui que, tot naturalment, s'ha arribat a l'aparició d'un primer ésser viu. Són molts els problemes que es plantegen a l'hora de detallar els passos successius. Abans de conèixer com es desenvolupen els processos cel·lulars, això no es veia tan complicat. A finals del segle XIX, encara que es consideressin vàlids els experiments de Pasteur per demostrar que ara no existeix la generació espontània, hi hagué qui es va atrevir a exposar una teoria sobre l'origen dels primers éssers vius. Homencionem pel seu interès històric. Per la seva banda, Darwin no ho veia pas tan senzill. En una carta a J. D. Hooker del 23 de març del 1863, posterior als experiments de Pasteur, deia: «Pensar ara com ara en l'origen de la vida és desassenyat; les mateixes raons tindrien per pensar en l'origen de la matèria.» Si bé més tard va suggerir-ne la possibilitat d'un origen de la matèria inorgànica. D'altres ho veien més senzill, com John Tyndall que el 1874 en el seu discurs de president de la British Association a Belfast exposava: «Seguim endarrerint la línia de la vida i vegem-la acostar-se més i més a l'estat que anomenem purament físic. A la llarga arribarem a aquells organismes que he pogut comparar a gotes d'oli suspeses en una barreja d'alcohol i aigua... Per una necessitat intel·lectual passo més enllà de les proves experimentals i distingeixo en aquesta matèria, que nosaltres, per la ignorància dels seus poders latents i malgrat la reverència que professem al Creador, hem cobert fins ara d'oprobri, la promesa i la potencialitat de tota la vida terrestre.»

Quatre autors del segle XIX

Per no allargar-nos hem triat només quatre autors per fer-ne menció. El primer un anglès, H. Bastian, que en el seu llibre del 1872, *The beginnings of Life* («Els comen-

44 Primeres teories sobre l'origen de la vida a la Terra

ços de vida») intenta demostrar que experimentalment, sense intervenció de cap «força vital» específica, els éssers vius es poden originar de substàncies inorgàniques. N'està tan convençut que fins i tot nega el valor provatiu dels resultats de Pasteur. L'obra va tenir una certa acceptació en alguns ambients, però les experiències que explica són, des del punt de vista de la ciència autèntica, sense cap valor. El mateix Darwin ja ho va dir en una carta a Wallace.

Un segon autor que també citarem és l'alemany E. Pflüger que, el 1875, publica un article sobre la combustió fisiològica en els organismes vius i hi exposa que les proteïnes vives del protoplasma de la cèl·lula són substàncies molt inestables, capaces d'autooxidar-se gràcies al radical cianogen que posseeixen, i això li suggereix l'afirmació que, quan la terra era molt calenta al seu començament podia formar gran quantitat de cianogen que, combinant-se amb altres substàncies, hauria estat l'origen de les primeres proteïnes «vives» i després dels primers vivents. No cal dir que aquesta teoria simplifica en excés el procés que ara sabem que, si s'hagués esdevingut, exigia moltes altres reaccions amb catalitzadors específics, cosa més complicada que el que imaginava Pflüger.

Un altre alemany ben conegut, Ernst Haeckel, en la seva *Natürliche Schöpfungsgeschichte* del 1878 també veu l'origen de la vida en les condicions peculiars que hi havia a la terra al començament de la seva història. I hi fa afirmacions com aquesta: «No hi ha diferència essencial entre la formació d'un cristall inert i la d'una cèl·lula viva.» I diu que si ara no es formen cèl·lules per generació espontània és per-

què no hi ha a la terra les condicions externes que hi havia quan hi aparegué la vida per primera vegada. La seves afirmacions ja es veu que no són més que suposicions. No ens diu com va ser el procés que cal fer per arribar a l'ésser viu a partir de la matèria inorgànica.

Finalment un altre anglès, F. Allen, va publicar el 1899 un article amb el títol *What is Life* («Què és la vida») que simplifica el problema afirmant que: «Tot fenomen vital es basa en la combinació o separació d'oxigen i nitrogen.» I com que al començament hi havia a l'atmosfera terrestre gran quantitat d'anhidrid carbònic i molts compostos nitrogenats, podien començar a realitzar-se fenòmens vitals. D'aquestes reaccions n'haurien sortit les substàncies orgàniques que componen els éssers vius. No cal dir que Allen ignorava la complicació dels àcids nucleics i la seva funció en el desenvolupament de la vida.

Més hipòtesis i explicacions al segle XX

El que fou anomenat primer neodarwinista, August Weismann, el 1902 publica *Vorträge über die Deszendenztheorie* («Exposicions sobre la teoria de la descendència») i hi segueix en part el que havia dit Haeckel. També parteix de les primitives condicions de la terra per explicar l'origen de la vida. D'aquelles condicions en dedueix que els primers organismes havien de ser molt senzills i ara ja no n'existeixen. Els anomena biòfors. És una pura hipòtesi que no ha pogut tenir cap confirmació. L'estructura orgànica d'aquests biòfors és purament suposada i no explica pas amb claredat com es passà a la cèl·lula.

L'anglès H. Osborn també hi volgué dir la seva el 1918 amb el llibre *The Origin and Evolution of Life* («L'origen i l'evolució de la vida»). Segueix la línia d'Allen, subratllant el gran paper que havia de tenir l'anhidrid carbònic en la formació de les primeres substàncies orgàniques. Però no passa més enllà. Les combinacions que fan falta per arribar a proteïnes útils i àcids nucleics eficaços no pot pas detallar-les. I fins i tot ara s'ha vist que la gran quantitat d'anhidrid carbònic inicial que postula no correspon al que realment es pot dir que hi havia.

Però a més d'elucubracions teòriques hi ha qui vol resoldre la qüestió fent experiments de laboratori. Es tracta d'aconseguir una cèl·lula artificial. I hi ha un biòleg, Traube, que n'obté una imatge: un cristall de sulfat de coure en una dissolució de ferrociàur potàssic produeix una esferula que és una membrana de ferrociàur de coure que s'infla i es trenca bo i originant-ne una altra... No cal dir que encara que ho sembli el resultat és tan llunyà d'una autèntica cèl·lula com una estàtua ho és d'un model humà. Un altre científic, O. Bütschli, comprova que una gota d'oli d'oliva en una dissolució de potassa emet prolongacions com els pseudopodis d'una ameba viva, però, és clar, no té vida. També obté una cosa semblant al producte de Traube, el francès S. Leduc; són com unes «cèl·lules osmòtiques» que prenen l'aspecte de les floridures, però... només l'aspecte. I encara podem citar els experiments de Kuckuck que amb una barreja de gelatina, glicerina i sal comuna obté unes configuracions semblants a cèl·lules que en ser irradiades amb radi creixen i es divideixen.

Deixant tots aquests autors que de fet no aportaren cap novetat per aclarir quin va ser l'origen de la vida, hem de dir que el primer que va estructurar en detall com podia haver-se format la vida amb una teoria d'un cert valor científic va ser el rus Alexandr Ivanovitch Oparin (1894-1980). La seva exposició ja va merèixer la consideració dels biòlegs. És prou important perquè hi dediquem els dos capítols següents.

Pensadors cristians del segle xx (86)

Pierre-Marie Delfieux: contemplació a la ciutat

DES DEL COR DE PARÍS AL MÓN SENCER

Pierre-Marie Delfieux és un dels fundadors actuals d'una comunitat monàstica. Paradoxalment, en un món on el consumisme i la tecnociència sembla que satisfan el cor de l'ésser humà, neix una nova forma de viure i de ser feliç, neix una comunitat monàstica en el cor d'una ciutat cosmopolita.

En efecte, el germà Delfieux, en la festivitat de Tots Sants del 1975, proposa la creació d'una nova forma de *sequela Christi* («seguiment de Crist»), al cardenal François Marty, aleshores bisbe de París. Des de llavors, en el cor de la ciutat parisenca un grup d'homes i dones viu el cristianisme monàstic, aquesta forma de viure la fe «allunyada del soroll del món». Es fan dir *Fraternités monastiques de Jérusalem* (Fraternitats monàstiques de Jerusalem).

En deu anys, un grup de monjos es retiren a l'ermita de Tamarrasset, al cor del Sàhara. Allà, gràcies al seu testimoni de vivència del cristianisme creen petites comunitats monacals del desert (*dans le désert des villes*).

Germans i germanes, laics i consagrats, viuen en soledat i en comunitat i donen exemple de Crist i del cristianisme a les grans ciutats: Fraternitats monàstiques urbanes (*Fraternités monastiques urbaines*). El germà Delfieux les ha estès per Europa, especialment per França, Itàlia i l'Estat espanyol. El carisma és clar: viure la fe cristiana en el cor dels pobles i en el cor de Déu.

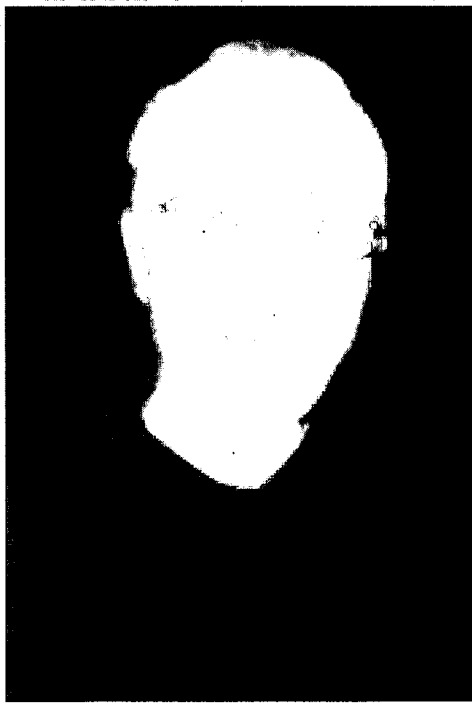
El 1996, el cardenal Lustiger, actual arquebisbe de París, va signar el decret d'aprovació diocesana de les Fraternitats de monjos i monges de Jerusalem, i les va elevar a institut de vida religiosa.

LES FRATERNITATS MONÀSTIQUES: UNA REALITAT VIVA

Actualment les Fraternitats monàstiques de Jerusalem posseeixen més de 130 membres. Es diversifiquen en 25 nacionalitats diferents. S'han implantat a París, Estrasburg, Vézelay, Blois, Magdala i a Florència (Itàlia).

«**G**ermans i germanes, laics i consagrats, viuen en soledat i en comunitat i donen exemple de Crist i del cristianisme a les grans ciutats: fraternitats monàstiques urbanes. El germà Delfieux les ha estès per Europa. El carisma és clar: viure la fe cristiana en el cor dels pobles i en el cor de Déu.»

Pierre-Marie Delfieux.

D'altra banda, les Fraternitats laiques consten d'uns 600 membres de totes les edats i professions. Posseeixen diverses responsabilitats en la vida familiar, professional, cultural, social, acadèmica... És una branca més de les comunitats. Es divideixen, al seu torn, en unes vint fraternitats diferents: les Fraternitats de Joves, Escola de Vida, Joves de la Llar, Treball i Atur, Fills d'Abraham, Ogives, El Cenacle, Bézhata, Els Vetlladors, etc.

Les Fraternitats de Joves comprenen membres entre 25 i 30 anys d'edat a la recerca de l'aprenentatge espiritual i el testimoni fraternal. Ensenyen la doctrina cristiana nens i adults, fan assemblees trimestrals a Magdala i peregrinen un cop l'any a Vézelay.

L'Escola de Vida és un grup de discerniment obert a tots aquells que cerquen la seva vocació cristiana i que desitgen respondre a la «crida de Déu» en el moment del seu discerniment definitiu. Posseeixen una sèrie d'activitats de formació mensuals amb els monjos i monges, jun-

tament amb un recés anual per ajudar a discernir el propi camí.

Una altra de les Fraternitats interessants són les anomenades *Travail et Chômage* (Treball i Atur), l'objectiu de la qual és ajudar els aturats a trobar una feina digna. No només se'ls acompanya en la recerca d'una feina, sinó que també se'ls forma per a això.

També hi ha els denominats Fills d'Abraham (*Enfants d'Abraham*) especialitzats a promoure reunions inter-religioses entre jueus, musulmans i cristians. És igualment una comunitat necessària, sobretot, perquè sembren la pau entre les diferents cultures semítiques, confrontades violentament per diferents vicissituds històriques i polítiques.

VAN NÉIXER DEL VATICÀ II

Total l'espiritualitat i tota la metodologia pastoral de les Fraternitats fundades pel germà Delfieux neixen, sense cap mena de dubte, del cor del Concili Vaticà II. Les constitucions, aprovades oportunament per la Mare Església, són fruit madur del Concili Vaticà II.

El carisma dels germans i germanes de Jerusalem, tal com l'ha marcat el germà Delfieux, consisteix bàsicament a il·luminar amb la llum de l'Evangeli. Tot hom se sent cridat a la santedat, a la vida de la perfecció, mitjançant el treball, el silenci i l'acollida. S'adapten a les exigències dels temps actuals (cf. *Constitutions*, c. 1).

Atents a les necessitats espirituals del món urbà, cerquen apropar els pobles al

cor de Déu, a través de la vida monàstica mixta (amb autonomia en l'allotjament, el govern i l'economia), la pregària particular i col·lectiva (adoració eucarística, meditació de les Escriptures a la cel·la monacal...), i la vivència de l'autèntic amor fratern de Crist, guardant-se de l'esperit del món (cf. Jn 17,15).

RETROBAMENT AMB DÉU

Mitjançant la pregària personal, Delfieux és conscient que l'home modern es pot tornar a trobar amb Déu. L'escolta de la seva Veu, el diàleg amb el Creador, la recerca vivencial del seu Amor en totes les coses són possibles si vivim el silenci, el desert, la soledat en el nostre cor, tot i estar enmig de la ciutat.

La contemplació és capaç de transformar l'home i la dona del nostre segle XXI. Gràcies a la vida contemplativa l'ésser humà es coneix, sondeja el seu esperit i s'adona de la seva nua espiritual. Així, el germà Delfieux ens recorda que la vida contemplativa fa renéixer en l'home l'esperança de la vida benaurada i l'omple de felicitat, i espera dia rere dia en la Paraula del Senyor (cf. Salm 118,47).

Entrar en el misteri del silenci és en-

«El silenci ens obre la porta de la humilitat, de la misericòrdia i de la santedat»

trar en el camí de l'amor. Mitjançant el silenci, segons el germà Delfieux, aprenem a estimar i a sentir-nos estimats. El silenci ajuda a viure amb equilibri, ensenya a construir l'home nou, l'home interior. El silenci ens obre la porta de la humilitat, de la misericòrdia i de la santedat (cf. *Libro de la Vida*, n. 33, 36 i 37).

Gràcies al carisma de les Fraternitats monàstiques de Jerusalem podem entreveure un raig de llum contemplatiu enmig de l'asfalt. Les voreres ens ofeguen, els edificis ens envolten, les carreteres ens maregen, però aquí hi ha, enmig de la ciutat, un nou carisma eclesial, en plena sintonia amb el Vaticà II, des de la novetat de l'Evangeli viscut com a experiència única i contemplativa, des del silenci, la pregària íntima i la pau interior.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista
(stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)
BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)
RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental.
Sant Rosari, a les 6.30 hores.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general i d'Església, cada mitja hora.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
 Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-10.00 *Hora blaugrana* (esports)
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones* (esports)
 14.30-15.00 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església* (magazín)
 20.00-21.30 *Sin concesiones* (esports)
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-02.00 *La gran diferència* (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dimecres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Mar de claror* (catequesi)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dijous

07.00-09.00 *El Primer Cafè*

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-20.00 *La Plaça de l'Església*
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Divendres

07.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-10.00 *Hora blaugrana*
 10.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Sin concesiones*
 14.30-15.00 *Informatiu*
 15.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Plaça de l'Església*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.30 *Sin concesiones*
 21.30-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-02.00 *La gran diferència*

Dissabte

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *Club de golf* (esports)
 11.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 12.00-13.00 *Hora blaugrana*
 13.00-14.00 *Linia oberta*
 14.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *Vaixells, trens i música country*
 18.00-19.00 *En compàs de cine* (cinema)
 19.00-20.00 *Els temps de la música* (música clàssica)
 20.00-00.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 00.00-01.00 *Radiofórmula*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

Diumenge

07.00-08.30 *La gran diferència*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-13.30 *Sirocco* (ONG)
 13.30-14.00 *El Cafè Internacional*
 14.00-17.00 *La gran diferència*
 17.00-18.00 *Mar de claror*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Ressons o futbol Sin concesiones*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-06.30 *La gran diferència*

CATALUNYA SENSE BARRERES

Magazine.

Programa variat que tracta temes relacionats amb la integració de persones que pateixen alguna discapacitat física o psíquica.

Presentat i dirigit per
Anna Hernández

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.20 *Informatiu matí + el Temps*
 09.20-10.00 *Música Principat*
 14.00-14.20 *Informatiu migdia + el Temps*
 18.00-20.00 *Música Principat*
 20.00-20.20 *Informatiu vespre*
 21.00-21.30 *Música Principat*
 12.00, 16.00 *Butlletins horaris*

Cada dia

06.30-7.00 *Música Principat*
 10.45, 16.15 *Agenda*
 12.45, 17.45 *Recomanació turística*

Dilluns

20.30 *In Corpore Sano* (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 *El que més ens agrada*, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 *Els Tresors de la Història*, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*, per Maria Marín.

Divendres

20.30 *Entre avui i demà*, per Cristina Orduña.

Dissabte

13.00 *Església d'Urgell*
 13.30 *In Corpore Sano*, per Maria Marín (aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

2

Diumenge 1

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 26)
 «Sin techo pero con derechos.»
 El fenomen dels transeünts no és exclusiu de les grans ciutats. A Ciudad Real també hi ha persones sense sostre que recorren a mitjans marginals per sobreviure. Cáritas ha posat en marxa un programa de reinserció social amb una xarxa d'albergs distribuïts per tota la província.
 10.00 *Últimas preguntas*
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» narrades en primera persona.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral Estel de Gironella (Berguedà), sota la direcció de Joan Alsina.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 2

17.40 *Pueblo de Dios*

TV 3

Diumenge 1

10.15 *Signes dels Temps*
 «Entrevista a Joan Enric Vives.»
 Joan Enric Vives és el nou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra. Quina és la realitat d'aquesta diòcesi catalana? Quines seran les prioritats pastorals del nou bisbe? Altres temes:
 —Reportatge sobre la campanya en defensa de la Cartoixa de Montalegre.
 —Presentació del llibre *Història del pensament cristià. Quaranta figures*, editat per Proa i la Fundació Joan Maragall.
 —Reportatge sobre el procés de beatificació de l'arquitecte Antoni Gaudí.
 —Història de l'Església, amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli de diumenge.
 Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, TV3 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

tv3

Divendres 30

20.30 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 Programa presentat per Stefi Leonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.
 El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **SANT TOMÀS D'AQUINO.**— El setembre del 2003 tindrà lloc a Roma un congrés internacional sota el tema «L'humanisme cristià en el tercer mil·lenni: perspectiva de Tomàs d'Aquino». La pàgina web del congrés es troba al portal E-Aquinas en italià, anglès i espanyol, i s'hi accedeix directament a l'adreça <http://e-aquinas.net/2003>

Altres bisbats

• **III TROBADA DIOCESANA DE COMUNICADORS SOCIALS.**— Els dies 31 de maig i 1 de juny tindrà lloc aquesta trobada sota el lema «La televisió que queremos», a la parròquia de Sant Joan Evangelista, pl. Venècia, 1 - Madrid. Més informació: tel. 913 644 057 i 913 644 075, a/e: boam@planalfa.es o arzoams@planalfa.es

• **TURBALLOS.**— El 8 de juny organitza una xerrada-taller d'Emili Boix sobre l'art popular en la globalització. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **CAMPAMENT VOCACIONAL.**— Del 30 de juny al 4 de juliol, el Seminari d'Almeria celebra un campament, entorn Jesús, darrere de les petjades dels seus deixebles, en la pregària per conèixer-lo, amb marxes, en la natura, amb Maria, amb Crist Eucaristia, en comunitat, per descobrir la vocació... Més informació: tel. 950 220 800.

• **FUNDACIÓ BÍBLICA VERBO.**— Del 7 al 12 de juliol organitza un curs sobre *Orígenes del cristianisme. De Jesús a Pablo*, amb els professors Rafael Aguirre, Carmen Bernabé i Carlos Jàvier Gil. Serà al Centre Verbo Divino de Dueñas (Palència). Més informació: www.verbodivino.es

• **TROBADES MISSIONERES SILOS.**— Del 14 al 24 de juliol, trobada «Operació Futur» per a adolescents que volen descobrir que és l'hora de compro-

metre's amb i per Crist. Més informació: tel. 915 944 112 i a/e: csfsilos@csf.es

Barcelona

• **AGRUPACIÓ D'EDUCADORS CRISTIANS.**— El 29 de maig, a les 20.00, jornada XXXIII amb el tema *Sexualitat i amor cristià*, a càrrec d'Ignasi Salvat, jesuïta i professor de Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya. Lloc: Acadèmia Catòlica, c/ Sant Joan, 20 - Sabadell.

• **CONCERT-HOMENATGE.**— El 29 de maig, a les 21.30, a la basílica de Santa Maria de Mataró, vetlla musical en record de Salomé Esquerra i Tuñí (1925-2002), organista titular d'aquesta parròquia. Hi intervindran: Cor Madrigalista de Mataró (direcció: Jordi Guri), Pilar Adani i M. Àngels Miró (sopranos) i Maria Nacy, Núria Pérez i Francesc Pi (orgue).

• **«NUESTROS PEQUEÑOS HERMANOS».**— El 30 de maig, a les 22.00, concert d'òpera i sarsuela a benefici d'El Salvador. El recital anirà a càrrec de Miguel Rosales (tenor), Beatriz Giménez (soprano) i Marie Malechova (piano), que interpretaran obres de Mozart, Bellini, Verdi, Puccini, Mascagni, Donizetti, Asenjo, Guerrero, Nieto y Giménez, Moreno Torroba i Vives. Serà al carrer Margenat, 66 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ TERESA GALLIFA.**— El 30 i 31 de maig organitza les IV Jornades Teresa Gallifa, sobre maternitat i immigració. Hi intervindran el Dr. Joseba Achotegui, professor de la Facultat de Psicologia (UB), i Montserrat Solé i Aubia, directora de l'Òrgan Tècnic d'Immigració del Departament de Benestar de la Generalitat de Catalunya. Més informació: tel. 934 363 957.

• **DOMÈNEC COLS.**— El 31 de maig, a les 21.30, estrena de *L'oratori de les hores-2a part: Quaresma-Pascua*, de Domènec Cols, organista i compositor. Intèrprets: coral Laetare, escolania-coral de la Santa Creu i Santa Eulàlia, Carme Cusidó (soprano), Montserrat Torruella (contralt), Josep-Lluís Moreno (tenor), Xavier Comorera (baríton), Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic i Quintet de Vent, i Josep M. Escalona (organista). Dirigeix: Domènec Cols. Lloc: catedral de Barcelona.

• **ROCÍO.**— L'1 de juny, a les 10.00, la Germandat de Ntra. Sra. del Rocío de Barcelona celebrarà la missa de *romeros* oficiada pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Josep Àngel Sáiz, a l'església de Sant Jaume Apòstol (c/ Ferran, 28 - Barcelona). La festa s'iniciarà amb un recorregut amb carreta per la ciutat, acompanyats per la banda de música de la Guàrdia Urbana muntada. En acabar, la carreta (inspirada en l'obra de Gaudí de la Sagrada Família) sortirà remolcada fins al Rocío.

• **JORNADA FAMILIAR.**— L'1 de juny, tindrà lloc la tradicional Festa Familiar per als exercitants i amics de la Casa Ntra. Sra. de Montserrat de Caldes de Montbui. Aquest any se celebra el 75è aniversari de la fundació de la congregació de Cooperadors Parroquials de Crist Rei, pel P. Vallet, el 1928. Programa: a les 10.30, acollida; a les 10.45, pregària litúrgica; a les 11.00, conferència del P. Josep M. Fernández sobre *Aquel 3 de mayo...*; a les 12.15, temps lliure, intercanvi, confessions; a les 13.15, eucaristia presidida per Mn. Ramon Mor, rector de Caldes; a les 14.00, dinar; a les 17.00, acte maria. Cal confirmar l'assistència: tel. 938 654 496.

• **HORA SANTA.**— L'1 de juny, a les 17.45, hora santa predicada per Mn. Enric Aymerich i Costa, rector d'Abrera, a la cripta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 2 de juny, a les 17.00, una aula d'extensió universitària de la gent gran sobre *Sincontro. Quina utilitat social té un accelerador de partícules*, a càrrec de Ramon

Pascual (catedràtic en Física Teòrica, UAB); a les 18.30, celebració de l'eucaristia. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

ANY DE LA MERCÈ

ROMIATGE AL SANTUARI DEL PUIG.— El 9 de juny, romiatge al santuari del Puig (València), fundat per sant Pere Nolasc i Jaume I. El programa previst inclou visita a la Mare de Déu dels Desemparats a la catedral de València, celebració de l'eucaristia al santuari i dinar al monestir. Inscripcions: tel. 933 190 190, de 10.00 a 13.00.

• **RELIGIOSES ESCLAVES DE MARIA.**— El 2 de juny, a les 20.00, eucaristia d'acció de gràcies per la beatificació de la mare Joana Maria Condesa Lluch, fundadora de les Religioses Esclaves de Maria. Presidirà el cardenal Ricard M. Carles. Parròquia de Sant Joan d'Horta, c/ Campoamor, 4 - Barcelona.

• **PENSAMENT CRISTIÀ.**— El 3 de juny, a les 19.30, presentació del llibre *Història del pensament cristià. Quaranta figures*, editat per Proa i la Fundació Joan Maragall, al Palau de la Generalitat. Hi intervindran: Antoni Matabosch (president de la Fundació Joan Maragall), Pere Lluís Font (coordinador del llibre i professor de la UAB), Ramon Pla i Arxé (professor de la UB) i Jordi Pujol, president de la Generalitat.

• **GOIGS.**— El 4 de juny, a les 19.00, cicle de conferències sobre goigs amb el tema *Els goigs en la poesia popular*, a càrrec de Joan Carreres i Péra. Lloc: seu dels Amics dels Goigs, c/ Ortigosa, 14, 1r 4a - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 5 de juny, a les 10.00, reunió d'animadors, a la casa d'exercicis de Sarrià, amb Mn. Jordi Cussó.

• **VETLLA DE PENTECOSTA.**— El 7 de juny, a les 21.00, vetlla de Pentecosta a la capella-casa nadiua de sant Josep Oriol, c/ Verge del Pilar, 4 - Barcelona. Més informació: tel. 932 680 742 i 630 213 946.

• **VETLLA D'ESPIGUES.**— El 7 de juny tindrà lloc la Vetlla d'Espigues de l'Adoració Nocturna de l'arxidiòcesi de Barcelona, a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta. El programa serà el següent: de 22.00 a 22.45, arribada i recepció dels adoradors a l'entrada del temple; a les 23.00, processó d'entrada amb les banderes; missa presidida pel vicari episcopal Mn. Francesc Pardo i concelebrada amb els consiliaris, sacerdots i diaques; a les 24.00, pregària de presentació d'adoradors, ofici de lectures i *Te Deum*; a la 1.30, primer torn: misteris de Goig (en català); a les 2.15, segon torn: misteris de Llum (en castellà); a les 3.00, tercer torn: misteris de Dolor (en català); a les 3.45, quart torn: misteris de Glòria (en castellà); a les 4.30, laudes, processó i benedicció del poble, benedicció, reserva i cant del *Regina coeli*. Més informació i

LES DINASTIES DEL NORD

北元魏分東西
宇文周與高齊

Les Dinasties del Nord són: la dinastia Wei de la família Yuan, que es va dividir en Wei de l'Est i Wei de l'Oest; la dinastia Zhou de la família Yuwen, i la dinastia Qi de la família Gao.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 18 al 22 de juny
a Granada.

極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Les cinq jours de Paray-le-Monial

Los cinco días de Paray-le-Monial

Els cinc dies de Paray-le-Monial

TANDA PARALELA

per a

HOMES, DONES I JOVES

Barcelona, del 5 (diumenge 20 h)
al 10 (divendres 20 h) d'octubre
2003.

Informació:

Gna. Carme, tel. 934 170 964
(feiners de 17 a 20 h).

Des del carrer

Durant els mesos de març i abril l'Institut Borja de Bioètica amb col·laboració amb la Delegació de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona i Prosac va organitzar un curs sobre els drets i deures de les persones malaltes, al qual van assistir un gran nombre de professionals implicats en l'assistència sanitària i l'acompanyament al malalt. Entre ells, el G. Francisco Sola, de l'orde de Sant Joan de Déu i exdelegat de Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona. En aquestes jornades es van tractar les diferents implicacions dels drets reconeguts als ciutadans en l'àmbit sanitari, sent alhora una reflexió sobre els deures que els vinculen. Tot això sense perdre l'horitzó dels valors humans i sense oblidar que la medicina sempre ha d'estar al servei de la persona i no a l'inrevés.

El G. Francisco Sola és assessor eclesiàstic de la Fraternitat Cristiana de Malalts i dels Professionals Sanitaris Cristians de la diòcesi de Barcelona

«Cal globalitzar els autèntics drets humans»

—Quant ha d'aportar el cristianisme a la humanització de l'atenció sanitària?

—Tant, que som davant de la gran oportunitat del cristianisme, dur a la pràctica que Déu és el nostre Pare i que tots som germans. El valor inalienable de la persona humana és la font de tots els drets humans i de tot l'ordre social. Cal globalitzar els autèntics drets humans i aquí té molt a dir-hi la doctrina social de l'Església perquè la subsidiarietat i la solidaritat, per donar rostre humà a la globalització, no han de caminar per separat i han de tenir com a teló de fons el bé comú.

—Coneixen prou tots els ciutadans els seus drets en matèria de salut?

—No. Això es constata de forma molt clara en la darrera enquesta del CIS, cosa que resulta un problema molt greu que ha de fer reflexionar les diferents administracions... totes elles han

de fer una tasca d'educació sanitària perquè tots els ciutadans a més dels seus deures, en coneguin els drets.

—Per tant són fonamentals els diferents conceptes que es tinguin sobre el que s'ha d'entendre com a salut, oi?

—I tant. En aquest sentit, el concepte de l'Església és categòric, en definir-la com la tensió cap a l'harmonia física, psíquica, social i espiritual, i no només l'absència de malaltia que capacita la persona per dur a terme la missió que Déu li ha encomanat segons l'etapa en la qual es troba. A partir d'aquí, s'obre un horitzó molt més gran que correspon a un destí més ampli de la humanitat i a una altra dinàmica completament diferent de l'existència humana. És aquí com al teló de fons la vocació de cadascú en particular de col·laborar en el projecte de Déu per a cada home i per a la humanitat com a tal. En aquesta societat que idolatra la salut, el benestar que

suprimeix Déu és una forma reductiva d'existència humana.

—La nova Carta dels Drets i Deures que ha elaborat la Generalitat de Catalunya marca alguna diferència respecte a l'anterior del 1984?

—Cal reconèixer que s'ha fet un esforç per recollir enunciats adequats a les necessitats de la societat d'avui, i partir del principi d'autonomia dels ciutadans i del principi de justícia en l'accés i la distribució de recursos. No obstant això, és molt important que se'n faci una difusió i exposició adequada del contingut, alhora que rebi el desenvolupament necessari i la dotació de recursos i mitjans imprescindibles per poder-la complir en tot el seu contingut. És evident que determinats enunciats, si no hi ha per part de l'administració un esforç d'implementació i compliment, quedaran en paper mullat o en grans declaracions d'intencions sense contingut.

Josep Romero

Del tot injustificable

Els darrers afusellaments del règim cubà han aixecat nombroses crítiques arreu del món. Aquestes veus no només han cridat l'atenció sobre la manca de drets humans a l'illa, sinó que també han criticat el mutisme de certs intel·lectuals davant d'uns fets com aquests, intel·lectuals que, en canvi, sí que critiquen iradament les execucions en altres països. Més enllà de l'exemple citat, aquesta actitud de mantenir una postura diferent davant un mateix fet injust depenent de qui el cometi és més comuna del que convindria; així, tenim governs que condemnen les bombes que llancen els altres i n'enalteixen les víctimes, però que per combatre els terroristes justifiquen l'ús de bombes que fan tants o més morts que els primers. Cauen igualment en el mateix error aquells que només critiquen una guerra quan la comença el país més poderós del planeta, però que no aixequen un dit si qualsevol altre país comet una matança igual o pitjor. Quan es defensa una causa (la pau, els drets humans, la seguretat...) s'ha de defensar sempre, cometi qui cometi l'assassinat, la guerra o la violència. Si no és així, si només protestem quan actuen els nostres «enemics», no estem defensant la pau, sinó que demostrem cínicament només la nostra simpatia o antipatia. La pau i la supressió de la pena de mort són qüestions massa serioses —i ens hi juguem massa coses— per quedar sotmeses a fluctuacions arbitràries.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Tenim, els cristians, capacitat comunicativa?

Diumenge és l'Ascensió de Jesús. Els qui aniran a missa o l'escoltaran, tal vegada, a través de la ràdio o la televisió, sentiran una pregunta i un mot d'ordre. La pregunta és aquesta: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?» (1a lectura). Després d'aquesta invitació a no badar, vindrà l'alternativa: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la bona nova de l'Evangeli» (3a lectura).

No sé si en totes les celebracions dominicals es farà esment de la Jornada eclesial de les Comunicacions Socials que s'escau també aquest dia. En qualsevol cas, els textos esmentats conviden a una seriosa reflexió sobre la capacitat comunicativa dels cristians.

Són dues, en efecte, les nostres principals mancances en aquest camp. La primera, una certa desídia que es pot traduir en manca d'activitat orientada a l'essencial —és a dir, a la missió— o, també, en excés d'activitat

orientada a l'accessori: de les formes externes a les diferències de sensibilitat o d'estil dins la comunitat. Tot això és mirar el cel amb badoqueria... La segona, lligada amb l'anterior, l'escassa introducció que aconseguim de la bona nova de l'Evangeli en la vida normal de la nostra societat.

Quan parlem de la comunicació, pensem tot seguit en els mitjans que la fan possible: la premsa i els llibres, la televisió i la ràdio, el cinema i el teatre... Resulta clar que els cristians no ens hi fem prou presents. I no sempre, és clar, per culpa nostra. Aquest és un món complex: s'hi barregen la imprescindible capacitat i els interessos de tota mena. I no es pot demanar el mateix a tothom, evidentment. Però, en termes generals, hauríem de ser més actius, més coratjosos, i assumir el risc inevitable de no sempre quedar bé o de veure'ns implicats en polèmiques incòmodes. D'altra banda, les possibilitats en aquest camp són diverses: qui no es veu amb cor, per exemple, d'escriure una carta al director d'un diari?

Tenim, després, els nostres mitjans de comunicació propis, premsa escrita i ràdio. Són plurals, i ho han de ser. Són modestos, i sempre ho seran. Fomentem la comunicació eclesial interior i resulten testimonials de cara enfora. Viuen amb penúria, desassistits i infinitament més criticats que no pas ajudats: això ja no està bé, aquí hi ha un vell pecat col·lectiu de les nostres comunitats. Aquest és un bon dia per pensar-hi i per fer propòsits d'esmena...

Torno, però, al començament: cal que creixi la capacitat comunicativa dels deixebles de Jesús. No pensem només en els mitjans de comunicació convencionals. Mirem també si, personalment, som capaços d'anunciar la bona nova en el nostre entorn... o badem.

Ara mateix

Rauxa